

**DOOR
BREKEND
LICHT**

KRONIEKEN VAN ANAVA

Boek 1

Een roman door
Dr. Stephen E. Jones

Doorbrekend Licht, origineel: "Light From the Crack"
Door dr. Stephen E. Jones

Bijbelteksten komen uit de Nieuwe Bijbelvertaling

© Copyright The Lockman Foundation 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975,
1977, 1995. Gebruikt met toestemming.

Cover art door James Gordon: gebruikt met toestemming van Wikimedia Commons

WIKIMEDIA COMMONS geeft geen garantie over validiteit.

Wikimedia Commons is gehost door **Wikimedia Foundation Inc.**, geregistreerd op *Florida Department of State, Division of Corporations* met nummer N03000005323. De Wikimedia Foundation is een stichting die valt onder de wet van de Amerikaanse federale staat van Florida. De naam en het adres (zoals geregistreerd op 27 Oktober 2005) met het Amerikaanse Copyright Office in Washington D.C. voor de **aangewezen vertegenwoordiger** om melding te ontvangen van beweerde overtreding voor de Wikimedia Foundation is:

Michelle Paulson, Designated Agent
Wikimedia Foundation
c/o CT Corporation System
818 West Seventh Street
Los Angeles, California 90017
Phone: +1 (415) 839-6885
Facsimile number: +1 (415) 882-0495

[https://commons.wikimedia.org/wiki/
File%3Antelope_Canyon%2C_Page%2C_Arizona_\(7721923070\).jpg](https://commons.wikimedia.org/wiki/File%3Antelope_Canyon%2C_Page%2C_Arizona_(7721923070).jpg)

Gepubliceerd door:
God's Kingdom Ministries
6201 University Ave. N.E.
Fridley, MN 55432 (USA)

www.godskingdom.org

Voorgestelde prijs: \$14.99

Permissie is verleend om uit deze publicatie vrijelijk te kopiëren
en quoten voor niet-commerciële doeleinden

© copyright 2016
Alle rechten voorbehouden

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 1 - De Roep

“Wat is dat voor licht?” Vroeg ik mijzelf af, terwijl ik door het donker van de grot gluurde.

Terwijl ik wat verder liep, boog het pad naar rechts en na de bocht zag ik een bleke gloed komen vanuit een grillige barst in de wand. Het was duidelijk geen weerspiegeling van mijn zaklamp. Ik naderde de gloeiende rotspleet en tuurde er zo ver in als ik kon, maar de gloed leek vanuit het diepe binnenste van de berg te komen en de spleet was voor mij te nauw om te volgen.

Voor een moment stond ik daar verward en me afvragend of ik misschien getuige was van de herrijzenis van een oude of uitgedoofde vulkaan. Of misschien keek ik naar het bewijs van een geheime kamer, gebouwd voor een occulte genootschap of een geheime operatie van de regering.

Er kwam een kleine vleug van een bries vanuit de barst en veegde langs mijn gezicht als een zacht veertje. En toen hoorde ik het – een stem zo zacht als van een klein meisje, nauwelijks hoorbaar en toch zuiver en duidelijk. Was de stem werkelijk te horen? Of had de stilte van de grot mijn gehoor zo versterkt dat ik de stem van de stilte kon verstaan? Ik kon het niet met zekerheid zeggen, maar het deed er niet toe. Ik had iets of *iemand* gehoord.

Allereerst dacht ik dat iemand van de herberg mij misschien vanaf de voet van de berg gevolgd was de grot in. Er waren meer vakantiegangers die daar voor een bepaalde tijd verbleven en allemaal verlangden ze ernaar om bergen te beklimmen, op wild te jagen of forellen te vissen in één van de bergstromen. Maar één blik terug naar waar ik vandaan kwam maakte me duidelijk dat ik alleen was, alleen, maar in de aanwezigheid van de gloeiende barst in de muur van de grot.

Een trilling van angst schoot door mij heen vanuit mijn buik tot aan de top van mijn hoofd. Ik voelde mij als een indringer in een mogelijk gevaarlijke situatie en draaide me om, om zo snel en geruisloos als ik kon te vertrekken. Juist op dat moment deed een heldere stem mijn voeten stoppen. “Anava! Trek je schoenen uit, want de plaats waar je op staat is heilig”.¹

Het bevel was onweerstaanbaar en ik merkte dat ik onmiddellijk zonder twijfel gehoorzaamde, terwijl de stem een stilte liet vallen. De rotsachtige bodem van de grot voelde warm aan mijn voeten, nu ik in de richting van het gloeiende licht uit de grillige barst keek. De gloed leek nu iets helderder te schijnen, maar misschien kwam het doordat mijn ogen inmiddels meer konden zien? Het was moeilijk te

zeggen, aangezien het resultaat hetzelfde was en niets uit mijn eerdere ervaringen zich kon meten met wat ik nu meemaakte.

Uiteindelijk verbrak ik de stilte: "Wie bent u?"

"Ik ben de God van Abraham, de God van Izaäk, en de God van Jacob, en Ik ben ook jouw God. Nog voordat Ik je vormde in de moederschoot kende ik jou, en voordat je werd geboren heb Ik jou geheiligd.² Ik heb je bij je naam geroepen vanaf het begin en heb je je hele leven geleid om je vandaag hier te brengen op deze plek."

Een gevoel als van een elektrische stroom schoot door me heen, alsof de bliksem in de berg was geslagen en ik door mijn blote voeten geëlectrocuteerd was. Mijn kracht vloeide weg en ik zakte op de vloer van de grot ineen, ik kan niet zeggen voor hoe lang. Hoe dan ook sprak de stem meteen daarna als een heldere trompet die klinkt in de stilte van de tijd. "Sta op, wees niet bang. Houd moed!"

Met deze woorden kwam de kracht terug in mijn lichaam en ik rees op mijn knieën bij het licht van de spleet in de rotsmuur. "Bij welke naam noemde U mij?"

"Anava. In de hemel is dit de naam van jouw Nieuw Geschapen Mens die verwekt is door Mijn Geest."

"Het betekent *Nederigheid*. Jouw Nieuwe Mens werd verwekt door het zaad van nederigheid. Dat heilige zaad verblijft in jou³ en dit is hoe je bekend bent onder de engelen. Vanaf het moment dat je je identiteit verplaatste van je vleselijke mens naar je geestelijke mens, begon je te wandelen met deze naam. Heb je geen verandering in je karakter gezien sinds je leerde te wandelen?" vroeg de Stem.

"Jawel, maar ik was niet bewust van de betekenis hiervan. Ik dacht dat ik gewoon volwassener werd."

"Dit deed je ook," antwoordde de Stem, "maar geestelijke volwassenheid wordt gemeten door je vermogen om je constant te identificeren met Anava, want dat is wie je aan het worden bent."

"Maar ik dacht dat we volledig moesten veranderen naar het karakter van Christus," zei ik verbaasd. "Moeten we niet helemaal worden zoals Hem?"

"Jazeker," antwoordde de Stem, "maar ieder heeft ook zijn eigen unieke aard. Nederigheid is de dominante eigenschap die jou gegeven is, maar als jij doorgaat met je identificeren met deze natuur, dan zullen alle andere karaktereigenschappen van Christus ook deel van je worden. Elk deel van de natuur van Christus is volledig

afhankelijk van de andere delen. Alle rechtvaardige daden zijn alleen rechtvaardig omdat ze ondersteund worden door alle aspecten van Christus' natuur. Dit is hetzelfde met onrechtvaardige daden. Eén overtreding van de wet maakt dat de hele wet gebroken wordt, ook al is deze ene zonde dominant.

Ik overdacht dit een moment, terwijl ik instemmend knikte. Als iemand een moord pleegt, dan steelt hij een leven, onteert dit zijn vader en legt hij een vals getuigenis af van de Ene naar wiens beeld hij geschapen was. In feite is het doen van wat dan ook los van volmaakte liefde, het te kort doen aan de glorie van God. Iemand kan niet één wet van God overtreden zonder een gebrek aan volmaakte liefde.

"Dus wat wilt U mij vertellen?" flapte ik eruit. "Waarom bent U tot mij gekomen?"

"Ik ben gekomen om je kennis en inzicht te geven, zodat je Mijn woorden over kunt brengen aan hen met oren om te horen. Zij die horen zullen gezegend zijn; zij die niet kunnen horen zullen Mij op een later tijdstip vinden wanneer ze er klaar voor zijn."

Hij ging verder, alsof Hij anticepeerde op de twijfel en gevoelens van ontoereikendheid die in mijn gedachten opkwamen, "Ware nederigheid overschrijdt zijn grenzen niet. Maak je geen zorgen over de doven en blinden, want zij zijn Mijn verantwoordelijkheid, niet de jouwe. Jouw roeping is belangrijk, maar probeer niet te doen wat alleen Mijn Geest kan, zodat je niet ontmoedigd raakt en jezelf wentelt in schuldgevoel over mislukking. Als mensen niet de oren hebben om te horen, dan betekent dat niet dat jij gefaald hebt in je roeping."

"Maar," treurde ik, "ik ben een man met onreine lippen en ik leef tussen mensen met onreine lippen.⁴ Hoe zou ik niet kunnen falen, zelfs met een beperkte verantwoordelijkheid?"

Juist op dat moment leek het licht in de barst een smalle vurige wervelwind te vormen, samensmeltend tot een goddelijke vonk die door de duisternis heen reikte en mijn lippen aanraakte. "Zie, het heeft je lippen aangeraakt; je ongerechtigheden zijn weggenomen en je zonden vergeven."⁵

Onmiddellijk voelde ik mij gerustgesteld – op de één of andere manier gereinigd. Het voelde voornamelijk alsof een onzichtbare barrière van duisternis die mij van het licht gescheiden had, weggenomen was en een direct gevoel van eenheid met de God van Licht en Verlichting kwam over mij. Oude dingen waren voorbij gegaan⁶ en ik was in staat om alle dingen opnieuw te zien met de helderheid van de Nieuw Geschapen Mens.

De Stem vervolgde, "Mijn licht is in de wereld aan het komen, maar er is een grote duisternis op de harten van de mensen. Ik zoek naar hen die Mijn licht naar de wereld willen brengen."

Ik sprak daarna met een groeiend gevoel van vertrouwen, terwijl ik Zijn genadetroon naderde. "Ik ben beschikbaar. Zend mij!"⁷

De Stem sprak toen: "In het verleden zond ik mensen om boodschappen te bezorgen die slechts weinigen konden horen, want zij leefden in tijden van verwoesting en afbraak. Maar nu zend ik jou om deze kwade tijden tot een eind te brengen. Je bent de tiende⁸ van de aarde, dat wat apart is gezet voor tijden als deze. Wat Ik tegen jou zeg, zeg Ik tegen de hele menigte van de tienden – want jij bent niet alleen – jullie zijn een heilig zaad, een menigte apart gezet voor dienst aan Mij, geroepen van voor de grondlegging van de wereld om geopenbaard te worden tijdens het juiste seizoen aan het einde van deze eeuw."

"Ga nu, en overweeg deze roeping. Onderzoek je hart, vraag jezelf af wat de kosten zijn en als je bevestiging krijgt over Mijn woord, kom dan terug om meer te horen."

"Waarom moet ik wachten? Ik wil uw wil nu doen."

Maar de Stem zei, "Mijn aanwezigheid heeft je ontdaan, want dit kwam voor jou als uit het niets. Je hebt tijd nodig om tot rust te komen, zodat je wil niet gedreven zal zijn door emotie. Als ik jouw besluit vandaag zou accepteren, dan zouden mensen hun eigen dwingend handelen op de aarde rechtvaardigen. Ze zouden Mij gebruiken als voorbeeld om hun bedrieglijke manier van het overtuigen van mensen te rechtvaardigen. Ik accepteer je huidige beslissing in de geest waarin het wordt gegeven, maar ik geef je tijd om de kosten te berekenen en je hart te onderzoeken. Mijn verlangen en doel is niet om jouw wil ondergeschikt aan die van Mij te maken, maar om je de mogelijkheid te geven om terug te komen in overeenstemming met Mij. Ik wil eenheid, geen slavernij."

Daarop boog ik mijn hoofd, draaide me om en wandelde langzaam naar de ingang van de grot, waar ik mijn weg terug van de berg af maakte naar de herberg waar ik een kamer gereserveerd had. Terwijl ik door de lobby liep keek de eigenaar van de herberg me aandachtig aan en zijn ogen bleven op mij gericht tot ik uit het zicht was.

Ik stopte echter niet om hem te groeten, want op deze hoogst ongebruikelijke dag had ik veel om over na te denken.

Voetnoten

1. — Exodus 3:5.
2. — Jeremia 1:5.
3. — 1 Johannes 3:9.
4. — Jesaja 6:5.
5. — Jesaja 6:6, 7.
6. — 2 Korinthiërs 5:17.
7. — Jesaja 6:8.
8. — Jesaja 6:13.

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 2 - De Berg van Openbaring

“Wat kunt u mij vertellen over die berg?” vroeg ik, terwijl ik in de richting van de berg wees achter de herberg. De herbergleigenaar keek me bedachtzaam aan en antwoordde, “Wat wil je erover weten?” Toen stak hij zijn hand naar me uit en zei: “Trouwens, mijn naam is Jozef.”

Ik voelde de stevige maar warme greep van een hand die gewend is om hard te werken en antwoordde, “Ik, uh, heb daar iemand ontmoet en ben nieuwsgierig naar de geschiedenis van de berg.”

“Laat me eens zien, mijn opa noemde het *ga-na-nu-go-wi-sv*. Het is Cherokee voor *Openbaring*. Wij kennen het als De Berg van Openbaring.

Ik zou er later achter komen dat Jozef een vooraanstaande persoon was in de plaatselijke Indiaanse stam. Zijn lange, grijzende haar was naar achter vastgebonden en maakte de vele jaren van ervaring op zijn gebruikte gezicht en ruwe nek volledig zichtbaar. Er was een eigenaardig vuur in zijn ogen, wat deed denken aan de open ramen van een oude hut met een brandende houtkachel. Je hoefde maar een klein kijkje door deze ramen te nemen om de gloed in zijn hart te zien. Zijn ogen bezaten een diepe wijsheid en eenheid met het land en de rivieren die hij en zijn voorvaderen gedurende vele lange eeuwen hadden beheerd.

“Hoe is deze berg aan zijn naam gekomen?” vroeg ik met grote belangstelling.

Hij zweeg een moment, rondkijkend in de lobby om te zien of er iemand in de buurt was. Toen keek hij mij aandachtig aan, verlaagde zijn stem en vroeg me met grote ernst, “Heb je de grot gevonden? Heb je de Stem gehoord?”

Ik werd verrast door de plotselinge vrijmoedigheid van zijn vraag, want ik had besloten om mijn ontdekking niet aan iedereen bekend te maken. “Ja, ik vond gisteren een grot, en omdat ik een goede zaklamp in mijn rugzak had besloot ik om hem eens een beetje te verkennen. Toen zag ik een licht diep in de berg wat uit een barst in de wand kwam en hoorde ik de Stem. Het leek tot me te spreken vanuit het diepe hart van de berg.”

“Ik wist het!” zei hij met een schorre fluister. “Toen je gisteravond de herberg binnen liep, zag ik een gloed op je gezicht en wist ik dat je een van de veranderden was!”

“U zag dat?” vroeg ik. “Maar hoe? Niemand anders scheen iets op te merken van een gloed.”

“Nee, het vuur is nu net ontstoken en het is nog zwak. Alle grote dingen beginnen als hele kleine zaadjes. Hoe meer je zult horen en hoe meer je in de aanwezigheid van die Stem zult zijn, hoe sterker het vuur in je zal groeien. Mijn grootvader vertelde mij jaren geleden dat er een aanwezigheid in de berg is die ons van binnenuit kan veranderen als het aan ons is geopenbaard. Er wordt gezegd dat de Geest van de berg alleen verschijnt als een vuur⁹ en dat we veranderen door Hem te aanschouwen.”¹⁰

“Heeft u dit vuur gezien dan?”

“Vele jaren geleden ging ik deze grot binnen en hoorde de Stem van de Berg, net als mijn vader en zijn grootvaders voor hem. Hoewel we allemaal één zijn met de aarde en de berg, moet elk van ons de Stem voor zichzelf horen om het vuur te ontsteken in onze harten. Het is belangrijk om de Ene in het vuur zelf te ontmoeten en leren kennen.

Hij zweeg weer even voor hij verder ging: “We zijn gemaakt met een sluier van vlees¹¹ die het heilige vuur van binnen verbergt voor hen die zich onbewust zijn van zijn aanwezigheid. Als je het vuur hebt gezien, dan heeft de Geest van de Berg de sluier van je ogen verwijderd. Niemand ziet Hem tenzij Hij deze sluier verwijderd.”

“Maar,” vroeg ik, “hoe is deze sluier van mijn gezicht verdwenen? Ik heb niets bewust gedaan. Ik was alleen het prachtige pad aan het bewandelen en werd in beslag genomen door de schoonheid van de natuur om me heen. In feite was ik de Schepper aan het aanbidden voor het werk van Zijn handen toen ik het pad afgang om een kleine kloof te verkennen. Toen zag ik de grot achter wat struiken.”

Jozef glimlachte betekenisvol. “Ah, dus je hebt één van de poorten van aanbidding gevonden.¹² De meeste mensen lopen langs de onzichtbare wand en zijn zich niet bewust van iets wat buiten hun mentale begrip gaat. Er zijn tijden wanneer de wand naar een poort leidt en als iemand een parel van aanbidding¹³ in zijn hart vindt, dan zal de poort voor hem openen en zal hij toegang krijgen tot een koninkrijk in een andere dimensie. Ook al begreep je niet wat er op dat moment gebeurde, de poort hoorde jouw aanbidding, onderscheidde de dankbaarheid in je hart en verwelkomde jouw liefde met open armen.”

Hij vervolgde na een korte pauze, alsof hij gelegenheid bood om dit te laten zinken in mijn geest. “Alle vlees is een sluier dat het vuur van binnen verbergt en mensen misleidt zodat ze denken dat er geen innerlijk vuur is. Maar er zijn bepaalde momenten in het leven dat mensen een geestelijke poort passeren, en als de omstandigheden dan juist zijn, dan zal deze zich openen om waarheid te openbaren over dingen die verborgen zijn aan de andere kant van het universum. Maar de

Geest van de Berg van Openbaring moet de sluier wegnemen voordat iemand deze dingen kan zien, want de Berg heeft zelf een eigen wil. Dit is waarom het de Berg van *Openbaring* wordt genoemd. Het betekent dat de sluier van het vlees verwijderd wordt,¹⁴ zodat we de link tussen hemel en aarde kunnen vinden en één kunnen worden met Hem.”

“Eén met Hem, één met Hem,” mompelde ik. “Dat moet de betekenis zijn van wat de Stem tegen me sprak.”

“Wat heeft Hij gezegd?” vroeg Jozef.

“Hij sprak over overeenstemming, alsof dit beter was dan gehoorzaamheid.”

“Ja!” zei Jozef, langzaam achterover leunend met een beschouwende blik in zijn ogen. “Gehoorzaamheid is goed, maar het betekent onderwerping aan de wil van een ander zelfs als onze eigen wil het oneens is of het niet begrijpt. Een gehoorzaam hart voldoet, maar vind het moeilijk om dankbaar te zijn. Aan de andere kant wijst een hart vol dankbaarheid en aanbidding op overeenstemming. Het toont enthousiasme voor alles wat op onze weg zal komen, of ons vlees dit nu ziet als goed of kwaad.”

“Dit was Zijn doel vanaf het begin,” vervolgde hij. “Toen ik een kind was, vertelde mijn grootvader mij dat het diepe verlangen van de Geest van de Berg is om één met ons te zijn en om alle dingen te doen met een gemeenschappelijk doel, gemotiveerd door hetzelfde verlangen. Door liefde is de Geest ontevreden met slechts gehoorzaamheid, omdat volmaakte liefde doorgaat totdat het een eenheid van hart en wil heeft bereikt, wat zich uit in aanbidding.”

Sprakeloos kon ik hem alleen maar met verwondering aanstaren.

“Ik kan zien dat het vuur in je aan het groeien is,” ging Jozef verder. “Het verandert je zelfs nu terwijl je meer inzicht ontvangt.”

De gedachte kwam opeens in me op dat Jozef inmiddels al een zekere mate van eenheid met de Stem had bereikt, want het was alsof de Stem door hem heen sprak. Het was alsof mijn gesprek van de dag ervoor verder ging door Jozef heen, en dat hijzelf een deel van de berg was in wie het vuur intrek had genomen. Dezelfde schok die ik in de grot had gevoeld overspoelde me plotseling, milder, maar onmiskenbaar, en opnieuw voelde ik de duidelijke aanwezigheid van de Stem van de barst.

Er was vuur in de haard van Jozefs diepste wezen, een altaar voor God, en toen ik in zijn ogen keek leek het alsof ik er naar toe werd getrokken om een offer van vlees

op dat altaar te brengen, om bepaalde vleselijke dingen op te geven die onverenigbaar waren met die diepere dimensie, en om de God van de Berg te aanbidden. Het was een aloud altaar, niet alleen beperkt tot hem alleen, maar tot al zijn voorouders die dezelfde Stem hadden gehoord terug tot in de vage holten in de tijd, tot de geheime grenzen van een tijdloze eeuw. De stenen van het altaar waren niet gevormd met gereedschappen van mensenhanden,¹⁵ maar op onmerkbare wijze door de gestage en meedogenloze erosie van de rivier van het leven.

Datzelfde altaar, merkte ik op, was ook in mij, want in die tijdloze dimensie is iedereen één en is er geen ruimte om ons te scheiden van elkaar of van de Stem. We zijn verbonden door de kracht van liefde en het onweerstaanbare doel van de Schepper zelf. De dag zou komen in de verre toekomst dat zijn kracht de angst zou overwinnen die in alle vlees is, de angst die afstoot en alle mensen scheidt die buiten de poorten van aanbidding verblijven.

Jozef brak opnieuw de beschouwende stilte. "Het vuur is ontstoken binnen in jou," zei hij, wijzend op mijn hart. "Leid het juist en laat het niet uit gaan. Het vuur is uitgedoofd in de harten van velen en ze hebben het moeilijk gehad om het terug te krijgen. De meesten van hen, onwetend over de wetten van de natuur, hebben geprobeerd om het vuur in hen zelf opnieuw aan te wakkeren, zich er niet van bewust dat het vreemd vuur is.¹⁶ Het enige vuur dat aanvaardbaar is, is het vuur dat van de Stem komt. Als je een priester zou zijn voor anderen, dan moet je het wijze vuur bezitten dat diep uit de berg voortkomt. Dus wees waakzaam!"

Op dat moment stopte er een auto voor de deur van de herberg en nieuwe gasten begonnen hun spullen uit te laden. Jozef bewoog zich naar de deur om hen te ontmoeten. Toen draaide hij zich om voor een laatste woord. "Volg het pad langs de stroom aan de basis van de berg. Misschien vind je daar verdere instructies." Tegen die tijd kwamen de mensen door de deur en Jozef draaide zich naar hen om hen te verwelkomen.

Ik pakte mijn staf op, zette mijn "Indie" hoed op en verliet de herberg om te kijken of ik meer wijsheid en inzicht zou vinden aan de voet van de Berg van Openbaring.

Voetnoten

9 — Deuteronomium 4:12.

10 — 2 Korinthiërs 3:18

11 — Hebrëëën 10:20.

12 — Jesaja 60:18.

13 — Openbaring 21:21.

14 — Grieks: *apokalupsis* betekent 'openbaring' of 'onthulling'.

15 — Exodus 20:25.

16 — Leviticus 10:1.

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 3 - De Beschermers

De dag was warm en zonnig terwijl ik over het kronkelende pad bij de rivier liep. De rivier stroomde rustig en gelijkmatig langs de voet van de Berg van Openbaring. Het kabbelde verder en verder en maakte zich niet druk over de vraag of ik weet had van de obstakels of wendingen die het in zijn leven tegenkwam. De hoge bomen bleven omhoog kijken met een eeuwig optimisme. Het gras boog zich neer op ieder signaal van de wind, bezig om zijn taak te volbrengen om iedere vierkante centimeter van de grond te bedekken en alle kleine ongeziene wezentjes te beschermen die op onwaarneembare paadjes rondliepen.

Zo nu en dan cirkelde het pad om rotsen van verschillende grootte heen die gevallen waren of daar neergelegd, maar de wandeling was niet moeilijk. Toch stopte ik na een aantal uren om te drinken van de rivier, want het leek schoon water. Ik had geen water meegenomen, omdat ik dacht dat het extra gewicht onnodig zou zijn op deze plek van overvloed (zoals ik geloofde).

Ik kwam er echter achter dat, ook al was het er in overvloed, het water mijn dorst niet leek te lessen.¹⁷ Hoewel ik vaak dronk, leek het me niet te verzadigen. Uiteindelijk, bij het bereiken van een kleine weide tussen de stroom en de voet van de berg, wierp ik mijzelf op de grond, meer uitgeput dan ik zou moeten zijn.

Wat vreemd, dacht ik, dat ik zou kunnen sterven van de dorst naast een sprankelende stroom! Mij uitgedroogd voelend, verlangde mijn ziel naar water en met een groeiende alarmering riep ik uit, "God van Abraham, ik heb zo'n dorst! Geef me alstublieft water dat mijn dorst zal lessen!"¹⁸

Onmiddellijk leek alles om mij heen te bevriezen. De stroom stond plotseling stil en stopte abrupt zijn doelloze eenzijdige conversatie om te luisteren. De zachte bries hield op en een neervallend blad bleef in de lucht hangen. De grond onder mij leek te bewegen en ik ging zitten in verbazing over het gras wat onder me en om me heen langer scheen te worden en te voorschijn kwam in een diepere kleur groen. Schaduwen bewogen over me heen, langzaam de vormen van de bomen aannemend. De zon nam toe in intensiteit. Op dat moment vond een nieuw geluid mijn oren, toen een nieuwe rivier aan mijn zijde ontsprong vanuit een lange, maar smalle opening aan de zijkant van de berg.

Het leek alsof ik getransporteerd was naar een parallelle en onzichtbare dimensie welke de dimensie waar ik in had gewandeld overlapte. Ik kon nog steeds de aardse dimensie zien vanuit mijn nieuwe gezichtspunt, maar het was gedimd en leek verder weg dan deze nieuwe aarde waarin ik me nu bevond.

Ik was niet alleen. Ik kon een aanwezigheid achter me voelen. Ik draaide me om en zag een man bij een boom staan naast de nieuwe rivier. Hij had doordringende ogen die me dwongen te geloven dat hij me al een lange tijd kende. Hij hield een getrokken zwaard vast¹⁹ dat brandde met blauwe en oranje vlammen. Mijn hart bonkte in mijn keel op dat moment, maar aangezien hij geen bedreigende beweging maakte, kalmeerde ik mijzelf en sprak tot hem. "Meneer, wie bent u en wat is dit voor plaats?"

"Ik ben de beschermer van de boom," zei hij, terwijl hij knikte naar de boom naast hem. Het was een prachtige boom van middelmatige hoogte, vol met rijp fruit dat ik niet kon thuisbrengen. De boom leek levend te zijn – Ik bedoel, echt te leven – want het bewoog en leek te genieten van een ononderbroken en onuitgesproken communicatie met zijn beschermer.

"Wat betreft uw vraag over deze plaats," ging de beschermer verder, "je bent een onzichtbaar rijk van tijdloze realiteit binnengekomen. De woorden van jouw hart openen de poort naar Eden, de plaats van oorsprong, waar het leven is gegeven en het leven verloren is gegaan. Het was jouw tijd om te komen, want je werd getrokken door een Kracht die het niet langer toestond dat jouw dorst werd gelest door het water van de vervloekte aarde."

"Wie heeft deze poort voor mij ontgrendeld?" vroeg ik.

"Niemand mag hier binnenkomen zonder dat de Sleutelmeester²⁰ de poort voor hem opent en niemand komt hier zonder dat hij hierheen getrokken is.²¹ Dit is de Poort van Dood en Leven. Deze poort binnengaan betekent leven; deze verlaten betekent dood.

"Maar ik was levend toen ik hierheen kwam wandelen," protesteerde ik.

"Je was dood toen je daar wandelde, want je wandelde in het rijk van de dood waar allen sterfelijk zijn." Hij pauzeerde en anticepeerde toen op een vraag. "De vloek van de dood op de aarde is wettig al gebroken in de hemelse gerechtshof, maar de tijd is nog niet volledig rijp om deze te verwijderen."

De verrassende verandering van het door deze poort komen had me doen vergeten dat ik nog steeds erg dorstig was. Maar toen ik keek naar de rivier, helder als kristal, herinnerde ik me dat ik mijn dorst nog steeds niet gelest had. Toch twijfelde ik, want als de man met het vlammeende zwaard inderdaad een beschermer van de boom was, dan was hij misschien ook de beschermer van de rivier.

"Mag ik drinken van uw rivier?" vroeg ik. "Ik ben echt behoorlijk dorstig."

“Het is niet mijn rivier,” antwoordde hij. “Toch ervaar ik dat je toestemming hebt gekregen om te drinken en hierheen getrokken werd omdat je een beroep deed op zijn Schepper en Eigenaar. Er is je toegang verleend tot de levensrivier en het zal je helpen om helder te kunnen zien en om de werkelijkheid te kunnen begrijpen.”

“Zijn er kosten aan verbonden?” vroeg ik behoedzaam.

“Het is onbetaalbaar,” zei de beschermer, “want de waarde hiervan is veel groter dan jij of wie dan ook zou kunnen betalen. Maar Een is voor je uit gegaan om de prijs tot dit water te betalen. Het staat geschreven in de scheppingswetten, ‘Laat wie dorst heeft komen; laat wie dat wil *vrij* drinken van het water dat leven geeft.’²² Je drinkt ten koste van iemand anders. Het water komt uit de zijkant van de berg, omdat het stroomt van de kant van de ene die de prijs betaalde. Het is levend water, gekocht door de dood van één zonder zonden en vrijgegeven aan een dorstige wereld door de stoot van een speer.”

Voldaan dat ik door onzichtbare koorden specifiek hierheen was getrokken om me toegang tot deze rivier te verlenen, wandelde ik naar de rand van de rivier, knielde neer, vormde een kom van mijn handen in de koele stroom en bracht het leven ervan naar mijn mond. Vanaf het moment dat het levende water mijn lippen raakte, leek het alsof ik van de ziel van de berg had gedronken. Zijn ziel dompelde zich onder in de mijne en ik was opgestaan van dood naar het leven.

Toen ik opkeek, leek de atmosfeer te veranderen. Mijn ogen werden geopend zodat ik ontelbare wezens boven en naast me zag. Zelfs die van verre kon ik helder zien, alsof afstand in zichzelf was opgehouden te bestaan. Mijn versterkte zintuigen konden plotseling alles voelen. Gesproken woorden werden onnodig, want de woorden van de beschermer waren ineens deel van mij geworden en zijn gedachten werden onmiddellijk uitgedragen zonder innerlijke weerstand of blokkade.

Belangrijker, ik had opeens een beter begrip van alles wat hij tot nu toe gesproken had. Ik ervaarde dat ik alles wist, of eigenlijk dat alle kennis van het universum nu beschikbaar was voor me als ik ervoor koos om het naar me toe te trekken. Tegelijk was de kennis van de schepping en haar Schepper zo omvangrijk, dat zelfs de eeuwigheid ontoereikend zou zijn om alles te leren en begrijpen.

Het water was het leven zelf en iedere druppel was een nieuw woord van openbaring van de Schepper van de berg, wat elke cel in mijn lichaam deed ontwaken. Elk woord zocht naar enig spoor van de dood, om het te verzwelgen en te vervangen met leven.

Toen ik mij opnieuw tot de beschermer wendde, wees hij naar de boom en zei, "Deze boom staat in het nu, op het punt waar de tijd overgaat van wat was naar wat nog zal zijn. Het zijn eigenlijk twee bomen in één, want deze ene boom heeft wortels aan beide kanten van de rivier.²³ Elk heeft zijn doel – verschillend, maar uiteindelijk gelijk, want ze zijn in overeenstemming. Toch is één kant groter dan de andere."

"Je moet de prioriteiten van deze plaats begrijpen," gaat hij verder. "Het is tegen de wet om eerst te eten van de mindere boom voordat je van de grotere zou eten,²⁴ want de kennis die zich in de mindere bevindt moet ondergeschikt blijven aan het leven wat in de grotere is. De mindere brengt begrip over goed en kwaad wat geschreven staat in de wetten van het universum. Zijn kennis is nodig om vorm, gedaante en zelfs schoonheid te creëren; toch zullen alle dingen die tot stand zijn gebracht door kennis alleen, zonder het leven wat gevonden wordt in de grotere boom, dood blijven."

"Het doel van de mens was om te leven en bewegen, te zijn naar het beeld van de Schepper²⁵ en om levende dingen te maken. De mens faalde echter om deze roeping te volbrengen, omdat ze eerst kennis zochten vóór het leven. Dit was in strijd met de wil van de Schepper."

Toen wees hij op iets wat meer aan de zijkant was, wat tot dat moment aan mijn aandacht was ontsnapt. Het was een levenloze man die sliep in het stof. Zijn gedaante was vaag en instinctief wist ik dat hij niet in Eden was, maar aan de andere kant van de sluier in de aardse dimensie.

"Zijn naam," zei de beschermer, "is Aardmens,²⁶ de eerstgeborene van deze soort, het prototype van allen die op aarde wandelen in sterfelijkheid. Zo lang als hij daar ligt, blijven allen die in hem zijn dood, hulpeloos en afgesneden van het land van de levenden. Hij zal niet opstaan in die gedaante, want zijn straf was onomkeerbaar."

Een rilling van afschuw vloog door mij heen en terwijl ik hiernaar keek voegde de beschermer er snel aan toe, "Wees niet bevreesd. De Schepper was wijs genoeg om hier rekening mee te houden en een weg vast te stellen om alle dingen te herstellen. Deze oude man moest ter dood worden gebracht door de rechtvaardigheid van de wet, maar omwille van de liefde en barmhartigheid van de Schepper zal een nieuwe mens opstaan uit de as van de oude."²⁷

"Is er iets wat ik hieraan kan doen?" vroeg ik.

"Nee," zei hij, zijn hoofd schuddende, "dat is de verantwoordelijkheid van een ander die deze roeping heeft. Vanuit ons perspectief hier in Eden, waar alle tijd één is, heeft Hij dit werk al voltooid, want het plan was vooraf al geschreven en

uitgevoerd vanaf het begin. Maar vanuit het perspectief van achter de sluier, waar mensen gebonden zijn aan tijd en ruimte, moeten alle vooraf geschreven gebeurtenissen in een opeenvolging gebeuren volgens de wetten van de tijd.”

“In de geschiedenis van het aardse rijk staat geschreven, zoals je tot op zekere hoogte weet, dat de Geroepene de eerste stap al genomen heeft die nodig is om het leven te brengen. Zijn eerste werk is volbracht naar volle tevredenheid van de wetten van de Schepping. Het eerste werk heeft het tweede werk mogelijk gemaakt, een geheim wat maar weinigen op dit moment echt begrijpen.”

“Wat is dat geheime werk?” vroeg ik met grote belangstelling.

“Het is het geheim van een nieuwe schepsel dat is verwekt²⁸ door de Geest van de Berg. Het geeft de geest van elk dood schepsel een nieuwe identiteit, niet als het oude welke overleden is en niet kan worden opgewekt, maar een nieuwe persoon, onbesmet door de ongehoorzaamheid van zijn voorvader en vrij van zijn doodvonnis.”

Ik overpeinsde dit een tijdje en sprak toen: “Gisteren hoorde ik de Stem mij Anava noemen en Hij vertelde me dat dit de naam was van mijn Nieuw Geschapen Mens.”

“Ja,” zei de beschermer, “Je bent niet langer de zoon van de dode mens, want Anava is de zoon van de Stem Hemzelf, verwekt door de Geest van de Berg. Hoewel je nog loopt in het vlees aan de andere kant van de sluier, maar dat vlees is jouw moeder, niet jouw vader.”

Toen herinnerde ik me – het moet het effect van het levende water zijn geweest – dat ik voor het hemelse familierechtshof was geweest om te verklaren dat de Stem mijn echte Vader was, de Vader van Anava. Daarna was ik niet meer de zoon van de dode mens, maar van de Levende, wiens zaad de *Mij* had verwekt, die ik geroepen was om te zijn vanaf het begin, en die ik nu ben.

Een gevoel van verdriet en zelfs rouw kwam over mij heen en ik zag de tranen van eeuwen over me heen stromen. Ik was me er van bewust dat hoewel dit gevoel van binnen in mij op kwam wellen, ik het hart van de Schepper zelf voelde, wat deel van mij geworden was toen de eerste druppel van levend water mijn lippen had aangeraakt. Ik voelde het verdriet van de Schepper. Hij was niet verheven over emoties of immuun voor het gevoel van onze zwakheden.²⁹ Hij had het plan vanaf het begin ontworpen, de precieze kosten van het ouderschap berekend, om alle zonen tot volwassenheid te brengen.

Door dit verdriet voelde ik een zekere geruststelling en werd ik getroost in de wetenschap dat niemand van ons op aarde alleen werd gelaten in onze pijn, maar

dat de grote Schepper van het universum bereid was om alles ook te voelen. Hij had vanaf het begin bepaald dat al het lijden gebonden was aan tijd en dat het niet vergeleken kon worden met de heerlijkheid die aan het einde zou komen.³⁰

Ik mijmerde lange tijd over de openbaring van goddelijk lijden en de uiteindelijke glorie. Toen brak de beschermer de luide stilte door te zeggen, "Je werd hierheen geleid voor de openbaring die je nodig hebt om je roeping te volbrengen. Jij bent Anava en nu dit water van leven ontspringt vanuit je geest naar je ziel om de wereld te bewateren, zul je anderen de betekenis van genade laten zien. De profeten in de geschiedenis hebben geopenbaard dat *nederigheid de wortel is van alle genade*.³¹ Genade alleen verleent toegang tot deze boom van leven,³² maar genade is vaak verkeerd begrepen en toegepast in de lange donkere eeuwen van mensen op aarde."

Hij vervolgde, "Een lange tijd heeft het vlammeende zwaard deze boom bewaakt, niet om de mensen ervan te weerhouden om te eten van zijn leven-gevende fruit, maar om te onderscheiden *wie* waardig is en *wanneer*. Mij werd dit zwaard gegeven met de taak om de boom te bewaken totdat mannen en vrouwen door de juiste poorten zouden komen, de poorten van aanbidding en dankzegging. De wet van het zwaard onderscheidt ziel en geest, net als de gedachten en intenties van het hart.³³ Allen die in de staat van Aardmens blijven zijn verboden ervan te eten, want zij werden allen verkocht in slavernij.³⁴ Geen enkele schuldenaar mag eten van deze vrucht."

"Maar valt daar niet iedereen onder?" Vroeg ik. "Wie kan er dan van eten?" Mijn eigen verlangen voor dat fruit was sterker geworden in mij en ik wist niet zeker of het zwaard me toegang tot de boom zou geven.

"De meeste mensen die op aarde rondlopen identificeren zichzelf met de Aardmens, die de grote schuldenaar is," verklaarde de beschermer. "Dit maakt hen onwaardig net als hij. Zulke mensen identificeren zichzelf met hun ziel, die allemaal afstammen van de originele ziel van Aardmens zelf. Maar het vlammeende zwaard kan ziel van geest onderscheiden en losmaken. Hij die zich identificeert met zijn geest is niet langer een kind van Aardmens, maar is verwerkt door de Geest van de Berg. Ziel verwekt ziel; geest verwekt geest."

Met een plotselinge flits van inzicht, riep ik, "Ik zie het nu! Mijn ziel scheidde zich van mijn geest toen ik de grote kloof kruiste en op deze plek terechtkwam!" Ik vroeg hem, terwijl ik naar het dode lichaam wees wat in een vage vorm dichtbij lag, "Heb ik mijn ziel achtergelaten in die oude man toen ik naar deze plaats kwam?"

"Ja," antwoordde hij, "dat is de manier waarop je door de Poort van Dood en Leven bent gekomen. Zonder deze scheiding zou de poort je tegengehouden hebben – of

eigenlijk zou je de weg hierheen nooit hebben gevonden. Vlees en bloed kunnen niet door de poort. Dit moest je achter je laten. Jij bent geest en om die reden is je bewustzijn hier en niet in de oude dode man. Als dit niet zo was, dan zou je nog steeds ervaren dat je daar in het gras lag in die realiteit.”

“Dit vlammeende zwaard ziet er heel bedreigend uit,” waagde ik, “maar mijn hart voelt geen bedreiging.”

“Dat komt omdat je hart in harmonie is met het zwaard. Het zwaard is niet in strijd met hen wiens harten met dezelfde vlam branden. En omdat het zwaard de Geest van de Berg bevat, resoneert het met allen die verwekt zijn door die Geest. Voor hen is het een bron van kracht en leven, maar voor de zielen die deel zijn van de ziel van Aardmens, is dit zwaard angstaanjagend.”

Hij vervolgde, “de enige reden dat dit zwaard een vijand van de ziel is, is omdat de ziel van Aardmens gebonden is aan de dood. Dit zwaard is levend, want het werd gesmeed diep in het hart van de Berg door het woord van de Levende. De dood vreest het leven. Hij die angst heeft is nog gebonden aan de dood. De oranje vlam is de vurige wet van de troon van de Oude Wijze; de blauwe vlam is de saffieren vloer waar de troon op staat.³⁵ De profeten van vroeger tijden vertelden de mensen om een blauwe draad te dragen om zich de wet te blijven herinneren. De blauwe vlam is ook de kleur van de lucht, want het staat voor de wet van de hemel en de Geest van het leven.”

Toen hief de Beschermmer zijn zwaard hoog in de lucht op en verkondigde luid, “De Stem heeft Zijn rechtvaardige natuur geopenbaard, wat mensen de wet noemen. Het is de standaard van universele moraliteit en de weerspiegeling van een goddelijk karakter en het neemt geen genoegen met minder in alles wat het tegenkomt. Sterfelijke zielen vinden het onmogelijk om aan zijn eisen te voldoen en daarom doodt het iedere ziel.³⁶ Tegelijk is diezelfde wet een belofte die het leven geeft aan iedere geest.”

“Maar hoe kan hetzelfde zwaard tegelijk dood en leven betekenen?” vroeg ik.

“Het verdraagt geen overtreding van de wet,” antwoordde hij. “Sterfelijke zielen kunnen niet anders dan falen, maar zij die verwekt zijn door de levende Geest zijn kinderen van het licht die leven volgens die rechtvaardige standaard. De geest van deze wet van leven is geschreven in hun aard.”

Ik dacht hier voor een moment over na om het volledig te kunnen begrijpen. Uiteindelijk sprak ik met nederige vrijmoedigheid, “Vanaf het moment dat ik hier net binnenstapte heb ik het verlangen gehad om van deze boom van leven te eten.

Aangezien ik gescheiden ben van mijn ziel en geïdentificeerd met mijn geest ... mag ik van dit fruit eten?"

Hij keek in mijn ogen om mijn hart te doorzoeken. "Ja," zei hij, "want jij bent een woord van de Stem. Er is een vlamvend zwaard in jou, wat getuigt van mijn zwaard."

Ik stapte naar voren en stak mijn hand uit om één van de vele vruchten te plukken. Terwijl ik het in mijn hand hield, schoten er levende vlammen uit het zwaard in de hand van de beschermer de lucht in, alsof het vol vreugde een geweldige feestdag aan het vieren was. Ik was niet bang, maar met vertrouwen gevuld vanuit het woord dat in me was. Toen bracht ik de vrucht naar mijn mond en begon zijn zoetheid in me op te nemen.

Met elke hap pulseerde er een golf van licht en leven door me heen en mijn ogen werden verlicht. In een moment van tijd verkreeg ik toegang tot de eeuwenoude wijsheid die alleen gebruikt kon worden om de kennis van goed en kwaad te bevatten, zoals de Schepper het bedoeld had vanaf het begin. Wijsheid liet me zijn mogelijkheid zien om de kennis van goed en kwaad te beheren, maar hoe dan ook wendde ik mij tot de beschermer en stond hem nogmaals toe om het me uit te leggen.

"Dus het is *niet* waar, wat mensen geclaimd hebben," begon ik, "dat de Schepper mensen in onwetendheid en duisternis wenste te houden toen Hij hen verbood om van de boom van kennis van goed en kwaad te eten.³⁷ Zulke claims hebben de Schepper verkeerd neergezet door te impliceren dat Hij bang zou zijn voor vrije en geïnformeerde mannen en vrouwen. Velen hebben zich naar de machten van de duisternis gekeerd, omdat ze geloofden dat de Schepper verkeerd zat door hen de wijsheid van de boom van kennis van goed en kwaad te onthouden."

"Dat klopt," zei de beschermer droevig. "Dit was het verborgen motief van de slang die de oorspronkelijke beheerders van de aarde verleidde. Hij zette vraagtekens bij de goedheid van de Schepper en presenteerde een gierige en haatdragende Macht die mensen ervan wilde weerhouden om hun volle potentie te bereiken, uit vrees dat zij Hem ten val zouden brengen. Deze perverse kijk op de Schepper was de ongesproken leugen vanaf het begin. Zodra hun gedachten bevuild en bedrogen waren, aten ze van de boom van kennis voordat ze van de boom van leven aten. Zo namen ze de voorkeur voor kennis van goed en kwaad en hielden dit voor wijsheid, want de schaduw van de dood verblindde hun ogen voor de waarheid dat wijsheid de eerste vrucht is van de boom van leven."

"Dus de zoektocht naar kennis," antwoordde ik begripvol, "werd hun dominante motief, want zij dachten dat kennis hen leven kon brengen, eerder dan dat leven

hen kennis zou brengen. Terwijl ze geloofden dat ze wijs waren, zijn zij dwaas geworden,³⁸ en hun idee van wijsheid was totaal verschillend van dat van de Schepper.”

“Dat is waar,” zei de beschermer. “En toch, uit liefde, stond de Schepper het niet toe dat ze voorgoed zouden worden opgesloten in een dergelijke staat van duisternis, noch zou Hij toestaan dat Zijn kinderen in een staat van onenigheid zouden zijn met Hem. Dat is waarom ze geen toegang mochten krijgen tot de boom van leven. Als ze de mogelijkheid hadden gehad om van die boom te eten na eerst van de andere gegeten te hebben, dan zouden ze voorgoed vast zitten in een staat van ongehoorzame onsterfelijkheid. In zo’n staat zou kennis over levenswijsheid geregeerd hebben.”

Hij pauzeerde een moment en ging toen verder, “als Aardmens eerst van de boom van leven had gegeten, dan zou hij alle kennis uit het fruit van de andere boom tot zich hebben genomen, maar hij zou het zich toegeëigend hebben door wijsheid op een rechtmatige manier, zonder scheiding en verdeeldheid.... Maar er is een diepere oorzaak die de meesten niet hebben begrepen.”

“Wat is dat?” vroeg ik.

“Als Aardmens alles goed had gedaan, dan zou hij nog steeds *ervaring* missen. Het goede kennen zonder het kwade te ervaren is betekenisloos. Hoe kan iemand van licht spreken als hij de duisternis niet kent? Wijsheid kan gekend worden door zijn eigen deugd, maar volle wijsheid kan alleen begrepen worden in vergelijking met dwaasheid. De Scheppers wijsheid is buiten ons kennisvermogen. Maar dit is wat ik weet, dat Aardmens zijn val en dood geen ongeluk waren en dat het de Schepper niet heeft verrast. Het werd allemaal meegenomen vanaf het begin en ingepast in de originele blauwdruk. Omdat het vanaf het begin in het plan zat dat de Schepper zijn wil geschonden zou worden, werd de oplossing op hetzelfde moment overwogen en vastgesteld, zodat de Schepper Zijn doel zou behalen en totale overwinning zou bereiken aan het eind.”

“Dan is het duidelijk,” antwoordde ik, terwijl ik in de ogen van de beschermer keek, “dat de sleutel tot het diepere inzicht in de Gedachten van de Schepper is om het verschil te weten tussen Zijn wil en Zijn plan.³⁹ Mensen hebben Zijn wil vanaf het begin geschonden – en doen dit nog elke dag – maar niets is buiten de grenzen van het goddelijke plan gegaan. Hij is niet verrast en niet beschaamd door hun mislukkingen. En Hij is ook niet machteloos om alle mensen tot hun doel te brengen waar ze voor gemaakt werden.”

Ik stond op en keek in de ogen van de beschermer, waarin ik duidelijk de aanwezigheid van een vuur zag, diep in hem. Ik had de Geest van de Berg al in zijn

ogen ontdekt, maar nu zag ik dat de beschermer van de boom ook Jozef was, dat wil zeggen, de échte Jozef. Hij en Jozef zaten in een proces om samen één te worden, terwijl hemel en aarde steeds dichter bij elkaar kwamen.

Met een onuitgesproken begrip tussen ons, kon ik alleen maar staan en naar de beschermer staren met dankbaarheid, wetende dat Jozef deze poort gevonden had en mij hier ook heen had geleid. In het gelijnde gezicht van de beschermer zag ik dezelfde tekenen van ervaring die ik die morgen had gezien in Jozef's wijze gezicht. Ik wist op dat moment dat ik keek naar de echte Jozef, wiens geest me naar deze plek had geleid.

Ik wist dat het tijd was om te vertrekken, want ik kon niet in Eden blijven. Een nieuwe dag was begonnen en een nieuwe taak lag voor ons. Eden was een tuin van het verleden. Veel water van de geschiedenis was voorbij gekomen. Mensen waren over de hele aarde komen wonen en een stad⁴⁰ werd gebouwd om hen plaats te bieden. Zelfs het zwaard zelf was vervangen voor een hele muur.⁴¹ De schepping ging door en ervaring bereidde de mensen voor op een tijd van glorie waarin de schijnbare nederlaag omgezet zou worden in een ware overwinning.

Dus ik stapte terug door de poort en vond mezelf op het gras liggende naast de kabbelende rivier. Ik ging zitten en vroeg me af of ik zojuist wakker werd uit een droom. Het grootste verschil was, dat ik geen dorst meer had. Ik wist dat het doel van mijn wandeling vervuld was en dat het tijd werd om terug te gaan naar de herberg. Ik stond op en liep langzaam terug in de richting waar ik vandaan was gekomen, terwijl ik alles wat me die dag was overkomen nog eens overdacht.

Voetnoten

17 — Johannes 4:13.

18 — Johannes 4:15.

19 — Genesis 3:24.

20 — Openbaring 1:18.

21 — Johannes 6:44; 12:32.

22 — Jesaja 55:1

23 — Openbaring 22:2.

24 — Genesis 2:17.

25 — Handelingen 17:28.

26 — 1 Korintiërs 15:47. *Adam* betekent 'aards'.

27 — 2 Korintiërs 5:17.

28 — 1 Petrus 1:23. Grieks: *gennea* betekent hier 'verwekken'.

29 — Hebréeën 4:15.

30 — Romeinen 8:18.

31 — De titel van een boek van A.W. Tozer.

- 32 — Efeziërs 2:8.
- 33 — Hebrëëën 4:12.
- 34 — Matteüs 18:25
- 35 — Exodus 24:10.
- 36 — Romeinen 7:9, 10.
- 37 — Dit is de fundamentele bewering van vele occultisten, die denken dat God slecht is vanwege het verbieden te eten van de boom van kennis van goed en kwaad. Dit idee wordt gebruikt om de aanbidding van Lucifer te rechtvaardigen, of de slang, die hen wijsheid aanbiedt waardoor ze goden kunnen worden.
- 38 — Romeinen 1:22.
- 39 — In Rom 2:18 is *thelèma* is de 'wil' van God, gekend als de wet van God die mensen overal weerstaan. In Rom 9:19 is *boulèma* de 'wil' (d.i. het plan) van God, welke geen mens kan weerstaan.
- 40 — Hebrëëën 11:16; Openbaring 21:2.
- 41 — Zacharia 2:5.

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 4 – De Regenboog

De dag brak aan met een dreiging van regenbuien, snel uitgedaagd door de felle zon die om de katoenachtige wolken gluurde, alsof het vlammeende zwaarden van licht door iedere opening heen stuurde. Ik was vastberaden om die dag een ballonrit te maken om de berg vanuit een hoger perspectief te kunnen bekijken. Toen ik een paar dagen eerder voor het eerst aankwam bij de herberg, was ik langs een ballonvaartbedrijf gekomen, maar ik had er niet veel aandacht aan geschonken totdat mijn interesse in de berg gewekt was.

Terwijl ik langzaam over de smalle weg reed ten oosten van de herberg, hoopte ik dat het niet zou gaan regenen, want dat zou zeker zorgen voor de annulering van alle ballonvaarten. Ik was nog niet ver op weg toen ik een lam zag liggen vlak naast de weg. Zo te zien was het gewond of dood en ik voelde een plotseling medelijden voor dit beest. Ik parkeerde de wagen aan de kant en liep snel naar de plek waar ik het lam vond. Het bleek verscheurd te zijn door een ander beest terwijl de mensen lagen te slapen.

Roofzuchtige beesten! Mijmerde ik in stilte. Het moet een wolf zijn geweest. Het zit in hun natuur om te doden en te eten. Dit lam was echter niet opgegeten. Wat het ook was dat het vermoord had, het was niet hongerig geweest, maar had het hulpeloze schepsel alleen aangevallen omdat het de macht had om dit te doen.

Voorzichtig pakte ik het lam op en nam het mee naar mijn wagen, niet echt wetende wat ik anders moest doen. Ik vervolgde mijn weg en vond mijn bestemming net na de volgende bocht. De afslag was een onverharde weg onder een boog door waar op stond: "*Hemelse Ballonvaarten.*"

Dit was de plek. Maar wat ik de vorige keer had gemist in mijn enthousiasme om bij de herberg te komen, was dat er ook andere activiteiten te doen waren. Ze maakten reclame voor kameelritten voor mensen die zich voor een dag exotisch wilden voelen en er was een kinderboerderij voor kleine kinderen. De kinderboerderij had ook een aantal lammeren, omdat ze zo lief en zacht zijn – ideaal voor opgetogen kinderen.

Ik realiseerde me toen dat het dode lam van deze kinderboerderij afkomstig was en dat het de gevaarlijke buitenwereld in was gedwaald. Ik nam het lam in mijn armen en droeg het door de kleine menigte van opgewonden kletsende families naar een man die de leiding scheen te hebben. Toen hij me aan zag komen met mijn levenloze vracht, kreunde hij meteen, gooide zijn armen in de lucht en rende naar

me toe. "Oh!" kreunde hij, tot het lam sprekend. "Daar ben je. Ik wist dat dit zou gebeuren."

Toen draaide hij zich naar mij en vroeg met tranen in zijn ogen, "Waar heb je hem gevonden?"

"Een stukje verder op de weg," antwoordde ik. "Het lijkt erop dat een wild dier hem gedood heeft ergens in de nacht."

"Kom, laat me hem van je overnemen," antwoordde hij. "Ik ben Joshua. Ik ben de eigenaar van deze plaats en dit lam was als een familielid. Hij was het favoriete lam van elk kind, zo vol van liefde voor hen allen."

Ik gaf Joshua het lam waar hij van hield. Hij draaide zich om en droeg het langzaam naar het hoofgebouw, het constant kussend en kroelend. Mijn borst liet vlekken van opgedroogd bloed zien, maar ik besloot niet terug te gaan naar de herberg om een schoon shirt aan te doen. Nu ik hier was, was ik vastberaden om een ballonvlucht te nemen nu het weer nog steeds meewerkte.

"De vlucht is gratis voor u," zei de vrouw aan de kassa, kijkend naar het bloed op mijn shirt. "U bracht ons geliefde lam naar ons toe, dat was meer dan genoeg om te betalen voor de vlucht."

"Dank u," antwoordde ik. "Wanneer zal de volgende vlucht beginnen?"

"Negen uur precies," zei ze.

"Zijn er geen anderen voor mij?" vroeg ik.

"Velen willen een vlucht, maar u bracht het lam," zei ze nadrukkelijk.

Ik keek op mijn horloge en zag dat ik zo'n twintig minuten had om rond te kijken. Er waren tuinen met wandelpaden in de buurt, omzoomd door prachtige bloemen. Ik wandelde wat tussen de bloemen, genietende van de geur en natuurlijke schoonheid van de schepping. Ik liep door de Rozenstraat en bewonderde de roze, rode en witte rozen die me wenkten met hun blaadjes, als groepen giechelende, jonge, geparfurmeerde dames die de aandacht hopen te krijgen van knappe jonge mannen.

"Zo aantrekkelijk," zei ik hardop, "en toch zo vergankelijk. De mens is als gras. Het gras verdort en de bloem valt af.⁴² Hoe kan iets zo mooi bloeien en zo snel vervagen?"

Ik had heel weinig tijd om de schoonheid van de rozen te waarderen voordat ik naar het met touwen omliggende gebied van de ballonvluchten toe moest. Ik kon het lawaai van de kachels en ventilatoren horen die de ballonnen al aan het vullen waren met hete lucht. Toen ik bij de lage poort kwam, las ik het humoristische bord, "Alleen Lammeren; Geen Kamelen."

Ik glimlachte. De eigenaar van het bedrijf was duidelijk ingesteld op kinderen. De poort was laag genoeg om het erg moeilijk te maken voor een lange, trotse kameel om er doorheen te gaan. Met een normale hoogte, moest ik zelfs bukken om door de poort te kunnen.⁴³

Juist op dat moment kwam Joshua naar me toe rennen. "Ik wil jou zelf meenemen op deze vlucht," legde hij uit. "Op die manier zullen we niet gebonden zijn aan de klok. Ik wil er zeker van zijn dat je de beste ervaring van je leven krijgt."

Ik bedankte hem, dankbaar voor zijn vriendelijkheid. Een gevoel van verwachting bleef in mij groeien. Ik wist dat dit weer een voorbestemde tijd van geestelijke groei zou zijn en dat ik de kans zou krijgen om de Berg van Openbaring van een hoger gezichtspunt te zien dan hiervoor. Ik had het al van de binnenkant gezien en van de zijkant, maar nu zou ik het van bovenaf bekijken.

De ballon was ontworpen van nylon stof in de kleuren van de regenboog met daaroverheen een naam met grote letters: GELOOF. Dit was om het te onderscheiden tussen de andere ballonnen, elke had een eigen naam. "Wij nemen de Geloofsregenboog vandaag," zei Joshua met een lachje. "Het vraagt echt geloof om zo hoog te vliegen. Veel mensen zijn te bang om het risico te nemen."

Ik was het met hem eens. Een heel aantal dingen kon verkeerd gaan – defect apparaat, opraken van het propaangas, vliegtuigen die in de buurt vliegen, ongunstige weersomstandigheden. Ik zette alle twijfels opzij en was vastbesloten om te geloven dat deze reis voorbestemd was door een hogere Macht om nieuwe openbaring te geven voor het leven voor ons, niet een levensbeëindigende ramp.

Terwijl de ballon langzaam opsteeg, verschenen er twee grote en kleurrijke bogen hoog in de lucht, zwevend boven de aarde. "Kijk, een dubbele regenboog!" Riep Joshua. "Dit wordt een gezegende rit. Een regenboog is een belofte van de Schepper, weet je."

"Ja, ik weet het," antwoordde ik. "Ik ben benieuwd wat deze dag zal brengen."

In een paar minuten tilde de ballon ons in de mand hoger en hoger de stilte in, ver boven de drukke menigte op de thuisbasis. We stegen hoger en hoger. Het was

alsof de regenboog-gekleurde ballon aangetrokken werd door geestverwanten en dat ze zich verzamelden voor een familiereünie na een lange tijd van scheiding.

Joshua trok aan het koord en de stilte werd ruw verstoord door de luide explosie van vuur en hete lucht die in de ballon omhoog schoten. Ons opstijgen versnelde bij elke stoot van vuur. Hoe geweldig was het dat de door dit vuur verhitte lucht ons zo hoog mee kon nemen, de hemelen in.⁴⁴ Terwijl alle kleine objecten en mensen op de grond uit het zicht verdwenen, begon het grote geheel van de schepping naar de voorgrond te komen. Het voelde alsof we in een wereld tussen hemel en aarde hingen. We waren niet echt in de hemel en ook niet echt op aarde.

Toen gebeurde er iets ongebruikelijks. Het leek erop dat we naar de regenboog werden getrokken, alsof het tegen een hemels plafond was gebotst en niet hoger kon gaan. Ondanks dat, bleven we stijgen, dichter en dichter bij zijn heldere kleuren. De volgorde van de kleuren leek te verschillen van een normale regenboog. Eigenlijk was alles anders, want regenbogen vluchten altijd voor je weg, niemand is ooit in staat hem te vangen.

Al snel kon ik zien dat elke kleur samenging met zijn buurman door een mix van twee kleuren in een perfect huwelijk. Elk mengsel herinnerde me aan het grote huwelijk tussen hemel en aarde, elk iets van zichzelf bijdragende aan de ander om een unieke kleur op zich te vormen.

Mijn gedachten gingen terug naar de Beschermers, die iets had gezegd wat ik tot op heden was vergeten. In het begin waren man en vrouw individueel geschapen met een ziel en geest die ontworpen waren om een perfect innerlijk huwelijk te vormen. Hoewel dit huwelijk verbrijzeld werd door de eerste ongehoorzame daad, zal het originele plan van de Schepper Hem niet ontzegd worden door de wil van enige ondergeschikte macht. De disharmonie tussen ziel en geest zorgden voor een omweg, niet voor een wegversperring. De omweg zelf, gebouwd op deeltjes van de tijd, werd gepland vanaf het begin, zodat we geduld zouden leren, waardoor ervaring wordt verkregen. Ervaring was nodig om onze vorming compleet te maken en ons allen in volwassenheid te brengen als zonen van de Schepper.

In de stilte van dit hangen tussen twee werelden weg van tijd en ruimte, raakte ik al snel verwickeld in een diepe discussie met Joshua, die tegen die tijd zijn hart had geopend en schatten van oude en nieuwe wijsheden toonde.⁴⁵ Hij bleek een standvastig begrip te hebben van ziel en geest, het oorspronkelijke doel van beide, hun conflict door de eeuwen heen en hun uiteindelijke hereniging, wanneer ervaring zijn weg gelopen zal hebben.

“De eerste ongehoorzaamheid,” beweerde hij met kennis van zaken, “bracht niet alleen scheiding tussen de mens en zijn Schepper. Het bracht ook verdeeldheid en

spanning tussen ziel en geest. Toen onze eerste voorouders van de boom van kennis aten vóór de boom van leven, maakten ze kennis dominant over het leven en dus vergaten ze dat wijsheid voortkomt uit het leven. Ze werden toen misleid met een verwarring tussen wijsheid en kennis. Door kennis prioriteit te geven boven het leven, hebben ze de oorspronkelijke scheppingsorde omgekeerd en dit kan alleen hersteld worden door tijd en ervaring.”

Hij pauzeerde, maar ik bleef stil en overdacht dit. “Hetzelfde heeft plaatsgevonden in ieder van ons met betrekking tot ziel en geest. De geest is onze boom van leven en de ziel is onze boom van kennis. De oorspronkelijke ongehoorzame daad heeft in beweging gezet dat de ziel dominant werd over de geest en sinds die tijd heeft de mens prioriteit gegeven aan zielse kennis, in plaats van geestelijk leven en haar wijsheid.”

Eén van onze meest geduchte hindernissen,” legde hij uit, “is het feit dat sterfelijke zielen ongeduldig zijn. Beperkt door de tijd voelt de ziel continu een agressieve drang om alles NU te hebben. De geest heeft zulke beperkingen niet en leeft geduldig en zelfs nederig onder de heerschappij van de sterfelijke ziel, totdat een verwekte zoon van de Schepper zijn autoriteit gebruikt om de geest naar zijn rechtmatige plaats van autoriteit terug te zetten. Dit herstelt de juiste wetmatigheid.”

“Dus,” antwoordde ik, “is het perfecte huwelijk tussen ziel en geest een relatie waarin de geest over de ziel heerst?”

“Niet precies,” zei Joshua. “Wetmatigheden zijn een middel, niet het doel van de Schepper. Kijk naar de mix van kleuren in de regenboog, waar de twee elkaar ontmoeten in een perfect huwelijk. Heerst één kleur over de andere? Omdat ze gerangschikt zijn op volgorde, met de ene kleur boven de andere, lijkt het dat de ene over de andere heerst, maar als je preciezer kijkt, dan zie je de kleuren harmonieus in elkaar overlopen.”

“Ja, ik kan zien dat er twee manieren zijn om hier naar te kijken,” zei ik.

“De geest begrijpt dat de tijd moet worden beheerd en niet beheerst. De geest weet dat tijd aan de Schepper toebehoort, die het deed ontstaan door Zijn woord⁴⁶ en dat tijd op gestaag tempo verder marcheert, zonder verantwoording af te leggen aan enig ander schepel. Maar zou de ene de andere moeten overheersen?”

“Nee, een ieder zou vrij moeten zijn om zijn eigen sterkte bij te kunnen dragen aan de ander op gelijke wijze.”

“Precies,” zei hij, met zijn hoofd knikkend. “Dominantie kan niet anders dan zorgen voor een bepaalde gebondenheid, hoewel het op liefdevolle manier kan worden toegepast. Er bestond niet eens zoiets als autoriteit of dominantie, totdat ongehoorzaamheid dit nodig maakte.⁴⁷ Toen de ziel begon te overheersen, voelde de geest de noodzaak om de harmonie te herstellen. De Schepper gebod de geest dus om zijn positie te herwinnen, niet door middel van geweld, maar door de kracht van liefde, zodat het de relatie kon herstellen naar een plaats van harmonie en overeenstemming. Uiteindelijk, wanneer dit bereikt is, worden dominantie en autoriteit overbodig, want de twee zijn één geworden en de twee kleuren zijn perfect vermengd.”

“Ik begrijp het,” antwoordde ik. “Autoriteit werd niet verleend totdat de behoefte hiernaar ontstond. En uiteindelijk zal autoriteit opgeslokt worden door overeenstemming. Dit is wat ik geleerd heb van de Stem in de berg.”

Joshua keek me aandachtig aan, alsof hij een vraag overwoog, maar hij zei niets. Tegen deze tijd hadden we de onderste kleur bereikt van de eerste van de twee regenbogen. Ik kon duidelijk zien hoe het sterke violette licht zijn hart tevoorschijn bracht om het blauwe licht, wat zijn metgezel was, te omarmen. Ik strekte mijn hand uit en toen ik het aanraakte, hoorde ik de stem van de regenboog spreken: “Verbond”.⁴⁸

De Stem versplinterde de koele stilte als een donderslag en Joshua en ik sprongen allebei op in een moment van paniek. “De regenboog spreekt!” Riep Joshua nadat hij zijn rust had hervonden.

“Ja, het lijkt erop dat dit weer een moment van openbaring wordt,” antwoordde ik. Hoewel de Stem in de grot zachter en met een warme gloed was gekomen, herkende ik dit als dezelfde Stem,⁴⁹ maar deze keer was het alsof er een krachtige bliksemschicht naast ons had ingeslagen.

“Wat bedoelt U met verbond?” vroeg ik, me naar de regenboog richtend.

“Ik heb een verbond gesloten met de hele aarde. Het is Mijn belofte aan elk levend wezen. Deze regenboog is mijn handtekening die iedereen kan zien wanneer er regen is, omdat Mijn Glorie uitgegoten zal worden over alle vlees, net als de vroege en late regens.”⁵⁰

“Waarom zijn er dan twee regenbogen?” Vroeg ik nieuwsgierig.

“Ik heb twee maal een verbond gemaakt met alles wat leeft,” antwoordde de Stem. “Het eerste verbond was gebaseerd op de belofte van de mens⁵¹ om zich naar Mijn beeld te vormen en Mijn gedrag over te nemen. De tijd heeft bewezen, zoals

iedereen nu kan zien, dat iedereen hierin heeft gefaald. Dus heb ik een tweede verbond gemaakt en deze gebaseerd op Mijn belofte alleen, zodat succes gegarandeerd is.⁵² En ik zal niet falen. Ik zal Mijn glorie over de hele aarde brengen, zoals het water de zee volledig bedekt.”⁵³

“Dus de regenboog boven deze vertegenwoordigt Uw belofte en is groter dan de onderste?” Vroeg ik aarzelend, omdat ik de Stem niet wilde beledigen.

“Beide zijn nodig geweest, maar de eerste werd gegeven om te laten zien dat de mens onbekwaam is, terwijl de tweede gegeven werd om te laten zien dat Ik wel bekwaam ben.”

“Toch hebben beide regenbogen dezelfde kleuren en lijken erg op elkaar,” antwoordde ik.

“Het doel van beide is hetzelfde; de verantwoordelijke partijen zijn verschillend. In het eerste moet de mens zelf proberen om zijn belofte na te komen door zijn eigen wilskracht. Wanneer blijkt dat geen mens hierin kan slagen, zal iedereen de waarheid moeten accepteren dat alleen Ik hen kan veranderen naar Mijn beeld. Falen is geen optie.”

De kracht van de diepe Stem was onweerstaanbaar en ik wist dat de dag zou komen, hoe lang het ook zou duren, dat de Stem het recht, de macht en de wil zou hebben om alle mensen naar Zijn Koninkrijk toe te trekken, ongeacht hun huidige weerstand.⁵⁴

“Vertegenwoordigen de zeven kleuren van de regenboog de diversiteit van de schepping zelf?” vroeg ik.

“Ja en ze werden elk op hun beurt gemaakt. Strek je hand uit en raak de kleuren één voor één aan, dan zullen ze zichzelf openbaren.” zei de Stem met een bevelende toon.

Ik strekte me nogmaals uit en raakte de kleur violet aan. Meteen sprak het: “Licht!”⁵⁵ Dat ene woord leek echter drachtig van een heel nest jongen. Openbaring is als een sleutel die de deur opent van een enorm landhuis vol met juweeltjes van waarheid en stromen van inzicht. Dus het bestaan van licht impliceert dat er ook duisternis is, en toch staat het erboven in gezag. Overal waar licht zijn voet neerzet, houdt de duisternis op te bestaan.

Verder zag ik kinderen van het licht en kinderen van de duisternis. Ik zag dat de duisternis in de mensen - hoewel ingesloten en aan alle kanten beschermd - uiteindelijk ontdekt zou worden en worden opgeslokt door dit oer-licht. Dat is de

natuur van licht en de kracht van zijn wil. En de Stem sprak een tweede keer op een tevreden toon: "*Het is goed.*"⁵⁶

Jozua bracht de mand hoger en ik stak mijn hand in het blauwe licht. Onmiddellijk sprak de donderende Stem van het blauwe licht: "*Dubbele Wateren!*"⁵⁷ Ik zag de oorspronkelijke wateren uiteen gaan, de één naar de aarde stromend en de ander tot in de hemelen. Ik wist dat dit lagen van waarheid waren, gescheiden door de tweede hemel, de plaats waar alle geestelijke strijd plaatsvindt. Het was het grote slagveld van de kosmische ziel die tussen het lichaam van de aarde en de geest van de hemelen stond.

Ik kon ook ver in de toekomst zien, alsof het een tijdloos heden was, wanneer de lange dualistische strijd zou eindigen in een volledig eenzijdige overwinning. Ik zag de tijd van waterscheiding eindigen, op het moment dat allen zouden samenkomen en weer stromen als één. Tevreden sprak de Stem nogmaals: "*Het is goed.*"⁵⁸

Terwijl de mand gestaag omhoog bewoog, stak ik mijn hand in het groene licht en de machtige Stem sprak: "*Land en Zee!*"⁵⁹ Ik zag op de aarde een weelderige vegetatie ontspruiten, zaden die gepland werden en een opbrengst van vruchten naar hun soort, volgens de wetten van de groene Stem. "*Het is goed,*" verkondigde de Stem weer.⁶⁰

We bleven hoger komen en ik stak mijn hand weer uit, dit keer in het heldere gele licht. Met een donderslag die de mand waarin we stonden deed schudden, sprak de gele Stem: "*Laat de Lichten Regeren!*"⁶¹ Ik zag een explosie van licht de lege ruimte versplinteren en het vullen met grotere en kleinere lichten, elk het rechtsgebied toegekend in de mate van zijn glorie. Nogmaals sprak de Stem met toenemend plezier: "*Het is goed.*"⁶²

We klommen nog steeds hoger en toen ik mijn hand in het oranje licht stak, donderde de Stem, "*Schepselen!*"⁶³ Zijn commando bracht onmiddellijk talloze felgekleurde vogels in de hemelen voort en de oceaan bruiste door een scala aan levende wezens, groot en klein. De Stem bevestigde weer dat de Schepping Zijn wil had gehoorzaamd: "*Het is goed.*"⁶⁴

Terwijl we de top van de regenboog naderden, stak ik mijn hand in het diepe rode licht en zijn krachtige Stem verkondigde: "*Beesten en Mensen!*"⁶⁵ Ik zag de roodachtige aarde beesten voortbrengen met veel benen, anderen met vier en weer anderen met twee. Diep rood bloed stroomde door hun aderen om hen te identificeren met de aarde die hen had voortgebracht. Ik zag de zielen van mensen in het bloed en wist dat zijn rode kleur gegeven was om hen te identificeren met de grond waaruit ze genomen waren. En de Stem zei, "*Het is goed.*"⁶⁶

Toen Joshua en ik aan de top van de regenboog kwamen, bereikte de ballon het maximum tot waar het kon opstijgen en stopte, zwevende naast het paarse licht dat het hoogste punt van de regenboog vormde. Ik strekte mijn hand opnieuw uit tot in de serene kleur en zijn Stem sprak met een onverwachte kalmte: "*Rust!*"⁶⁷

Ik ervaarde een overweldigend gevoel van voldoening, alsof ik had deelgenomen in het creatieve werk en terug was gekeerd naar huis vol van vreugde en vervulling. Ik begreep dat de Schepper hield van zijn werk. Zijn heerschappij, ook gerepresenteerd door de paarse kleur aan de top van de regenboog, was geworteld in volmaakte en volledige liefde voor al wat Hij geschapen had. Alles was goed aan het begin, alles perfect passende als een stukje van een universele puzzel van schitterende kleuren en vormen.

Op dat moment hoorde ik een geweldig geluid toen de Stem van zeven kleuren in harmonie sprak: "*Het is zeer goed!*"⁶⁸ Opvolgend trokken de Stemmen zich terug en het viel stil, maar niet voordat ze geopenbaard hadden dat de Schepping goed was, niet slecht en dat alle kwaad, onenigheid en ongehoorzaamheid op de aarde tijdelijk was, omdat het niet oorspronkelijk of van nature deel van deze schepping was.

Zo zag ik ook dat juist het bestaan van licht de betekenis gaf aan de duisternis. Niet door het meer kracht te geven, maar door te laten zien waar zijn grenzen zijn, zijn autoriteit en uiteindelijk de lengte van zijn bestaan. Het licht kwam niet alleen tot stand door de eerste Stem, maar het was ook in leven, breidde zich steeds verder uit, alle sporen van duisternis zoekend en opslurpend, daar waar het licht niet was geweest.⁶⁹

Met het licht kwam openbaring, wat de grenzen van ontkenning neerzette. Realiteit verving illusie. '*Niets*' werd vervangen door '*Iets*' in alle lege holtes die het licht vulde.

Zelfs de scheiding tussen de wateren was goed, want het was niet blijvend. De scheiding stond alleen toe dat het creatieve proces doorging, voorbij zijn huidige zijn. Zo is het leven zelf, altijd groeiend en toenemend, alle leegte wat het tegenkomt vernietigend met de snelheid van het licht. Maar al deze goedheid was niet bekend aan het begin, onbekend voor iedereen behalve de Schepper Zelf, want goedheid kan alleen door mensen begrepen worden door het contrast.

Mensen hebben een slecht zichtvermogen en weten alleen door ervaring. Ze zijn niet in staat om de werkelijkheid te *herkennen* los van het tegengestelde. Het is niet zo dat het goede het kwade nodig heeft om te kunnen bestaan, of zelfs dat het goede het kwade nodig heeft om betekenis te krijgen, want de goedheid van de Schepper, of het nu wel of niet door mensen herkend wordt, is altijd aanwezig. Het

bestaan van het *kwaad* is volledig afhankelijk van het goede, net als duisternis zijn bestaan dankt aan het licht – of eigenlijk, de afwezigheid daarvan.

In alle kosmische paradoxen (schijnbare tegenstellingen) waarin betekenis wordt gegeven door het contrast, is het goddelijke doel om te laten zien dat goedheid heerst over zijn kwade tegenhanger. Nooit heeft de duisternis de macht gekregen om het licht te overwinnen. Ook heeft disharmonie nooit de macht gekregen om gelijke te worden met harmonie. Hoewel het centrum van de tweede hemel een scene is van het dodelijke gevecht tussen deze twee, is de uitslag nooit een vraag geweest. Disharmonie, ongehoorzaamheid, ontkenning, chaos en trots zijn allemaal tijdelijke omstandigheden, voedsel voor het groeiende licht. Zulke negatieven bestaan alleen om glorie te geven aan de Veroveraar, dat Zijn Koninkrijk zal groeien met elk nieuwe creatieve project wat niet gebonden is aan grenzen van tijd of ruimte.

De overwinning van het licht was nooit een twijfel over mogelijk, want het oneindige moet altijd voortduren, net als het eindige wordt opgeslokt in een nederlaag.

Joshua en ik waadden onszelf in het licht van het woord voor een lange tijd. We bespraken de openbaring die ons gegeven was door de goedheid van de Schepper. Uiteindelijk daalde een andere Stem vriendelijk, maar vastberaden op ons neer van boven: "*Kom hierboven.*"⁷⁰

Met dat geluid werd onze Geloofsballon door onzichtbare handen door een onzichtbare, ondoordringbare en flinterdunne sluier getrokken. Een sluier die de omgeving van de eerste regenboog onderscheidde van die van de tweede. We waren niet bij machte om het te weerstaan, als we dit al zouden willen. Maar dit wilden we ook niet, want de Macht was net zo onweerstaanbaar voor ons hart als het was voor ons lichaam. Het verlangen van deze Omarmende werd één met het verlangen van de omarmden, twee harten die klopten als één, met dezelfde verwachtingen, dezelfde doelen en een identieke liefde.

Voetnoten

42 — 1 Petrus 1:24.

43 — De derde letter van het Hebreeuwse alfabet is de *gimel*, 'kameel'. Het betekent opgeheven worden of trots zijn, vanwege dat kamelen met hun neus in de lucht lopen. Zie ook Mattheüs 19:24.

44 — Merk de progressie op: het dode lam suggereert Pasen; het vuur en de hete opheffende lucht suggereert Pinksteren; de regenbogen suggereren Loofhutten.

45 — Mattheüs 13:52.

- 46 — Hebreëën 11:3 zegt letterlijk dat de aionen, of tijdperken, gevormd zijn door het woord van God. Vandaar dat Hij de Heer van Tijd is.
- 47 — Genesis 3:16.
- 48 — De regenboog verscheen voor het eerst in Genesis 9:13, daarmee Gods verbond met de hele aarde representerend. Het woord 'verbond' verschijnt voor het eerst in Genesis 9:9, meteen nadat Noach's naam voor de 32^e keer genoemd wordt in Genesis 9:8. Tweeëndertig is het bijbelse getal voor verbond.
- 49 — Johannes 10:4.
- 50 — Joël 2:23.
- 51 — Exodus 19:5-8.
- 52 — Hebreëën 8:8-12; Galaten 4:28.
- 53 — Habakkuk 2:14, alhoewel de eerste keer al beloofd in Numeri 14:21.
- 54 — 1 Timotheüs 2:4.
- 55 — Genesis 1:3.
- 56 — Genesis 1:4.
- 57 — Genesis 1:6.
- 58 — Wordt niet genoemd in de Schrift, maar wordt geïmpliceerd door Genesis 1:31.
- 59 — Genesis 1:9, 10.
- 60 — Genesis 1:10.
- 61 — Genesis 1:16.
- 62 — Genesis 1:18.
- 63 — Genesis 1:20, 21.
- 64 — Genesis 1:21.
- 65 — Genesis 1:24-27.
- 66 — Genesis 1:25.
- 67 — Genesis 2:2.
- 68 — Genesis 1:31.
- 69 — Johannes 1:5.
- 70 — Openbaring 4:1.

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 5: De Tweede Regenboog

“Ik zie het bloed!” riep de Stem van boven.⁷¹ “De doorgang is betaald! Hierna zal ik alle mensen naar Mij toe brengen!”⁷²

De doorgang van de lagere wereld naar de bovenste was soortgelijk aan wat ik de dag ervoor had beleefd, toen ik door de Poort van Dood en Leven in Eden was gekomen. Joshua en ik veranderden allebei, want onze lagere-frequentie lichamen konden niet door de barrière naar die hogere realiteit. Ons bewustzijn kon er echter wel makkelijk doorheen dringen en terwijl we omhoog gingen, maakte ons lichaam van licht zich los van het lichaam van dood en wat overbleef was een stralend witte kleding.⁷³

De lagere wereld leek langzaam van ons weg te glijden, tot het alleen nog als een soort achtergrond overbleef voor de nieuwe en levende realiteit die nu in en om ons heen pulseerde. Instinctief wisten we dat we nu naakt waren voor de aarde, maar volledig bekleed met een hemels gewaad wat genoemd werd ‘*Het Woord van God*’. Ik keek naar beneden en zag dat mijn gewaad bevuild was – nee, *versierd* als het ware – met een ere-insigne door het bloed van het lam.

Ik keek naar Joshua en zag dat zijn mantel met hetzelfde bloed was besmeurd, want wij hadden allebei hetzelfde gedode lam gedragen. Hij keek terug naar mij en sprak langzaam en grondig, “Wij zijn één lam, jij en ik samen. Onze naam is *arnion*.”⁷⁴

Ik wist dat deze gewaden onuitwisbaar bedrukt waren met de bloedvlekken door de wind en het vuur die de ballon hoog van de aarde naar de hemel had gedragen. De transformerende reis had ons beiden naar een plaats gebracht waar we in staat waren om de hemelse barrière te doordringen en om alles te bekijken zonder dat de sluiers van vlees het licht deden afnemen of de naakte waarheid verborgen.

Het violette licht van de tweede regenboog stak zijn handen uit, omhelsde ons met haar levende licht en ik hoorde de donderende echo van de Stem van Oorsprong. Het beveelde iets nieuws in de archieven van de hemelse geschiedenis. De stem kwam uit de mond van de Wijze Oude, voor Wiens gezicht de vormloze leegte van de donkere dagen van de aarde wegvluchtte.⁷⁵ Een Nieuwe Schepping begon te ontstaan.

Het explosieve binnendringen van elk Godsdeeltje van levend licht verbrijzelde de lege, trotse illusies van aardse kennis. Ik was me er meteen van bewust dat ik

getuige was van een tweede schepping, parallel aan wat ik gezien had in de lagere regenboog, maar groter, veel groter. Terwijl ik toekeek – en ik weet dat ik ook voor Joshua spreek – kon ik door geestelijke ogen de golven van licht van het gezicht van de Schepper zien veranderen in deeltjes, terwijl ze samensmolten met elkaar en nieuwe soorten van materie vormden die groeiden en vermenigvuldigden om alle holten in de ruimte op te vullen.⁷⁶

Ik zag hoe deze creatieve deeltjes ook de bouwstenen waren geweest van de lagere schepping, maar dat ze disfunctioneel geworden waren, voor een bepaalde tijd opgesloten in een pijnlijke, disharmonieuze staat. Hoewel Hij altijd de sleutel bezit die een einde zou bieden aan Zijn pijn, zag Hij een groter goed voorbij de grenzen van de tijd en was bereid om het te verdragen in het belang van deze nieuwe schepping. Het vuur in Zijn botten was de prijs waard om ervaren zonen voort te brengen die Hem zouden kunnen begrijpen en waarlijk één met Hem zouden kunnen zijn.

Er is een zeker goddelijk comfort in vriendschap met hen die door gelijke pijnlijke ervaringen zijn gegaan. We worden naar zulke mensen toegetrokken, omdat ze aan ons verwant zijn. We delen een begrip met elkaar die geen woorden nodig heeft. Zelfs afstand is geen scheiding. We zijn vrienden voor altijd. Dit is wat ik hoorde van de paarse stem van de tweede regenboog, terwijl een nieuwe dag aanbrak, een ongekende gebeurtenis uit de vruchtbare geest van een onveranderlijke Schepper. De paarse dageraad hief haar hand vol *openbaring* en oneindige mogelijkheden straalden uit elke vingertop.

Toen strekte het blauwe licht zijn handen uit en stortte ons in zijn waterige diepten, ons onderdompelend in zijn verfrissende waarheid. Zijn stem sprak het woord⁷⁷ en vulde ons met golven van goddelijke natuur. In een ogenblik begrepen we de manier waarop Zijn wet van toepassing is zowel in de hemel als op de aarde. Dit begrip herenigde de boven- en onderwateren en ze werden niet langer gescheiden door een barrière.

Toen nam het groene licht, enthousiast om ons te verwelkomen, ons uit de blauwe armen mee naar het rijk van *de belofte*,⁷⁸ waar alle mogelijkheden verzameld zijn, hun beurt afwachtende om naar voren te komen op het juiste moment in een voorbestemde volgorde. Alle belofte is als een zaadje, dat wacht op de bestemde tijd om te ontkiemen. Zonder dat is er geen hoop voor de toekomst en geen bemoediging voor de vermoeiden.

De groene Stem gaf ons vervolgens door naar zijn gele metgezel, waar we de profetie⁷⁹ van de eeuwen hoorden, het goddelijke plan wat geschreven staat in de sterren van de hemel, elk zorgvuldig benoemd door zijn Schepper. We zagen het panorama van de geschiedenis van de hemel en aarde en de cyclussen van de tijd

zich herhalen als fractalen in talloze verhalen van individuele mannen en vrouwen, elk op hun eigen manier. De gele Stem verkondigde de naam van de God van de Eeuwen, de Heer van de Tijd, de Koning van Seizoenen heersend over Arbeid en Sabbat, de alwetende alpha en omega voor wie niets, hoe groot of klein ook, is verborgen of verloren.

De profetische Stem van het gele licht gaf ons toen door naar het oranje licht, welke ons in zijn armen meenam naar de troon van de Schepper. Er was een zitting gaande in de rechtbank en elke eed⁸⁰ werd in deze rechtbank geregistreerd. "Hier", fluisterde de oranje Stem, "wordt elke eed vervuld, want geen enkele leugenaar kan staande blijven in de aanwezigheid van zo'n glorie."

"Welke man onder alle levende wezens op aarde kan een eed zweren in deze rechtbank?" vroeg ik. "Niemand is rechtvaardig, niet één. Niemand heeft zijn belofte gehouden of zijn verplichtingen voldaan." ⁸¹

"De Schepper van Alles heeft bij Zichzelf gezworen dat elke knie zal buigen, en elke tong trouw zal belijden aan Hem.⁸² Hoewel de meeste mensen op aarde niet geloven dat Hij in staat is om dit te bereiken – want zij geloven dat de wil van de mens sterker is dan de wil van de Schepper – zal zelfs hun ongeloof het niet redden. Een aantal aardbewoners zijn dicht bij het punt gekomen van het geloof in Zijn eed, maar de meesten worden gehinderd door hun ongebreidelde geloof in hun eigen geloften van gehoorzaamheid. Ze blijven in het rijk van de lagere regenboog – het verbond van mensen – en zijn niet in staat om te stijgen naar het niveau van de hogere regenboog – het verbond van de Schepper. Jij bent één van de weinigen die het voorrecht hebben om het verschil te kennen, want de Stem uit de barst heeft je hart gegrepen."

Dat gezegd hebbende, hief de oranje stem ons beide op in de armen van de rode Stem. "Ik ben de Stem van het tweede Verbond," ⁸³ hoorde het *arnion* Hem zeggen. "Het is niet zoals het eerste verbond dat ze braken. Het Nieuwe Verbond is alleen Mijn verantwoordelijkheid om te vervullen, want alleen dat is de garantie op succes. Als enig deel van het eerste verbond van kracht was gebleven, dan zou geen enkel vlees gered worden en het hele doel van de Schepping zou mislukken."

De rode Stem vervolgde, "Ik zal Mijn wetten in hun gedachten leggen en op hun harten schrijven. Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn." ⁸⁴

"Maar," vroeg ik, "hoe kunnen deze mensen Uw verbond ingaan wanneer ze niet eens weten wat het is? De meesten geloven dat het betekent dat U ermee ingestemd hebt om hen te helpen om hun eigen gelofte te vervullen. Zij definiëren het Nieuwe Verbond als Uw belofte om hen te helpen hun *eigen gelofte te vervullen*."

“Mijn Geest zal hen inderdaad bijstaan,” vervolgde de Stem, “maar als hun redding gebaseerd is op het succes van deze methode, dan zullen ze nooit zeker weten dat ze gered zullen worden zolang ze nog vervolmaakt worden. Op welk punt in hun ontwikkeling kunnen ze rusten in de overtuiging dat ze goed genoeg zijn om gered te worden? Als ze eerlijk zijn, zullen ze binnenkort tot wanhoop gedreven zijn. Als ze zichzelf niet goed genoeg kennen, dan zullen ze tevreden zijn met hun onvolmaaktheid. Zulk geloof is misplaatst, want hun geloof is in zichzelf, niet in de Schepper en Zijn belofte.”

“Ik geloof U,” antwoordde ik. “Dank U voor de openbaring van dit verbond. Toen ik een kind was, was ik vol wanhoop, want ook al merkte ik uw aanwezigheid, ik faalde elke dag. Het leek alsof Uw hulp altijd onvoldoende was, maar ik beschuldigde mijzelf en was vol van zelfveroordeling. Nu zie ik met nieuwe ogen. Ik heb nog steeds geen vertrouwen in mijzelf, maar ik heb de macht van de Schepper gezien en geloof dat Hij bij machte is om alles te doen wat Hij gesproken heeft door Zijn openbaring, Zijn woord, Zijn belofte, Zijn profetie, Zijn eed en Zijn verbond.”

“Dit is ware nederigheid, Anava, Mijn zoon.” zei de Stem. “Nu weet je het oorspronkelijke doel van de schepping en hebt de laatste test van geloof behaald die nodig is om in Mijn rust binnen te gaan, welke in de laatste kleur van de tweede regenboog is.” Met deze woorden gaf hij ons zachtjes over aan de wachtende armen van de paarse Stem, de plaats van volmaakte *overeenstemming*.

Ik voelde een vreemde bevrijding, een helderheid van een gemeenschappelijk doel, alsof ik overspoeld werd in stilte en bewustzijn van alle dingen. *Overeenstemming* is een plaats van goddelijke rust, waarin we moeten leven en bewegen en ons bestaan hebben. Het is de Grote Sabbat van de zevende kleur.⁸⁵ Het is de enige positie van waaruit we het Heersersmandaat mogen beoefenen, het grote gebod wat aan de eerste mens werd gegeven aan het begin.

Ik voelde de trillingen van pure liefde, onvervalst, heel anders dan mijn ervaringen uit het verleden. Al jaren kende ik de liefde, in zijn diverse niveaus, maar pas toen ik eindelijk gekleed was in het paarse licht ervaarde ik de Scheppers Gezaghebbende Liefde. In almacht is deze liefde veilig en vol vertrouwen en heeft het het vermogen om naar zich toe te trekken door een voorbeeld te staan. Dit in plaats van te forceren door kracht. Het heeft geen rivaal, geen vijand, geen tegenstander, want geen enkele onenigheid kan blijven staan in de aanwezigheid van deze liefde.

Als we in *overeenstemming* zijn met de Stem van Liefde, de ultieme dubbele getuige van hemel en aarde, geuit door God en Mensen, zijn alle dingen mogelijk en zullen alle dingen hersteld worden.

De openbaring van de twee verbonden was compleet. Het was tijd om neer te dalen naar het rijk van onvolmaaktheid, want er was nog veel werk te doen. Het woord moest vlees gemaakt worden.⁸⁶ De boodschap moest bekendgemaakt worden door de boodschapper, zó dat de harten van anderen geprikkeld en opgehitst konden worden om op te rijzen tot dezelfde plaats waar ik getuige van was geweest.

Terwijl de ballon snel terugdaalde naar de aarde, wist ik dat Joshua en ik één geworden waren, aan elkaar geklonken, verenigd door ons ere-insigne, met eenzelfde doel. Een geweldig werk lag voor ons, een grote opdracht om blinde ogen te openen, om balsem uit te gieten op gewonde zielen, om vrede te spreken in verdwaasde geesten en strijdende handen, om de realiteit van onrechtvaardige regeringen omver te werpen en om hun opvolgers te onderwijzen in de wegen van gerechtigheid, barmhartigheid, nederigheid en genade.

Voetnoten

71 — Exodus 12:13.

72 — Johannes 12:32.

73 — Openbaring 19:8.

74 — Grieks: *arnion* betekent 'lammeren' in Joh 21:15. Dit staat in contrast met *Amnos*, geïdentificeerd als Jezus, 'het Lam van God' in Joh 1:29.

75 — Openbaring 20:11.

76 — Efeziërs 1:23; 4:10.

77 — Woord (Psalm 119:89). Merk de progressie in zwaarwegendheid op.

78 — Belofte (Galaten 3:18).

79 — Profetie (2 Petrus 1:19).

80 — Eed (Deuteronomium 29:12).

81 — Romeinen 3:10.

82 — Jesaja 45:23; Filippenzen 2:9-11.

83 — Verbond (Genesis 17:19).

84 — Jeremia 31:33; Hebreeën 8:10.

85 — Hebreeën 4:9, 10, refererend aan Jesaja 58:13.

86 — Johannes 1:14.

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 6 - De terugkomst

"Anava is teruggekeerd om Uw wil te doen," zei ik langzaam en weloverwogen, terwijl ik de zachte gloed van licht uit de barst van de berg naderde. "Ik verheug me in Uw wil, omdat Uw wet op mijn hart geschreven is."

"Begrijp je nu de roeping?" vroeg de Stem.

"Ja, ik heb de openbaring gehoord en Joshua heeft me verteld wat ik ermee moet doen." antwoordde ik.

"Ken je je hart? Ben je in overeenstemming met Mijn plan en Mijn wegen?"

"Dat ben ik," zei ik zonder twijfeling.

De zachte gloed uit de barst wervelde weer en werd samengebracht in een dunne smalle speer van licht, die er uitzag als een spijker. Voor een kort moment hing het dichtbij en toen stortte het zichzelf op mij en doorboorde mijn rechter oorlel.⁸⁷ Voordat ik me van mijn verbazing kon herstellen sprak het in mijn oor, "Wees niet bang. Ik ben Vav; Ik ben hier om je oor te openen en om je te verenigen met de Schepper. Vanaf nu zal het licht uit de barst in je oor zijn om je te leiden en je de weg te wijzen waarop je zal gaan."

De Vav smolt weg en keerde terug naar zijn oorspronkelijke staat als een zachte, mistige gloed. Toen hoorde ik de Stem van de Schepper zachtjes in mijn oor spreken, "Bouw een koninkrijk voor Mij op de manier zoals Ik je heb laten zien." ⁸⁸

"Ja, Heer. Maar waar zal ik bouwen? Waar zal ik de middelen vinden die nodig zijn voor een werk als dit?" was mijn vraag.

"Zoek eerst Mijn koninkrijk en al deze dingen zullen tot je komen op de juiste tijd. Onthoudt altijd dat dit Mijn werk is en dat ik trouw ben in het vergoeden van al het werk waartoe ik autoriteit heb verleend. Doe zoals je Mij ziet doen met gerechtigheid en barmhartigheid. En boven alles, onderwijs alle waarheid met liefde.⁸⁹ Vergeet nooit wie je bent, Anava, en wandel in dat kleed. Hoewel velen zich zullen verzetten tegen je werk, kun je niet falen, omdat Ik het succes ervan heb uitgesproken."

"Uw wil is mijn wil," antwoordde ik.

De gloed verdween, alsof het terug wilde keren in de diepe onbekende doorgangen van de berg en ik wist dat deze ontmoeting tot een einde was gekomen. De goddelijke oortelefoon gaf me echter een gevoel van Zijn aanwezigheid en ik wist dat ik nooit meer het gevoel van eenzaamheid of scheiding of zelfs van echt gevaar zou ervaren. Gewoon het weten dat Hij bij me zal zijn en al mijn paden zal leiden en weten dat alle omstandigheden en moeilijkheden me laten zien dat elke tegenspoed alleen maar een opstap is naar Zijn doel en dat Hij een weg door elk dal van de schaduw des doods zou bieden.

Rustig wandelde ik de grot uit, mijn ogen knijpende door het felle zonlicht, terwijl de grot zich achter mij sloot en het gapende gat vervangen werd door steile rotsen en plukjes gras, alsof het nooit had bestaan. Een moment van verdriet overviel me, zoals je kunt ervaren als je uit een heerlijke droom ontwaakt. Maar nu droeg ik het licht bij me, want de Vav had Zijn aanwezigheid permanent in mijn oor geplant. Er was nu geen weg meer terug. Niets zou ooit nog hetzelfde zijn, maar het nieuwe pad wat uitgestrekt lag was meer helder en zeker dan welke ook uit het verleden.

Terug wandelende naar de herberg, gingen mijn gedachten naar Joshua en de dingen die hij met me deelde toen we terugkwamen naar aarde vanuit de openbaringen van de regenboog. Het eerste krieken van de violette dageraad van een nieuw tijdperk was aangebroken, tezamen met een betere toekomst, niet alleen voor ons, maar voor de hele aarde. We zijn deel van een omvangrijk plan om het doel van de Schepper hier te brengen. Hij had het allemaal zelf kunnen doen alleen al door de kracht van Zijn woord, maar Hij koos ervoor om te werken met bemiddelaars die Zijn woord zouden belichamen.

In deze bemiddelaars is dezelfde onweerstaanbare creatieve kracht aanwezig die aan het begin van de tijd door Zijn woord stroomde, gesmeed in vuur, beproefd door de vuurproef van de woestijnervaring en gerijpt door inzicht. Zij zijn als levende woorden, samengekomen fragmenten van een enkel woord, op aarde sprekende zoals in de hemel met de bedoeling om alle dingen te verzoenen en twee werelden samen te brengen als één.⁹⁰

Tijdens onze neerdaling van boven had Joshua me verteld dat hij niet alleen de eigenaar was van de ballonvaartmaatschappij, maar van de hele vallei waardoor de rivier van de berg van Openbaring stroomde. Of beter gezegd, zei hij, was het technisch in het bezit van De Schepper's Stichting. "Ik ben alleen de manager van deze Stichting," had Joshua verduidelijkt. "Jozef is de beheerder."

Ik besloot om hier met zowel Joshua als Jozef over door te praten, want mij was verteld dat het koninkrijk al gevestigd was door deze Stichting. De manager en beheerder wisten meer dan dat ze hadden laten blijken. Mijn hart werd ertoe getrokken om met hen te werken aan het koninkrijk.

Het was dicht bij het middaguur toen ik eindelijk terug kwam bij de herberg. Ik vond Jozef – of eigenlijk vond hij mij, want op het moment dat ik door de deur liep riep hij me vanaf de andere kant van de kamer, zwaaiend om mijn aandacht te vragen. "Anava!" riep hij. "Goed om je te zien. Kom, we moeten praten."

"Hoe is het vandaag met je, mijn vriend?" antwoordde ik.

"Het gaat uitzonderlijk goed," zei hij opgewekt.

Na onze groeten uitgewisseld te hebben, gebaarde hij een receptionist om ons koffie te brengen en leidde me een kleine vergaderzaal met comfortabele stoelen rondom een gezellig haardvuur binnen. Terwijl we nipten van de aromatische koffie, vertelde ik hem over de ontmoeting van die ochtend met het licht uit de barst en hoe dat licht mijn oor had doorboord.

Jozef knikte instemmend. "Ik had dezelfde ervaring enige tijd geleden," onthulde hij voor de eerste keer. "Mijn instructies waren echter te wachten op de juiste tijd. Lang heb ik op deze dag moeten wachten, want ik kon niet veel doen totdat anderen naar voren kwamen om hun bijdrage te leveren. Maar nu is de tijd gekomen om een koninkrijk te bouwen voor de Schepper.

Hij pauzeerde, nam nog een slok uit zijn beker en vervolgde. "In voegere tijden zijn er ook Koninkrijken gebouwd, maar deze hebben allemaal gefaald, omdat de beheerders hun grenzen overschreden en het zich toe-eigenden voor hun eigen gebruik."

"Waarom zouden ze zoiets doen?" mijmerde ik. "Ongehoorzaamheid is een vorm van krankzinnigheid, vind je niet?"

"Ze waren niet gezegend met de Vav," legde hij uit. "Zonder het horen van de voortdurende Stem van het licht bleven ze slechts bedienden zonder inzicht. En vaak handelden ze alsof de Schepper Zelf hen diende. Als bedienden lukte het hen niet om de geboden van de Schepper te volgen, want ze hadden gegeten van de boom van kennis. Ze dachten dat ze meer kennis dan de Schepper Zelf hadden en haalden zich in het hoofd dat ze Hem moesten adviseren over hoe Hij Zijn koninkrijk moest besturen."

Zijn gepijnigde gezicht klaarde op. "We mogen dat nu allemaal naast ons neerleggen," zei hij met een zweem van opwinding, "omdat de dingen nu veranderd zijn. Wij zijn niet slechts dienaren meer van de Schepper, maar vrienden, want Hij heeft Zijn geheimen aan ons geopenbaard.⁹¹ Omdat wij *terugkeerden*, zijn we levenslange verbondsslaven gemaakt, ware vrienden, met onze harten in

overeenstemming met Hem. Omdat het ons verlangt om Zijn wil te doen, heeft Hij ons de diepe zorgen van Zijn hart toevertrouwd. Dit is waarom de Vav onze oren heeft geopend.”⁹²

“Ja,” zei ik vurig, “en dat is onze garantie op succes. Ik begrijp het. Nu mogen wij eten van de boom van leven, terwijl we ook van alle voordelen van de boom van kennis genieten. Wanneer leven voorrang krijgt op kennis; dat is ware wijsheid. Deze waarheid is men ontgaan voor vele eeuwen. Nu is de tijd gekomen om een koninkrijk te bouwen op die wijsheid.”

Op dat moment zwaaide de deur open en kwam Joshua binnen met een kop dampende koffie in zijn handen (Joshua houdt van koffie; dit weet ik, want ik hou van koffie en wij zijn een éénheid). “Jozef, mijn oude vriend!” riep hij luid. “Anava, mijn nieuwe vriend! Ik ben gekomen omdat de stille, zachte Stem in mijn oor mij vertelde dat we koninkrijkszaken te bespreken hebben.”

“Dat hebben we inderdaad,” antwoordde Jozef. “Anava is juist terug uit de grot, waar de Schepper hem één van ons bedrijf heeft gemaakt. Hij vertelt me dat de tijd is gekomen om het ware koninkrijk te bouwen. Het lijkt erop dat de eeuw van duisternis en mislukking tot een einde is gekomen. Het is nu duidelijk geworden dat geen enkel vlees zich succes kan toe-eigenen en dat geen enkel mens kan roemen in zijn eigen kunnen. We mogen nu verder in nederigheid,” zei hij, terwijl hij naar me keek en zijn kop koffie omhoog stak alsof hij wilde proosten op mij.

Joshua keek me ook aan en voegde hieraan toe, “Dat is goed nieuws,” terwijl hij zijn kop omhoog hief. “De mist trekt op. Het voorhangsel is gescheurd. De illusie van het handelen van de mens is verbrijzeld. Trots is vernederd, nederigheid verheven. Het Tijdperk van het Nieuwe Verbond is gekomen. Er is veel werk om te doen.”

Hij vervolgde, “De tweede regenboog voorzag ons gisteren van de laatste openbaring die nodig is om succesvol te bouwen. Alle voorafgaande koninkrijken werden gebouwd door de commando’s van de lagere regenboog, waarbij men faalde in het gehoorzamen ervan, ook al hadden ze ingestemd met zijn voorwaarden. Ons koninkrijk echter zal gebouwd moeten worden op de beloften van de hoogste regenboog en de Schepper heeft de persoonlijke verantwoordelijkheid op Zich genomen om dit mogelijk te maken. *Wij kunnen niet falen.*”

Voor de eerste keer sinds Joshua binnenkwam sprak ik, droogjes zeggende, “Het lijkt erop dan, dat ik een *teken van verandering* ben, van de trots en het vermogen van mensen naar de nederigheid van mensen en het vermogen van de Schepper.”

“Dit ben je inderdaad,” zei Joshua in alle ernst. “We hebben met de Schepper Zelf geduldig gewacht op dit moment van waarheid. Het is de waarheid van *genade* en zijn minder bekende kracht van vergeving. Omdat genade zo teder is, begrijpen weinigen haar macht om alle tegenstand te overwinnen.”

Met een plotseling inzicht keek ik naar Joshua en lachte breeduit. “Dat is jouw tweede naam, toch? Ik weet zeker dat ik dit juist in mijn oor hoorde. Joshua-Grace! Genade. De Schepper heeft gevoel voor humor!”

“Inderdaad, dat heeft Hij,” zei Joshua met een hartelijke lach. “Mijn aardse naam is Joshua, maar mijn Nieuw Geschapen Mens kreeg de naam van een vrouw. Er staat geschreven in de wetten van de Schepper dat bepaalde offers mannelijk waren en andere vrouwelijk.⁹³ Ik ben tegelijk een mannelijk lam⁹⁴ en een vrouwelijk kalf.⁹⁵ Ik vertegenwoordig tegelijkertijd al deze profetische offers en op verschillende manieren verenig ik dus zowel mannelijke als vrouwelijke principes in het huwelijk als één lichaam.”

“Op aarde,” vervolgde hij, “kunnen we man of vrouw zijn, maar niet beide. Dit zijn de beperkingen van aardse uitingen. Maar in de geest is er geen mannelijk of vrouwelijk zoals wij dit kennen.⁹⁶ Het is een hogere realiteit en de wetten worden daar op een andere manier toegepast. Op die manier is mijn geest bekend als Grace. Dit is de moeder van alle levenden⁹⁷ en allen moeten geboren worden door deze vrouw, om leven te hebben.”

En zo gebeurde het dat drie getuigen, die elk op verschillende wijze het beeld van de Schepper droegen, voortgingen om een koninkrijk te bouwen. Joshua en Jozef getuigden en Anava stelde de tijd vast als derde getuige, om alles wat de eerste twee gedaan hadden te verduidelijken. Alle dingen in hemel en op aarde zullen bestaan door ten minste twee getuigen, net zoals de wet en de profeten getuigen van het woord.⁹⁸

Maar een derde is ook belangrijk. Nederigheid is het resultaat van een grimmig besef van diens falen en een daaropvolgend naar voren stappen als de Grote Tijdbewaker. Als een lofpsalm brengt nederigheid de woorden van de eerste twee getuigen samen tot een ritmisch muziek, zodat iedereen ervan kan genieten en de openbaring makkelijker kan onthouden.

“Hoe bouwt men een koninkrijk?” Vroeg ik Joshua en Jozef.

“Nou, we moeten kijken naar de huidige situatie en daarop verder bouwen,” antwoordde Jozef. “Maar weinig van de mensen in Newkirk hebben zich in de Berg van Openbaring gewaagd, want ze zijn er bang voor.”⁹⁹

“Wat is daar dan om bang voor te zijn?” vroeg ik. “Vanuit mijn ervaring zou ik zeggen dat er niets is om bang voor te zijn, je kunt er alleen maar baat bij hebben.”

Deze keer sprak Joshua. “Er zijn legenden vanuit het verleden dat de berg rookte en beefde met vuur. Er is verteld dat zij die de berg beklommen stemmen hoorden in de wind en ze terugkwamen met verhalen dat het spookt op de berg. Anderen geloven dat het de verblijfplaats is van een vreselijke god die hen verboden heeft om zijn gebied te betreden.”

“Deze oude legenden,” voegde Jozef toe, “hebben angst in de harten van de mensen gebracht. Ze kijken met achterdocht naar een ieder die naar de berg is geweest en zijn verhaal daarover heeft gedaan. Zij die terugkwamen van de berg hebben geprobeerd om de openbaring van de Stem te delen, maar de meesten van hen zijn vermoord.”

“Maar waarom?” vroeg ik. “Willen ze niet weten wat de Stem te vertellen heeft?”

“Ze zeggen dat ze dit al weten,” verduidelijkte Joshua, “of dat ze alles weten wat belangrijk is. In vroeger tijden ontvingen hun voorvaders boeken die geschreven waren door hen die de Stem hoorden. Het probleem is dat nog maar weinigen de oude taal begrijpen en veel dat bewaard had moeten blijven is nu verloren gegaan. De ouderen van iedere generatie hebben de boeken geïnterpreteerd op de manier die hen geloofwaardig leek en door de tijd heen zijn hun interpretaties vastgesteld als waarheid, door het lange gebruik ervan. ”

“Maar waarom zouden ze degenen die van de berg kwamen met nieuwe openbaring willen vermoorden?” bleef ik aandringen. “Zouden ze niet blij zijn te weten hoe ze hun tradities moeten wijzigen en zo meer in overeenkomst te komen met de Stem?”

Jozef lachte verdrietig. “Jij bent niet als de meesten,” zei hij. “Jij was onbekend met dit gebied en had niet gehoord dat je eigenlijk bang zou moeten zijn voor de berg.” Wijzend naar mijn hart, zei hij, “Toen jij de Stem hoorde, beeldde jij je niet in dat je meer wist dan Hij. Jouw begrip was nog niet gevestigd in de wegen van oude tradities. De meeste mensen in hebben diep respect voor de Gemeenteraad en omdat zij wijs en hoog opgeleid zijn, geloven ze dat hun tradities de waarheid zijn. Er is maar weinig ruimte voor openbaring in zo’n omgeving, zeker wanneer het de lang-gevestigde traditie van gerespecteerde ouderen uit vorige generaties tegenspreekt.”

“Dan is trots de kern van het probleem,” concludeerde ik. “het begint bij het verlangen om trouw te zijn aan de boeken, maar het verwerpt de Stem en veronderstelt Hem te kennen. Omdat ze geen onderscheidingsvermogen hebben,

kunnen de meeste ouderen het woord in de boeken niet onderscheiden van hun *begrip* van het woord. Ze nemen aan dat ieder nieuw begrip het woord zelf schendt. Klopt dat?"

"Ja," antwoordde Joshua. "Welke waarheid dan ook, die het niveau heeft bereikt van een lang gekoesterde traditie kan niet bevestigd of verbeterd worden. Zulke tradities zijn als aarden potten die niet verder gevormd kunnen worden zonder ze in stukken te breken. De tradities waarvan zij geloven dat ze sterk en gevestigd zijn, zijn eigenlijk zo dood als een stenen beeld wat niet kan veranderen of groeien. Hun begrip kan niet meer ontwikkelen naar hogere niveaus zonder door de ouderen als persoonlijk gevaar gezien te worden. Hun reputatie is in het geding en hun trots net zo."

"Ik denk dat ik nu het woord van de Stem begin te begrijpen dat ik in de berg hoorde. Hij zei tegen me, '*Bereken de kosten.*' Hij sprak ook over kwade tijden in het verleden waarin mensen niet in staat waren om de openbaring te horen die aan hen werd gegeven. Ik herinner me dat Hij tegen me zei: '*Ik zoek naar hen die Mijn licht naar de wereld brengen.*' Maar Hij zei ook, '*In vroegere tijden zond ik mensen om boodschappen te verkondigen die slechts een aantal konden horen.*' Ik kon het gevaar van deze roeping niet volledig naar waarde schatten."

"Velen zijn gestorven," zei Jozef somber. "Het goede nieuws van de berg dreigt de huidige wereldorde te verstoren. Zo lang maar weinigen de boodschap geloven, is er weinig gevaar, maar met een groter succes komt een groter gevaar."

"Je moet begrijpen," onderbrak Joshua, "dat dit over meer gaat dan alleen de waarheid die de traditie verstoort. De waarheid heeft de macht om mensen vrij te zetten van degenen die in de zetels van het gezag zitten en regeren op een onderdrukkende manier door hun traditionele begrip van de oude wetboeken. De trots van de huidige machthebbers houdt het dienen van de waarheid tegen, niet alleen omdat het tegen de traditie in gaat, maar omdat het hun gezag en reputatie ondermijnt."

"Ik begrijp zulk gedrag niet," zei ik, terwijl ik mijn hoofd langzaam schudde. "De waarheid zou altijd welkom moeten zijn. Het lijkt me dat wijze leiders de eersten zouden moeten zijn die zich verheugen wanneer sluiers worden opgeheven en wanneer de duisternis wordt uitgeroeid door het licht. In de duisternis zijn onze bewegingen gelimiteerd, want niemand kan rennen in het donker zonder te struikelen. Licht geeft ons de vrijheid om te rennen als de wind."

Jozef en Joshua lachten beiden met vreugde. "Ja Anava," stemden ze in, "dat is waar. Maar jij bent niet als de meesten. Een klein zaadje van nederigheid was in jou geplant vanaf het begin en toen dit eindelijk tot een volwassen boom groeide, trok

de Stem je naar de berg. Iets in jou resoneerde op het geluid van de Stem. Iets in jou had de mogelijkheid om te horen en de volwassenheid om de roeping te accepteren. Nu ben jij geroepen om zaaddragend fruit te produceren voor de volgende generatie.”

Op dat moment sprong Joshua op, hief zijn handen boven Jozef en mij en riep, “Wees vruchtbaar en vermenigvuldig u! ¹⁰⁰ Laat de vloek opgeheven worden! Laat de zegen op jullie zijn!”

Hij ging net zo abrupt weer zitten als hij was gaan staan. Geheel overrompeld wist ik haast niet wat ik moest zeggen. “Welke vloek was er op ons?”

Joshua antwoordde, “Vervloeken is iets onheilig verklaren. De vruchtbaren zijn onheilig verklaard door degenen die het woord in hen verachtten. Dat is waarom zulke mensen vervolgd en vermoord zijn in elke vorige generatie. De verslagen van de ouderen vervloekten de mensen van de Stem door te beweren dat zij onheilig waren en hen zo te behandelen. Gek genoeg echter heeft de volgende generatie ouderen deze vloeken opgeheven en hen gezegend door hen heilig te verklaren. Zij vereerden hun graven en stelden monumenten voor hen op, terwijl ze doorgingen met hen vermoorden van de Stem-gevulde mensen van hun eigen generatie.” ¹⁰¹

Hij pauzeerde voor een moment en verklaarde toen bedachtzaam, “De Stem heeft ons Zijn zegen gegeven, en zojuist was ik Zijn aanwezige woordvoerder die getuigde van dat woord. Er rust iets nieuws op ons, want met goddelijke opzet is deze zegen door de sluier tussen hemel en aarde heen gekomen. Over deze zegen werd lang geleden geprofeteerd en door de eeuwen heen hebben allen die de Stem hoorden hun deel geleverd om deze zegen uit te breiden naar een ieder die wilde luisteren. Toch is het licht toegenomen, maar langzaam, terwijl de duisternis regeerde in de harten van de meeste mensen. Ik heb gemerkt dat pas op dit moment in de tijd een grote opdracht aan ons is gegeven en de laatste overwinning over de duisternis is gegeven aan de dragers van het licht.”

Er was een lange pauze, omdat we allen het belang van deze nieuwe uitspraak overpeinsden.

“We moeten allemaal samenwerken,” zei Joshua in alle ernst, “want elk van ons heeft een uniek deel in een plan dat groter is dan onszelf. We zijn niet onszelf. *In ons verblijven vele anderen* met hun hoop en dromen, net als hun kracht gaat met ons. Wat wij doen, doen zij allen, want wij zijn allen één.¹⁰² Het zou mij zelfs niets verbazen als vele anderen uit andere delen van de aarde op dit moment worden klaargemaakt voor soortgelijke missies. Wat zij doen, dat doen wij, want zij zijn ook niet zichzelf. Zij zijn ons, net als wij hen zijn.”

Na een pauze voegde hij toe, "Op dit moment zijn zij niet onze prioriteit natuurlijk. We moeten ons richten op onze missie hier en de Stem anderen laten leiden zoals Hij dat wil."

"We hebben elk iets om aan te bieden," antwoordde ik. "Laat ons onszelf klaarmaken en onze gaven verzamelen voor het werk wat voor ons ligt. Als ik voor mijzelf spreek, ik moet nog één keer teruggaan naar de berg om me volledig voor te bereiden op mijn deel van deze opdracht."

"Ik zal een oproep doen voor een volksvergadering morgen," zei Joshua. "We zullen de mensen bijeen verzamelen om onze blauwdruk voor het Koninkrijk te presenteren tezamen met onze opdracht."

"Ik zal ook mijn verborgen schat opgraven," zei Jozef. "Het is tijd om de vloek op te heffen, zodat de rechten van de Schepper hersteld mogen worden op de aarde en de mensen zullen leren om hun erfenis te beheren naar Zijn wil."

Een tijdje stonden we daar tegenover elkaar en toen een ieder zijn laatste zegen aan de anderen had gegeven, gingen we uiteen in vrede en met grote hoop dat een betere wereld voor ons lag.

Voetnoten

87 — Exodus 21:6. Het Hebreeuwse woord priem is *martsea*, een instrument om te boren. Voor een geestelijke priem gebruik ik de *vav*, de zesde letter van het Hebreeuwse alfabet, wat 'spijker' of 'pin' betekent. De *vav* is ook een connector, die geestelijke eenheid brengt.

88 — Mozes kreeg een patroon voor de tabernakel (Exodus 25:9); David kreeg een patroon voor de tempel (1 Kronieken 28:19).

89 — Efeziërs 4:15.

90 — Mattheüs 6:10.

91 — Johannes 15:15.

92 — Psalm 40:6.

93 — Leviticus 4:23, 28.

94 — Exodus 12:5.

95 — Numeri 19:2.

96 — Galaten 3:28.

97 — Genesis 3:20.

98 — Deuteronomium 19:15

99 — Exodus 20:18-20.

100 — Genesis 1:28.

101 — Mattheüs 23:19, 30.

102 — 1 Korinthiërs 12:26, 27.

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 7 - Gaven om te beheren

“Hoe zijn we hier terecht gekomen?” vroeg ik met grote verbazing. “Ik dacht dat we uit elkaar gingen na ons overleg in de herberg.”

“Het lijkt erop dat we hier tegelijkertijd naar toe zijn getransporteerd,” antwoordde Jozef, terwijl hij rondkeek. “Het lijkt erop dat we nog meer één zijn dan wij wisten. Zij die in vrede wandelen zijn niet makkelijk te scheiden.”

“We zijn door een plooi van tijd en ruimte gegaan,” voegde Joshua er aan toe, “en onze geestelijke eenheid bracht ons samen.”

“We zijn naar de poort gebracht waar ik van het water van leven dronk,” merkte ik al rondkijkend op. “Nooit zou ik deze plek aan de kant van de berg kunnen vergeten. De Schepper zal het verlangen hebben om met ons te spreken, want Hij heeft ons getransporteerd naar de Poort van Dood en Leven. Laten we naar binnen gaan.”

We hieven allemaal onze handen en stemmen op in lofprijzing en de poort opende om ons te ontvangen in Zijn aanwezigheid. De onzichtbare rivier kwam plots tevoorschijn, lieflijk naar ons toe stromende. De boom van leven stond stil op de oever van de rivier, zijn armen naar ons wenkend. Het werd nu versierd door kleine, fijne sterren die helderder schenen dan een tropische zon.

Zij aan zij naderden we de met licht gevulde boom en hoorde zijn prachtige levende stem van zoetheid gemengd met macht en majesteit. We voelden de uitstraling ervan en we stopten op een respectvolle afstand, gewaarwordend dat de boom klaar was om te spreken.

“Joshua-Genade verstaat:

Voor jou is Mijn gelaat;

Anava, de bescheiden,

nooit zul jij uitglijden;

Jozef de wijze,

jij zult onderwijzen;

Elk met een gave,
om in overgave,
de vloek terug te draaien,
die zonde op deed laaien.

Breng overal zegen,
dit maakt Mij genegen.

Zaai het nieuwe leven,
zonder op te geven.

Rijk naar de ster,
het is niet ver.

Mijn Koninkrijk nabij,
vertrouw maar op Mij,

Niet voor enkele gevallen,
nee, werkelijk voor allen.

Maar harten moeten worden gekeerd,

Mijn woorden geleerd.

Van boven voor iedereen,

komt Mijn liefde alleen.”

We vielen op onze knieën bij de impact van Zijn woord. De pijnlijke liefde in het hart van de Schepper, die bereid was *en zelfs gretig* was om de bittere wateren te drinken van de dood zelf, doorspoelde ons. Onze tranen vloeiden zonder ophouden en bevochtigden de grond voor ons, waar hemelse bloemen van onbeschrijflijke kleuren ontsprongen door iedere druppel. Terwijl wij huilden werden we al snel omringd door een levende zee van geuren en kleuren.

Een onzichtbare, hemelse Schrijver die de zorg draagt voor het boek des levens doemde voor ons op en schreef – of haast ‘sneed’ – een *tav* in onze harten met een scherpe maar onzichtbare ganzenvaar.¹⁰³ Het was enkel een letter in de vorm van een X, een handtekening, zwanger van een generatie nog niet gesproken en begrepen woorden, blijvende principes verkondigende dat tranen die voor de juiste redenen vergoten worden, vreugde zullen voortbrengen,¹⁰⁴ en dat bloed dat in liefde voor anderen vergoten wordt kinderen van het licht verwekt.

Op dat moment maakte één van de kleine sterren zich los van de boom en zweefde lichtjes in de richting van Joshua om zich aan zijn voorhoofd te kleven. *“Zie zijn gelaat,”* sprak de Stem van majesteit, *“en Zijn naam zal zijn in hun voorhoofden.”*¹⁰⁵ *Zo zal het zijn voor allen die eten van deze boom en drinken van dit water.”*

Uit zijn vest trok Jozef toen langzaam een kleine fles gevuld met water. Hij goot dit uit als een plengoffer en stapte naar de rivier om de fles te vullen met levend water. Hier dronk hij van en borg het weer op in zijn vest. Ik wist net als de anderen, dat deze fles water nooit op zou raken en dat het een bron van levend water zou blijven voor allen die ernaar verlangen om ervan te drinken.

Toen hij zich omdraaide naar ons, was zijn gezicht helder schijnend, alsof het van binnen uit verheerlijkt was en we hoorden de Stem van getuigen spreken: *“De wijzen zullen stralen als het fonkelende hemelgewelf.”*¹⁰⁶ We luisterden met ontzag toen de Stem weer sprak: *Dit is de Jozef die Ik ken en hij zal Mijn land besturen en rentmeesterschap onderwijzen aan anderen.”*

Voor het eerst merkte ik toen een kleine kom op, die onder de boom stond. In de kom zat iets wat leek op korianderzaad.¹⁰⁷ *“Wat is dit?”* vroeg ik zachtjes. Langzaam liep ik naar de boom en pakte de kom op. Het was levend en vormde zichzelf van een kom naar een heel klein kopje, welke ongeacht zijn grootte, nog steeds dezelfde hoeveelheid van de zaadjes bevatte als het deed in de grotere kom. Toen ik het in mijn zak deed, leek het geen enkele ruimte in te nemen en het was gewichtloos.

*“Jij bent Mijn geliefde zoon; vandaag heb Ik jou verwekt,”*¹⁰⁸ zei de Stem. *“Plant deze zaadjes in de harten van mannen en vrouwen, zodat allen Mijn kinderen zullen zijn.”*

We waren in verwondering over de gaven die ons gegeven waren, wetende dat we allemaal rentmeesters over het leven waren met de roeping om anderen vrijelijk te zegenen, ieder die zou horen en gehoor geven aan de gezalfde woorden die we in de wereld van de mens te spreken hadden gekregen.

Even plotseling als we kwamen, stonden we ook weer buiten Eden, op het pad naast de heldere rivier, die een flauwe afspiegeling was van de ware rivier die nu in onze harten stroomde. We keken op naar de statige oude bomen waarvan de takken met de jaren steeds ouder en brozer groeiden – het leek in niets op de jeugdige aloude boom van leven die in onze harten was geplant. Zelfs de zon in de wolkenloze lucht was flets vergeleken bij een enkele ster die door de helende takken van de boom van leven schijnt.

Hoewel we ernaar verlangden terug te gaan naar de levende wereld die parallel liep aan deze afgestorven wereld, wisten we dat het onze missie was om getuigen te zijn van het ware licht – de eerstelingen van Zijn Koninkrijk – om de aarde te herbebossen met nieuwe en levende bomen, om de wijsheid te onderwijzen die alle kennis te boven gaat, om alle dingen te herscheppen en om leven te brengen aan de doden.

Voetnoten

103 — Ezechiël 9:4. Het merkteken van God is de *tav*.

104 — Psalm 126:5.

105 — Openbaring 22:4.

106 — Daniël 12:3.

107 — Exodus 16:31. *Manna* betekent letterlijk "Wat is het?"

108 — Psalm 2:7, gecombineerd met Mattheüs 3:7.

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 8 – Joshua's Boodschap

"Orde, Orde," overschreeuwde de burgemeester de menigte. "Neem plaats, zodat we de bijeenkomst kunnen beginnen." Aanvankelijk leek er geen respons te komen, maar na enig aandringen brachten de mensen hun conversaties met tegenzin tot een einde en zochten een plaats. Toen het gemeentehuis nagenoeg stil was begon de burgemeester de mensen toe te spreken.

"Zoals u weet, is de gemeentevergadering aangevraagd door Joshua, een van onze burgers, die zegt dat hij een boodschap voor ons heeft van de Schepper Zelf. We willen hem zoveel tijd geven als hij nodig heeft, dus ik zal verder geen tijd van hem afnemen." Hij draaide zich om naar Joshua en stak zijn hand naar hem uit en zei, "Jullie kennen Joshua allemaal. Kom en vertel je boodschap."

De mensen gaven een kort applaus. Hun blikken volgden hem nieuwsgierig terwijl hij het podium op kwam.

"We zijn eigenlijk met zijn drieën," begon Joshua, "samen is ons een openbaring gegeven om met jullie te delen. Elk van ons heeft een deel van het woord, en de Schepper heeft elk van ons bepaalde gaven gegeven die we aan jullie door mogen geven."

De mensen knikten goedkeurend en keken elkaar verwachtingsvol aan. Iedereen houdt van geschenken, want dit zijn blijken van liefde en wanneer ze van de Schepper Zelf komen, dan geven ze een ieder een gevoel van verbondenheid en goddelijke goedkeuring.

"Zoals jullie allen weten," ging Joshua verder, "geeft mijn maatschappij mensen ritten in regenboog-gekleurde luchtballonnen, zodat ze de mogelijkheid krijgen om boven de aarde uit te stijgen en, in elk geval voor een korte tijd, dingen beter te zien vanuit een hemels perspectief. In het bijzonder herinneren de veelkleurige ballonnen u eraan dat u een verbond hebt met de Schepper."

De mensen knikten in overeenstemming. Ze waren allen heel bekend met de ballonvluchten en hun geschiedenis. De stad zelf was lang geleden gevestigd door een verbond aan de voet van de berg en langs de rivier die erdoor stroomde.

De stad Newkirk¹⁰⁹ was niet de originele nederzetting daar. Een oudere stad had daar vele jaren geleden gelegen, eenvoudig bekend als Kirk.¹¹⁰ Die stad was opgericht onder een ander verbond met de Schepper, maar werd nietig verklaard

nadat de mensen de voorwaarden voortdurend hadden geschonden. Een nieuw verbond werd opgericht, onder betere voorwaarden. En dit was wat Joshua uit moest leggen aan de mensen, want het was duidelijk dat ze deze voorwaarden al lang waren vergeten.

“Elk van jullie weet iets van de geschiedenis van onze stad,” ging Joshua verder. “Veel van de oorspronkelijke bewoners van Kirk geloofden niet dat ze een nieuw verbond nodig hadden. Tevreden met de eerste overeenkomst, vochten zij tegen degenen die de wil van de Schepper wilden doen. In eerste instantie slaagden ze erin om onze voorvaders te verdrijven,¹¹¹ maar uiteindelijk werden ze zelf verdreven. Op die manier hebben we deze vallei opnieuw gevestigd en de naam van onze stad gewijzigd naar Newkirk.

“Juist broeder,” riep een man enthousiast vanuit het publiek. “Zij kregen wat ze verdienden.”

Joshua ging verder. “Het is nooit goed om het oneens te zijn met de Schepper. Eigenlijk hebben ze het nieuwe verbond niet verworpen, in elk geval niet naar hun eigen idee. Zij geloofden dat het nieuwe verbond gewoon een vernieuwing was van het eerdere verbond. Velen van jullie kennen deze voorgeschiedenis niet, omdat het zo lang geleden gebeurde. Tijdens de eeuwen na de vestiging van de stad Kirk met het eerste verbond, overtraden zij de voorwaarden hiervan. Daarom oordeelde de Schepper over hen wegens contractbreuk. Het gevolg was dat de Schepper de mensen van Kirk verkocht aan een buitenlandse natie – wat Zijn goed recht was – en ze vestigden zich als vreemdelingen in een ander land.”¹¹²

“Maar na drie generaties,” ging hij verder, “verliep het contract van de Schepper met die buitenlandse natie en de afstammelingen van de verwoeste stad Kirk kregen de mogelijkheid om terug te keren en hun stad en huizen weer op te bouwen. Op dat moment vernieuwden ze hun verbond met de Schepper en deden opnieuw een gelofte van gehoorzaamheid aan Zijn wetten. Zij waren van mening dat deze vernieuwing van het oorspronkelijke verbond nu het nieuwe verbond was waarover geprofeteerd was door de profeten.”

“Ze hadden het fout!” schreeuwde een oude man vanuit het publiek. “Het nieuwe verbond kwam vele eeuwen later en ze hebben zelfs de bringer van dit nieuwe verbond vermoord. Daarom zijn ze hier vandaan verdreven!”

“Dat is waar! Ja! Amen!” de menigte brulde met instemming.

“Zijn we het dan eens dat het nieuwe verbond *niet* alleen maar een vernieuwing van het eerste verbond is?” vroeg Joshua hen.

Het applaus wat door de hal klonk gaf uitdrukking aan hun antwoord.

Toen de mensen weer stil waren, verklaarde Joshua, "Maar jullie deden hetzelfde." Overbluft en geschokt keken de mensen elkaar aan in ongeloof.

"Wat bedoel je?" vroeg iemand.

"Jullie zijn trots op jezelf, omdat jullie onder een nieuw verbond zijn, maar omdat jullie de voorwaarden niet volledig begrijpen, hebben jullie hetzelfde gedaan als wat jullie veroordelen in de mensen van Kirk."

Een mompelende rusteloosheid golfde door de menigte. Het was duidelijk dat ze het hier niet mee eens waren of zelfs niet begrepen.

"Als je terug gaat naar de oorspronkelijke archieven in onze Historische Bibliotheek en terugleest hoe het eerste verbond werd bevestigd, dan zien we dat jullie voorvaderen gehoorzaamheid beloofden."

"Ja, ik weet dat dat klopt," zei de oude man hard genoeg zodat iedereen dit kon horen, "en nu hebben we beloofd dat we het nieuwe verbond zullen gehoorzamen. Dat is wat de Schepper behaagt."

"Maar wat is het verschil tussen deze twee verbonden dan?" vroeg Joshua. "In beide gevallen hebben jullie gehoorzaamheid beloofd, zodat het tweede verbond net zo afhankelijk van gehoorzaamheid is als het eerste was."

"In die zin zijn ze gelijk," antwoordde de oude man, "maar het eerste verbond vereiste dat de wetten van de Schepper in acht werden genomen. Deze eis bleek onmogelijk, dus werd er een nieuw verbond gesloten, apart van de wet. De norm werd veranderd van gehoorzaamheid naar geloof alleen. De bemiddelaar van het nieuwe verbond was in staat om alle vereisten van de wet te houden, zodat wij dit zelf niet hoeven te doen. Daarom hoeven we de wetten niet langer te gehoorzamen."

"Waren deze wetten slecht?"

"Ja!" schreeuwde iemand. "Nee," schreeuwde een ander. En weer een ander riep, "Sommige waren slecht, anderen waren goed. We volgen die wetten die goed zijn en hebben de slechte verworpen." Het was duidelijk dat velen het niet eens waren over de aard van deze wetten. Wanneer specifieke wetten naar voren werden gebracht als voorbeeld, wetten zoals het verbod op diefstal of moord, dan waren de goede mensen uit de stad het eens dat ze deze wetten moesten volgen.

Desalniettemin wilden velen het recht behouden om een wet te weigeren die slecht overkwam of onaangenaam voor hen voelde.

“Kan er überhaupt een slechte wet voortkomen uit een goede Schepper?” vroeg Joshua.

“Nou, ja,” zei de oude man, die de stadshistoricus leek te zijn. Hoewel hij geen kwaad in de schoenen van de Schepper wilde schuiven, was hij gedwongen om toe te geven dat alleen slechte wetten verworpen moesten worden. En omdat sommige wetten afgeschaft waren door de Gemeenteraad, moest hij hun beslissing om bepaalde wetten te verwerpen wel ondersteunen.

De oude man verduidelijkte zich haastig, “Het was aan ons – ik bedoel de Gemeenteraad – om te beslissen welke wetten goed waren en welke slecht, want het is haast onmogelijk voor een geordende samenleving om helemaal geen wetten te handhaven. Vooraanstaande burgers van Newkirk zijn opgestaan in onze geschiedenis om voor ons te beslissen welke wetten goed zijn en welke niet. Dit is onze traditie.”

Joshua glimlachte. “Dus u wilt zeggen dat de Schepper de mens – of bepaalde mensen – het recht heeft gegeven om wetten af te schaffen die Hij als goed had uitgesproken in eerdere tijden?”

“Ja, dat is hoe het is.” was het antwoord. “Ik kan het weten, want ik ben een lid van de Gemeenteraad. De Schepper gaf deze taak aan hen onder ons die wijs waren. Verscheidene gerespecteerde mannen van Newkirk in vorige generaties hebben vastgesteld welke wetten zouden moeten blijven en welke niet langer relevant zijn.”

“Echt?” vroeg Joshua. “Heeft u nooit gelezen in de Archieven dat het deze manier van denken is wat ervoor zorgde dat de Schepper de mensen van Kirk in gevangenschap stuurde? Er is geschreven, *“Deze mensen eren Mij met hun lippen, maar hun hart is ver van Mij. Tevergeefs vereren ze Mij, want ze onderwijzen hun eigen leer, voorschriften van mensen. Ze hebben Mijn woord ongeldig verklaard in het belang van hun tradities.”*¹¹³ “Ziet u niet dat dit een probleem is?” Voegde Joshua toe.

“Dat is geen probleem,” antwoordde de oude man, “want deze grootse mannen in onze historie fungeren als adviseurs naar de Schepper. Wanneer zij in overeenstemming zijn en tot een beslissing komen, verandert de Schepper Zijn gedachten als dat nodig is en voldoet dan aan hun standaard van goed en fout. Dat is een al lang gevestigde manier van werken en heeft voor ons heel goed gewerkt.” De burgemeester klapte in zijn handen en het publiek juichte zijn goedkeuring toe.

“Lang leve de Gemeenteraad!” riepen ze allen.

“Ik geloof dat jullie je standpunt over de Schepper zouden moeten heroverwegen,” zei Joshua tegen hen. “Als Hij hulp nodig heeft in het onderscheiden van goed en kwaad, dan betwijfelen we Zijn wijsheid en zelfs Zijn goedheid. Als mensen wijzer zijn dan Hij, zouden we dan de Gemeenteraad niet moeten aanbidden? Maar ik zie dat we het hierover vandaag niet eens gaan worden. Laten we doorgaan met een ander onderwerp. Heeft iemand de voorwaarden van het nieuwe verbond gelezen in de archieven?” vroeg Joshua.

“Wat bedoel je?” vroeg de oude man. “Natuurlijk hebben we dit gelezen. Sterker nog, ik draag altijd een kopie met me mee, waar ik ook heen ga. Hier is het.” Hij hield zijn kopie omhoog zodat iedereen het kon zien.

“Heel goed,” antwoordde Joshua. “Zou u alstublieft de betreffende pagina willen voorlezen?”

De oude man opende het boek en sloeg de bladzijden om naar de plek waar het oude verbond genoemd werd. Hij schraapte zijn keel en begon te lezen: *“Hoor, er komt een tijd dat Ik een nieuw verbond met de inwoners van Kirk zal sluiten. Niet zoals het verbond dat ik met hun voorouders maakte nadat ze het verbroken hadden. Deze keer zal ik Mijn wet in hun binnenste leggen en Ik zal het op hun hart schrijven; en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn. Niemand zal de wet meer aan zijn naaste hoeven te leren, want allen zullen Mij kennen.”* ¹¹⁴

“Is dit verbond anders dan het vorige?” vroeg Joshua.

“Ja, natuurlijk.”

“Waar verschilt het in?”

De oude man reageerde direct, alsof het antwoord welbekend was sinds de dag dat de stad Newkirk gevestigd was op basis van dit nieuwe verbond. “De wetten zijn verschillend.”

“Is dat wat er staat?” antwoordde Joshua. “Wat ik hoorde toen u het gedeelte las, was dat dezelfde wetten die in het eerste verbond gegeven werden bij het nieuwe verbond op de harten van de mensen geschreven zouden worden. Er wordt niets gezegd over enige andere wet die ingesteld zou zijn. Heeft u niet gelezen hoe de bemiddelaar van het eerste verbond twee keer dezelfde wet aan de mensen gaf? ¹¹⁵ De eerste stenen tafelen van de wet werden gebroken, dus ging hij de berg op om de tweede set wetten te ontvangen en over deze werd gezegd dat ze hetzelfde waren als de eerste.”

“We zullen hierover opnieuw moeten berusten in een meningsverschil,” zei de oude man met enige agitatie.

Maar Joshua bleef volhouden, “Vertelt uw boek niet ook dat de bemiddelaar van het nieuwe verbond zei dat zelfs het kleinste deel van de wet niet afgeschaft zou worden totdat hemel en aarde zelf zouden ophouden te bestaan? ¹¹⁶ En hoe zit het met de profeten van het nieuwe verbond, die deze kwestie later aan de kaak hebben gesteld? Eén van hen schreef, “*Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Integendeel, wij bevestigen de wet juist.*” ¹¹⁷

“Ik kan weer niet met u instemmen,” zei de oude man. “De Gemeenteraad heeft lang geleden vastgesteld dat deze woorden niet zo geïnterpreteerd moeten worden zoals ze er op de oppervlakte uit zien. We moeten ze niet interpreteren op een manier die tegenstrijdig is met ons recht om te onderscheiden welke wetten nog gelden en welke vervangen zijn door geloof.”

“Aha,” zei Joshua. “Mij is verteld dat geloof komt door het horen van het woord van de Schepper,¹¹⁸ maar schijnbaar interpreteert u dit als zijnde dat het geloof komt door het horen van de besluiten van de Gemeenteraad. Ik herinner me dat dit een kwestie was toen de Schepper het eerste verbond instelde. De mensen in die tijd wilden het woord van de Schepper niet horen. Ze vroegen om een afgevaardigde om de berg op te gaan om te horen naar Zijn wet en terug te komen om hen te vertellen wat de Schepper had gezegd.¹¹⁹ Nadien beklagden de profeten deze beslissing, zuchtende, ‘*Horen jullie vandaag zijn stem, wees dan niet koppig, als in het verleden.*’ ¹²⁰ Het lijkt erop dat het probleem wat de mensen van Kirk trof, ook Newkirk heeft getroffen.”

“Het lijkt er op,” concludeerde Joshua, “dat we deze kwestie op dit moment onopgelost moeten laten en doorgaan met andere dingen.”

“Bent u het ermee eens dat het nieuwe verbond de mensen niet verplicht om gehoorzaamheid te beloven, maar dat ze wel in overeenstemming zullen moeten zijn met de wet van de Schepper?” vroeg Joshua.

“Ja, natuurlijk,” antwoordde de oude man. “Ze moeten geloof hebben in de Schepper en moeten ook gehoorzaam zijn aan de wetten van de Gemeenteraad. Dat zijn de bepalingen van het nieuwe verbond. Als ze deze twee dingen doen, dan mogen ze burgers van Newkirk zijn. De Schepper heeft voor altijd autoriteit geschonken aan de Gemeenteraad en zelfs als de Raad tegen de wil van de Schepper in zou gaan – wat natuurlijk nooit kan gebeuren – zou Hij hun gezag nooit ongedaan maken, want het is onvoorwaardelijk aan hen gegeven door het nieuwe verbond.” ¹²¹

“Dat brengt me naar de hoofdreden voor deze samenkomst,” antwoordde Joshua. “De Schepper heeft me laten zien dat het eerste verbond de belofte van de mens was aan de Schepper. Het nieuwe verbond is de Scheppers belofte aan de mens. Het eerste verbond verplichtte de mens om gehoorzaam te zijn om burgers van Newkirk te mogen zijn. Maar omdat de mensen niet in staat waren om hun belofte na te komen, maakte God zelf een belofte die Hem verplichtte om alle mensen rechtvaardig te maken. Dit tweede verbond hangt niet af van de wil van mensen, maar alleen van Zichzelf en Zijn eigen kracht.”¹²²

“Maar dat gaat in tegen onze vrije wil,” maakte de oude man bezwaar. “Dat zou Hij zeker niet doen.”

Joshua vervolgde, “Het eerste verbond werd gemaakt door de *vrije wil* van de mens, zoals u het noemt, en kijk waar het hen gebracht heeft. Het nieuwe verbond werd daarentegen gemaakt door de Scheppers *vrije wil*. Ik ben hier om te verkondigen dat de Schepper een vrije wil heeft en dat Hij alles kan beloven wat Hij wil. Wanneer Hij zo’n belofte doet, dan verplicht Hij Zichzelf om het tot de letter te vervullen. Als Hij op welke manier dan ook zou falen, dan zou Hem dit een leugenaar maken of een zwakke god met goede intenties.”

Hij pauzeerde om deze gedachte te laten landen in hun gedachten. Toen zei hij, “Als u het bekende verhaal van de oorspronkelijke regenboog gelezen hebt, dan zult u zien dat de Schepper een belofte deed aan de hele aarde en nooit aan iemand gevraagd heeft om in ruil daarvoor ook een belofte te doen. Elke belofte die geen reactie verlangt is onvoorwaardelijk.”

Joshua vervolgde, “Er staat geschreven¹²³ dat de Schepper tegen de bemiddelaar van het eerste verbond zei dat hij alle mensen bijeen moest verzamelen om te luisteren naar de belofte die de Schepper maakte dat zij Zijn volk zijn en dat Hij hun God is. Verder vertelde Hij hen dat deze belofte niet alleen voor hen was, maar ook voor allen die daar niet aanwezig waren. Deze belofte werd zo’n 40 jaar na het eerste verbond gemaakt. Het grootste verschil was dat de beloften van de mens het eerste verbond bevestigden, terwijl de beloften van de Schepper het tweede bevestigden.”

“Probeer je ons nu te vertellen,” explodeerde de oude man, “als mensen erin falen om de perfectie te bereiken, dat dit Gods fout is? Durft u de verantwoordelijkheid van de tekortkomingen van de mens bij de Schepper neer te leggen? Dat klinkt als Godslastering!”

“Er rust een verantwoordelijkheid op hen die een gelofte doen. Wanneer mensen gehoorzaamheid beloofden, verplichtten zij zichzelf om iets te doen. Als zij faalden

kwamen zij onder de wet, want de wet hield hen verantwoordelijk voor het breken van hun beloften. Maar toen de Schepper zwoer, nam Hij de verantwoordelijkheid voor een volmaakte mensheid op zich. En dezelfde wet zal de Schepper aansprakelijk houden, totdat Hij Zijn belofte vervult. De onvolmaaktheid van de mensheid is niet het probleem. Het enige punt is of de Schepper in staat is om de mensheid te volmaken, ondanks het feit dat dit onmogelijk lijkt te zijn.”

“Maar dat is onmogelijk,” hield de oude man vol. “God kan dat simpelweg niet doen, want Zijn heiligheid dwingt Hem om alle ongehoorzamen te verstoten, zelfs al houdt Hij van hen.”

“Ik ben hier om u een boodschap van de Schepper te geven dat Hij het zal doen,” volhardde Joseph. “Omdat Hij een gelofte heeft gedaan, dwingt Zijn heiligheid Hem ertoe om Zijn beloften te vervullen. De reden waarom Hij deze nieuwe-verbondseed heeft gezworen, is zodat wij zeker zouden weten wat Hij van plan is om te doen. Ik ben hier om te vragen of u wilt geloven wat Hij heeft beloofd, en om geloof te hebben in Hem. Heb geloof in Zijn vermogen om te doen wat Hij heeft gezegd dat Hij zal doen. En heb geen geloof in uw eigen vermogen om uw geloften aan Hem te houden. Vestig uw geloof op Hem, niet op uzelf.”

“Dat is niet wat de Gemeenteraad heeft bepaald,” zei de oude man met toenemende boosheid. “Het burgerschap van Newkirk volgens iemands eigen gelofte van gehoorzaamheid en onderwerping aan de tradities van de Raad. Als u wat anders zegt, dan kan dat u in een heleboel problemen brengen,” klonk het dreigend.

“Denkt u dat het nieuwe verbond een nieuwe gelofte van de mens is aan de Schepper?” vroeg Joshua hem. “Zijn beide verbonden gebaseerd op de beloften van de mens?” Joshua ging verder, “Het lijkt erop dat het burgerschap van Newkirk is gebaseerd op het oude verbond, maar dan vermomd als het nieuwe verbond. Heeft Newkirk het eerste verbond behouden, terwijl alleen het label veranderd is? U lijkt te geloven dat het nieuwe verbond alleen maar een nieuwe gelofte is van de mens aan de Schepper.”

De oude man verklaarde luid en duidelijk, zodat iedereen het kon horen: “Wij vereisen dat mensen in de Schepper geloven, en dat zij zich onderwerpen aan Zijn gevolmachtigde Gemeenteraad en zijn wetten, die zijn vastgesteld door een lange traditie. Onderwerping aan mensen bewijst het geloof van een mens in de Schepper Zelf. Niemand kan de Schepper aanbidden zonder zich aan de Gemeenteraad te onderwerpen.”

“Dus uiteindelijk,” stelde Joshua, “moeten alle burgers van Newkirk trouw beloven aan de Gemeenteraad, en de tradities daarvan gehoorzamen, om onder het nieuwe

verbond te komen. En als zij daar niet aan voldoen mogen zij worden gestraft, en kan in sommige gevallen hun burgerschap worden herroepen. Klopt dat?"

"Ja, absoluut," zei de oude man stellig.

"Dit klinkt als een vernieuwing van het eerste verbond," zei Joshua. "Het klinkt niet zoals het gedeelte dat u eerder aan mij voorlas, waarin God beloofde dat hij alle mensen tot Zijn volk zou maken door Zijn wet in hun harten te schrijven. Bij uw denkwijze had de Schepper het volgende moeten zweren: 'Ik beloof om te proberen de mensen ervan te overtuigen in Mij te geloven en Mij te gehoorzamen.' Of Hij had misschien moeten zeggen: 'Ik beloof dat Ik het voor iedereen mogelijk zal maken om Mij te volgen, wanneer zij daarvoor kiezen.' Maar zoals u voorgelezen heeft uit uw eigen boek is dit niet de strekking van Zijn belofte. Hij zwoer om te blijven volharden totdat allen die weg gevonden hebben en hun geloof op Hem gevestigd hebben."

Joshua ging verder, "Het punt dat ik maak is dat de Schepper Zelf beloofd heeft om de wet in de harten van de mensen te schrijven – niet bij maar een paar van hen, maar bij alle mensen. En als dat niet gebeurt, dan treft Hem de blaam voor het beloven van iets dat Hij niet waar kan maken."

"Dat is absurd," hield de oude man vol. "De Schepper had het niet over alle mensen, maar over allen die geloven.¹²⁴ Het is duidelijk dat niet alle mensen gelovig worden gedurende hun leven. Wanneer zij sterven overschrijden zij een ultimatum. Als zij dit ultimatum missen zijn ze voor altijd verloren, want er staat geschreven, *'zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel.'*¹²⁵ Wanneer zij eenmaal geoordeeld zijn is het te laat om tot bekering te komen."

"De woorden die u citeerde," antwoordde Jozef, "spreken van een volgorde van gebeurtenissen, en zij vertellen ons dat het oordeel plaatsvindt nadat mensen sterven. Maar dit zegt niets over een ultimatum voor bekering. Er staat geschreven dat elke knie zich zal buigen, en dat elke tong zal belijden dat Jezus Christus de Here is, tot eer van de Schepper.¹²⁶ Het is onmiskenbaar dat de meeste mensen dat niet doen gedurende hun leven op aarde. Er is maar één punt in de tijd waar dit kan gebeuren. Ze zullen dat doen wanneer alle doden ontboden worden om voor de rechtbank te verschijnen, want dat is waar alle waarheid uiteindelijk aan hen geopenbaard zal worden. Zodra ze de waarheid inzien, welke hen ontgaan is gedurende hun leven op aarde, zullen ze vrijwillig voor de Schepper buigen."

"Ja, maar nadat zij gebogen hebben en trouw hebben gezworen, zullen ze worden verworpen en voor altijd verloren zijn," hield de oude man vol.

“Hun trouw aan de Schepper,” antwoordde Joshua, “is de vervulling van het nieuwe verbond, waarmee Hij uiteindelijk Zijn doel begint te bereiken. Ik twijfel er niet aan dat zulke mensen geoordeeld zullen worden, maar ik houd vol dat het oordeel, hoe lang dat ook zal duren in die toekomstige eeuw, correctief van aard moet zijn. Het doel van oordeel is om alle ongehoorzamen te dwingen om zich te bekeren, en om hen de wegen van de Schepper te leren.¹²⁷ Er is geen oordeel dat ervoor kan zorgen dat de eed die de Schepper gezworen heeft kan falen. Zijn oordelen zijn ontworpen om succes te behalen, en niet Zijn falen.”

“Het boek zegt dat Zijn oordelen eeuwig zijn,” stelde de oude man vol vertrouwen. “Wanneer uw inzicht juist zou zijn, dan zouden deze oordelen de hele mensheid verenigen met de Schepper. Iedereen weet dat dit niet waar kan zijn. Er staat op veel plaatsen geschreven dat het oordeel *eindeloos* is.”

Jozua pauzeerde een moment. “U gebruikt een verkeerde vertaling van het woord *eeuwig*. In de oorspronkelijke taal komt dit van een woord dat te maken heeft met een verborgen of onbekende tijdsperiode.¹²⁸ Zelfs van het eerste verbond werd gezegd dat het eeuwig was, samen met de dierenoffers. Maar de Schepper heeft vanaf het begin bepaald dat deze tijdelijk zouden zijn. Hoelang het eerste verbond van kracht zou blijven was *onbekend* voor de mensen in het verleden, maar een onbekende tijd is niet hetzelfde als een altijddurende tijd.”

Hij vervolgde, “bedenk ook dat er, zoals jullie weten, een eeuwige priesterorde was aan wie, volgens onze vertaling, het priesterschap voor altijd werd gegeven.¹²⁹ Maar jullie weten ook dat dit priesterschap slechts ongeveer 300 jaar bestaan heeft, voordat de corrupte nakomelingen werden vervangen door een andere familie.¹³⁰ In dit geval kwam een *eeuwig* priesterschap ten einde. Dus hoe kunt u zeggen dat het woord dat vertaald is met *eeuwig*, inderdaad eindeloos betekent? Was het niet eerder zo, dat de tijd van dit priesterschap onbepaald was omdat niemand wist of het, en wanneer het, tot een einde zou komen? Niemand wist of die priesters trouw zouden blijven aan de Schepper, of dat zij corrupt zouden worden. Die tijd was verborgen voor mensen totdat de Schepper er een einde aan maakte.”

“Ik blijf erbij dat eeuwig gewoon eeuwig betekent,” beweerde de oude man. “Want anders zouden ze het woord *eeuwig* niet gebruikt hebben.”

“Dan moeten we opnieuw met elkaar overeenkomen dat we het oneens zijn,” antwoordde Joshua. Hij was niet verbaasd door het antwoord van de oude man want hij was een woordvoerder voor de Gemeenteraad, en hij had geen volmacht om af te wijken van besluiten die de Raad lang geleden had genomen. Wanneer de oude man zou instemmen met Joshua zou dat betekenen dat hij de Raad verloochende, en het risico liep om elke status, reputatie en misschien zelfs zijn eigen leven te verliezen.

“Kort samengevat ben ik hier geweest om de volgende reden,” zei Joshua, die zijn toespraak ten einde wilde brengen. “De Schepper wil dat jullie je geloof bouwen op *Hem*, dat betekent op *Zijn belofte*. Geloof dat Hij in staat is om Zich aan Zijn woord te houden. Leer over Zijn plan voor de Schepping, en geloof dat Hij Zijn voornemens en Zijn doelen zal volbrengen, zoals Hij al van plan was vanaf het begin. Denk niet dat Zijn vermogen om die plannen te volbrengen wordt beperkt omdat Hij slechts goede bedoelingen zou hebben.¹³¹ Denk niet dat de wil van de mens sterker is dan die van de Schepper, of dat de ongehoorzaamheid van mensen Hem zal weerhouden om van alle mensen Zijn kinderen te maken. Bouw je geloof op het nieuwe verbond, en wacht niet totdat alle dingen openbaar zullen worden bij het laatste oordeel.”

Jozua stapte van het podium af terwijl de burgemeester opstond om de spreker voor de volgende dag aan te kondigen: “Morgen zullen we horen van onze volgende spreker, die zegt dat hij een openbaring van de Schepper met ons wil delen. We hebben nu genoeg stof tot nadenken. Morgen zullen we op dezelfde tijd meer horen van onze volgende spreker.”

Daarmee verlieten we gedrieën het gebouw. Een golf van geroezemoes trok door de menigte, toen de mensen driftig begonnen te discussiëren over deze nieuwe manier van denken.

Voetnoten

109 — *Kirk* is een oud Schots woord dat kerk betekent.

110 — Handelingen 7:38 (Act 7:38) spreekt over “de kerk in de wildernis”. Het was de eerste kerk. Vandaar dat *Kirk* de eerste kerk was.

[Noot van de vertaler: Han 7:38 in de Engelstalige King James vertaling leest letterlijk “kerk in de wildernis.” De Engelstalige NASB zegt “gemeente in de wildernis.” De Nederlandse NBG'51 zegt “vergadering in de woestijn.” De Nederlandse NBV zegt, “volk in de woestijn”. Het Griekse woord dat hier gebruikt wordt is “ekklesia,” dat in de meeste gevallen vertaald wordt met kerk of gemeente (vergadering van gelovigen). Strongs nummer G1577].

111 — Handelingen 8:1

112 — 2 Kronieken 36:20

113 — Jesaja 29:13; Mattheüs 15:3, 8, 9

114 — Hebrreeën 8:8-11

115 — Exodus 34:1

116 — Mattheüs 5:17, 18

117 — Romeinen 3:31

118 — Romeinen 10:17

- 119 — Exodus 20:19; Deuteronomium 5:24
120 — Psalm 95:7-11; Hebrëën 3:7-11
121 — Dit is hun interpretatie van Mattheüs 16:18, 19
122 — Johannes 1:12, 13
123 — Deuteronomium 29:10-15
124 — Hun interpretatie van 1Korinthiërs 15:22
125 — Hebrëën 9:27
126 — Jesaja 45:23; Filippenzen 2:10, 11
127 — Jesaja 26:9
128 — Het Hebrëeuwse woord *olam*, wordt vaak vertaald met 'eeuwig' of 'altoosdurend' (altijd durend, voor altijd). Maar de wortel van het woord *olam* is *alam*, en dit betekent 'verbergen'. Daarom betekent *olam* 'verborgen, onbekend of onbepaald'. Het equivalent in het nieuwe testament is *aiónios*, van *aión*, een 'eeuw, tijdperk'.

[Noot van de vertaler: In het Nederlands is deze kwestie zelfs al in het woord *eeuwig* terug te herkennen. Eeuw-ig. Het gaat over eeuwen, ipv oneindigheid.]

- 129 — Numeri 25:13
130 — 1 Koningen 2:27, 35
131 — Lucas 1:37

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 9 - Anava's Boodschap

De ochtend gloorde aan de horizon, terwijl de duisternis die over de aarde lag werd doorbroken door het opkomende licht. Ik kleedde me zorgvuldig aan, peinzend over de dromen van de nacht, communicerend met de Schepper van alle dingen, terwijl ik vreesde voor de boodschap die ik moest brengen in het Stadhuis, wanneer de zon hoog stond.

Ik keek met blijvende verbazing naar het kopje met zaadjes, want het nam geen plaats in beslag in mijn vest; het leek volkomen te verdwijnen. Maar wanneer ik in mijn vest reikte werd het zichtbaar, zodra het mijn hand vond. Het was waarlijk geestelijk zaad, want het had het vermogen om te bestaan in geestelijke en in natuurlijke dimensies, de onzichtbare sluier met gemak passerend. Wat een wonderbaarlijk geschenk.

Maar hoe moest ik het gebruiken? Hoe zou ik het moeten planten? Welk soort akker is noodzakelijk voor zulke zaadjes om vrucht te kunnen dragen? Hoe zou dit het land herbegroeien? Terwijl ik deze dingen overdacht, zoekend naar de wil van de Schepper, sprak de zachte maar heldere stem van de Vav * in mijn oor: "Joshua heeft de akker voor je gereedgemaakt. Het zaad is goed, maar de conditie van het veld zal de opbrengst bepalen." ¹³²

De woorden in mijn oor brachten licht in mijn ogen. Ik begreep dat Joshua's boodschap over de twee verbonden gegeven was om de akkers van het hart voor te bereiden, dat wil zeggen, voor het zaad dat geplant moest worden. Zij die geloof hadden in het nieuwe verbond, zouden vruchtbare akkers worden om de wereld mee te voeden. Zij die doorgingen met arbeiden onder het eerste verbond, zouden ontdekken dat hun akkers vervloekt zijn met doornen en distels die hen onvruchtbaar maakten.

De stem in mijn oor ontvouwde een tafereel voor mijn ogen; en ik zag twee vrouwen in de hemelen. De een werd Cassiopeia genoemd en de ander Andromeda. ¹³³ De eerste was gekleed in een schitterende mantel en droeg een kroon; de tweede was geketend aan een rots en verkeerde in grote nood, want een groot beest uit de zee naderde om haar te verslinden. Toen zag ik een sterke man met een grote knuppel aankomen en er volgde een geweldige strijd. De sterke man doodde het zeemonster en bevrijdde de slavin. Toen werd zij één met Cassiopeia en de sterke man huwde haar in een glorieuze hemelse ceremonie.

Het hele visioen nam maar een vluchtig moment in beslag, want tijd staat stil in het

hemelrijk. Het duurt veel langer voor hen die op aarde zijn om zo'n visioen te overdenken, en om de betekenis ervan te begrijpen. Maar de stem in mijn oor sprak opnieuw in stilte: "Deze vrouwen zijn twee akkers. Ze werden geroepen om vrucht voort te brengen. Maar een geketende vrouw blijft onvruchtbaar totdat ze is bevrijd. Wanneer ze gehuwd is met de Ene, mag ze haar roeping om vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen vervullen."

Ik wist toen dat Kirk in het verleden, en Newkirk in het heden, Andromeda vertegenwoordigden. Ik wist ook dat ik de sterke man vertegenwoordigde, die gezonden was om hen te bevrijden. En dat de zaden van leven die mij gegeven waren, woorden van waarheid zijn waarmee de geketenden bevrijd zouden worden. Het was de wil van de Schepper, dat de mensen van Newkirk vrijgezet worden van de wil van het eerste verbond, tot de glorieuze vrijheid van Cassiopeia. Op dit moment zijn er twee vrouwen, maar uiteindelijk, wanneer de overwinning compleet is, zal er maar één zijn. Ze zal vruchtbaar zijn en haar kinderen zullen het steeds verder uitdijende universum regeren.

Toen werd duidelijk dat Joshua's boodschap noodzakelijk was geweest om de akker voor mij gereed te maken, zodat het goede zaad van Elyon gezaaid kon worden in de oren en in het hart van de mensen van Newkirk. Het was mijn opdracht om zaden van hoop te planten in geploegde akkers van geloof, om zo een oogst van liefdeskinderen voort te brengen.

Ik was vastbesloten om trouw te blijven aan het hemelse visioen. Oude denkwijzen, verkeerde ideeën over de Schepper, onvolledige kennis van Zijn wetten, en het verkeerd begrijpen van de twee regenboogverbonden, hadden de mensen van Newkirk geketend gehouden aan de rots van Tyrus,¹³⁴ onwetend van een betere Rots, die het stevige fundament kon zijn van hun vrijheid. Ik en mijn metgezellen waren geroepen om religieuze overtuigingen te vervangen door geloof; onrealistisch wensdenken door hoop; en dwang door een magnetisch aantrekkende liefde.

Zo gebeurde het dat we elkaar voor een tweede keer in het Stadhuis ontmoetten, om de mensen een beter begrip te geven van de wil van de Schepper. We wisten dat ons grootste obstakel het feit was, dat jaren van traditie hen hadden ingeprent, dat ze het ware licht van de vrijheid al in bezit hadden. Ze waren zich grotendeels onbewust van hun ketenen, terwijl ze zwoegden om hun burgerschap van Newkirk te behouden.

Als mensen blijven denken dat slaven vrij zijn, dat duisternis licht is, en dat dood leven is, dan zullen ze tevreden geketend blijven. Als het licht dat in hen is eigenlijk duisternis is, hoe groot is dan die duisternis!¹³⁵ We wisten allemaal dat onze boodschap revolutionair was. Wanneer de Gemeenteraad onze boodschap werkelijk

begreep, dan zouden onze levens in gevaar zijn, en dan zou de dodelijke strijd tussen de bevrijder en het zeemonster beginnen.

“Orde, orde,” riep de burgemeester tegen de verzamelde menigte. “Deze volksvergadering geeft het podium aan meneer Anava, die een vreemdeling is in deze streken. Hij is op vakantie vanuit de stad, waar hij doceert aan de Hardknox universiteit.”* Terwijl hij zijn hand uitreikte om mij te verwelkomen, herhaalde hij, “meneer Anava.”

De mensen applaudisseerden beleefd terwijl ik mijn plaats innam op het podium.

“Vrienden, ik ben de tweede van drie, die het voorrecht hadden om een openbaring van de Schepper te ontvangen. We zijn hier om jullie een duidelijker beeld te geven van wie Hij is, om Zijn wetten te verduidelijken, en om uit te leggen wat Zijn bedoeling voor allen is. Jullie hebben een nacht kunnen slapen over Joshua's woorden van gisteren, over de twee regenbogen. Hij drong erop aan om jullie geloof te bouwen op de belofte van de Schepper, in plaats van op eigen beloften van gehoorzaamheid. Hiermee bedoelde hij niet, dat we ons niet hoeven toe te wijden aan gehoorzaamheid, maar eerder, dat we ons onvermogen om aan dergelijke verplichtingen te voldoen moeten erkennen. Het 'redelijk goed doen' is de standaard van Newkirk, maar 'absolute perfectie' is de standaard van de Schepper.”

“Maar waarom zou de Schepper zo onredelijk zijn?,” riep een man uit het publiek.

“Door het eerste verbond lijkt deze standaard absoluut onredelijk te zijn,” antwoordde ik. “Maar de standaard van absolute perfectie weerspiegelt alleen maar de natuur van de Schepper zelf. Welke andere standaard zou Hij voor ons moeten stellen? Zijn heiligheid zou Hem niet toestaan om enige ongehoorzaamheid te ontzien, die tekortschiet aan Zijn eigen natuur.”

“Maar wij zijn Hem niet,” wierp de man tegen. “Hoe kan Hij van ons verwachten dat we zijn zoals Hij?”

“Maar ziet u, dat is nou precies het punt,” antwoordde ik. Hij heeft grote verwachtingen voor jullie allemaal, en Hij heeft een plan ontworpen dat succesvol zal zijn. Want Hij zal jullie zo rechtvaardig maken als Hij is. Het is zijn bedoeling om een nieuwe 'ik' te scheppen, die naar Zijn beeld is. Het eerste verbond werd gegeven om te bewijzen dat jullie niet in staat waren om dat door wilskracht te doen, ongeacht hoe vaak jullie besloten om Hem te volgen en om gehoorzaam te zijn. Jullie beloften, en al jullie goede keuzes, voornemens en beslissingen, konden nooit slagen, hoewel ze goed bedoeld waren. Het eerste verbond werd ontworpen om jullie nederig te maken, zodat jullie je zouden realiseren dat de menselijke

natuur, sinds de val van Aardmens, niet bij machte is om terug te keren naar het niveau dat de Schepper voor jullie bedoeld heeft.”

“Ahummm!” mompelde de burgemeester.

“U impliceert dat het eerste verbond ontoereikend was, en een mislukking,” sprak de oude man. “Is dat geen godslastering tegen de Auteur? Hoe durft u te impliceren dat de Schepper een plan ten uitvoer zou brengen, dat gemaakt is om te falen?”

“De Schepper heeft dit vanaf het begin zo bedoeld,” antwoordde ik. “En zoals jullie allemaal weten hebben jullie onvolmaaktheden deze waarheid bewezen. Of jullie dat nou leuk vinden of niet. Niemand van jullie heeft Zijn wet volmaakt gehouden. Want zelfs wanneer jullie je leven zouden toewijden aan het bereiken van de volmaaktheid, en zelfs wanneer jullie daarin zouden slagen in jullie gouden jaren, dan nog, zou er niemand in staat zijn om de ongehoorzaamheden uit te wissen, die gedaan werden voordat de volmaaktheid werd bereikt. Goede daden maken slechte daden niet ongedaan. De Schepper legt niemands goede en slechte daden op een weegschaal, om te bepalen wie er rechtvaardig is. Zijn standaard is Hijzelf, en iedereen die niet zoals Hij is, schiet aan Zijn heerlijkheid tekort.”

“Maar dat brengt rechtvaardigheid buiten het bereik van de hele wereld,” protesteerde de oude man. ¹³⁶

“Ja, dat was het hele punt van het eerste verbond,” antwoordde ik vlug. “Het was om ons tot die conclusie te brengen, zodat we niet langer op onszelf zouden vertrouwen, maar alleen op Zijn genade. Het is om die reden dat we ons geloof moeten verplaatsen van onszelf naar de Schepper alleen, van onze beloften naar die van Hem, en om alle vertrouwen in het vlees te verliezen. Begrijpt u niet, dat het de bedoeling van het eerste verbond was, om ons de gave van nederigheid te geven? Het is niet gemakkelijk om deze gave te ontvangen, want maar weinig mensen herkennen de waarde ervan wanneer het geschonken wordt. Niemand waardeert deze gave meteen, dat komt pas achteraf.”

Ik vervolgde: “Het staat geschreven in de oude historische geschriften, dat de Schepper de mensen van Kirk ¹³⁷ nederig maakte door het eerste verbond, terwijl Hij ze veertig jaar lang door de wildernis leidde voordat ze hier werden gebracht. Maar zij die nederig gemaakt worden, bezitten géén nederigheid voordat ze instemmen met het proces.”

“Dat is absurd,” gromde de oude man. “Ik kan je vertellen dat de Schepper zeer tevreden is met mijn keuze om Hem te volgen. En ik ben er trots op, dat ik kan zeggen dat ik Zijn wetten tijdens mijn leven naar mijn beste vermogen gehoorzaamd

heb. Wat zou Hij nog meer van me kunnen vragen?"

"Ik ben blij om te horen van uw succes," antwoordde ik. "U hebt het véél beter gedaan dan ik, want mijn mislukkingen achtervolgen me waar ik ook ga, en niets van al het goede dat ik deed heeft mij vrede gegeven. Mijn vrede kwam pas toen ik mijn geloof op de Schepper bouwde, die heeft gezworen dat Hij me rechtvaardig zal maken naar de raad van Zijn wil. Toen pas kon ik rusten, in de wetenschap dat Hij de verantwoordelijkheid voor mijn leven in Zijn handen heeft genomen. Mijn geloof in Hem geeft me het vertrouwen dat het uiteindelijk goed zal aflopen."

"Dit brengt me naar de belangrijkste openbaring, waarvan mij gevraagd is om die met jullie te delen," vervolgde ik. "Het is belangrijk om te weten, dat het eerste verbond gegeven werd om ons gedrag in aardse zaken te reguleren. Het heeft in het bijzonder betrekking op ons allemaal, als kinderen van Aardmens. Als kinderen van het vlees was het noodzakelijk om onze wilskracht te gebruiken. Maar het nieuwe verbond, dat wordt uitgebeeld door de tweede regenboog, biedt u een nieuwe identiteit als kinderen van de Schepper Zelf."

"We zijn Zijn kinderen al," stelde de oude man met vaste overtuiging. "Er staat geschreven dat Aardmens een zoon van de Schepper was." ¹³⁸

"Dat is waar," zei ik instemmend, "maar Aardmens verloor die positie door zijn ongehoorzaamheid. Zonen weerspiegelen hun vaders, en in onze oude geschriften zijn zonen degenen die in alles overeenstemmen met hun vaders. Aardmens, die zijn positie als zoon verloren had, was niet in staat om die positie van zoonschap door te geven aan zijn kinderen. Maar het nieuwe verbond laat zien hoe we opnieuw zonen van de Schepper kunnen worden." ¹³⁹

Daarmee reikte ik in mijn vest, trok het kopje met zaadjes naar buiten, en hield het omhoog zodat iedereen het kon zien. "De Schepper gaf me het zaad van Elyon, van de levensboom. Ze zullen zichzelf planten in de oren van hen die het nieuwe verbondsgeloof hebben in de beloften van de Schepper."

Toen goot ik wat van het geestelijke zaad in mijn hand en wierp het in de lucht, zodat het zich overal verspreidde. "Hef, o poorten, uw hoofden omhoog, verhef u, aloude ingangen: de koning vol majesteit wil binnengaan!", riep ik. ¹⁴⁰ De zaadjes begonnen onmiddellijk door de zaal te zweven, zoekend in de menigte naar gelovige harten en hongerige oren. Kreten van blijdschap stegen op uit de menigte, en veel mensen dankten en loofden de Schepper voor Zijn wonderbare geschenk van de levensboom.

Ik klom van het podium af en liep het Stadhuis uit, met Joshua en Joseph in mijn voetsporen.

Voetnoten

- * — Vav is de zesde letter uit het Hebreeuwse alfabet. Vav betekent nagel (spijker), pin of verbinder zoals 'en'. Het verwijst naar Anava die als slaaf zijn oor aan de deurpost van zijn Meester heeft laten nagelen. Zie de wet uit Exodus 21:2-6. De wet over het vastnagelen van een slaaf aan de deurpost van zijn meester, heeft te maken met het "openen van het oor" om Gods woord te horen. Zie ook Psalm 40:7. De slaaf zegt hiermee dat hij zijn meester liefheeft en hem voor altijd zal dienen, omdat zijn oren geopend zijn voor het goede woord van de meester.
- 132 — Verwijzing naar Jezus' gelijkenis van de zaaier, Mattheüs 13:1-9
- 133 — De sterrenbeelden met deze namen beelden Hagar en Sara uit, die de twee verbonden vertegenwoordigen. Zie Galaten 4:22. De bevrijder is het sterrenbeeld Perseus, "de Breker," die Christus vertegenwoordigt. Maar op een lager niveau is het ook Perzië, waarvan naam ontleend is aan Perseus. Cyrus, de Perzische, werd dus een messias genoemd (Jesaja 45:1). Dus allen die zo'n bevrijdend werk doen als het lichaam van Christus zijn *gezalften*. (Christus betekent de *gezalftde*)
- 134 — Tyrus, of Tsur, betekent rots of kasteel. Er werd gezegd dat Andromeda was geketend aan een rots op de kust nabij Tyrus.
- * — [Noot van de vertaler: 'HardKnox Universiteit' zou letterlijk vertaald kunnen worden met 'de School van Harde Klappen'. In het verhaal zou dit teveel afleiden, omdat het niet zoals in het Engels, lijkt op een naam die een school zou kunnen dragen. Wel is het goed om te begrijpen wat er gezegd wordt. Schrijver Stephen Jones gebruikt de term 'School van Harde Klappen' vaker om het proces te beschrijven waar iemand doorheen gaat als hij door ervaring gaat leren God te volgen.]
- 135 — Mattheüs 6:23
- 136 — Romeinen 3:19
- 137 — Deuteronomium 8:2
- 138 — Lukas 3:38
- 139 — Johannes 1:12
- 140 — Psalm 24:7, 9

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 10 - Diepere Verklaringen

Terwijl we wegliepen rende er een jongeman uit het Stadhuis die ons nariiep: "Wacht alstublieft, ik moet jullie een vraag stellen!"

We stopten en draaiden ons om terwijl hij ons inhaalde. "Wat u daarbinnen vertelde," zei hij opgewonden, "was geweldig en levensveranderend." Ik wil hier meer van weten. Ik ben maar één van de velen die hadden gezworen om de Schepper te gehoorzamen, en dat is inderdaad het verlangen van mijn hart. Maar mijn vraag is deze: Heeft mijn verlangen Hem niet tevreden gesteld? Zijn mijn pogingen om Hem te volgen verspilde moeite geweest?"

"Je verlangen is goed en welgevallig voor de Schepper," antwoordde ik, "maar het zal je nooit tot volmaaktheid brengen, omdat jij – zoals wij allen – verwekt zijn door natuurlijk zaad van Aardmens. We werden allemaal ter dood veroordeeld door onze voorvader, en onze sterfelijkheid is de oorzaak van ons falen. Wanneer de natuurlijke mens besluit om het goede te doen, is zijn vermogen daartoe beperkt. Want er staat geschreven dat de dood tot alle mensen is doorgedaan, waarop zij zondigden.¹⁴¹ Je kunt geen gerechtigheid verwerven door vastberaden te zijn, ongeacht al je oprechte bedoelingen."

"Dus," vroeg hij opnieuw, "had ik niet zo'n beslissing moeten nemen?"

"Jongeman," antwoordde ik, "je hebt er goed aan gedaan om die beslissing te nemen, want als niemand dat deed zou er anarchie heersen. Geen enkele vorm van wetshandhaving zou dan voldoende zijn om het leven op aarde enigszins aangenaam te maken. Mijn punt is dat onze beslissingen om goed te doen positief zijn. Mensen die dat doen, kunnen naar de menselijke standaard gerekend, zelfs een hoge graad van rechtvaardigheid bereiken. Maar zelfs dan schieten alle mensen nog tekort aan de glorie van de Schepper. Er is een beter plan."

Hij overdacht mijn woorden terwijl ik even pauzeerde voordat ik verderging. "De Schepper heeft een hogere standaard dan de meeste mensen zich realiseren. Maar Hij heeft een plan bedacht om ons volledig naar Zijn beeld te vormen. Onze beloften laten ons variërende niveaus van goedheid bereiken, maar alleen de belofte van de Schepper kan ons tot perfectie brengen. Bovendien, als het plan voor de schepping bepaald werd door de beloften van mensen, zouden er maar enkelen zijn die hun doel heel dicht kunnen benaderen. Maar omdat het succes van het plan berust op de beloften van de Schepper, zal Hij erin slagen om de hele mensheid te redden. Dit plan zal de hele mensheid weer met de Schepper

verzoenen." ¹⁴²

Joshua had er iets aan toe te voegen, en zei: "Het plan van de Schepper is niet om de afstammelingen van Aardmens volmaakt te maken, maar om opnieuw te beginnen met nieuwe schepsels, die verwekt zijn door de Schepper Zelf. Dat wat verwekt is door mensen ligt onder de vloek van Aardmens; dat wat verwekt is door de Schepper ligt niet onder de vloek, maar is gezegend."

Tegen die tijd hadden zich ongeveer een dozijn mannen bij ons aangesloten die geïnteresseerd waren om meer te leren. Dus verhief ik enigszins mijn stem, zodat ze mij ook konden horen. "Heb je vandaag het zaad van Elyon in je oor ontvangen?", vroeg ik de jongeman.

"Jazeker, dat heb ik," antwoordde hij.

"De Schepper verwekt kinderen door hun oren," legde ik uit, "want er is een oor in het midden van elk hart. Door het horen van Zijn woord ontstaat er waar geloof. Geloof is ontvankelijk voor het zaad van Elyon, waardoor het zaad een nieuwe schepping binnenin je verwekt. Je bent nu als het ware in verwachting en je moet jezelf zien als een moeder van de Schepper's zoon. Zoals met alle kinderen heeft deze zoon twee ouders: de Schepper en jij. Hierdoor is de Schepper in staat om vlees te worden, terwijl jij in staat bent om geest te worden."

"Ik heb nog nooit zulke dingen gehoord," zei de jongeman met een geschokte, maar ook verraste blik in zijn ogen. "Waarom heeft geen enkele wijze man van de Gemeenteraad mij verteld over deze dingen?"

"Dat is omdat zij het verschil niet kenden tussen de twee verbonden," onderbrak Joshua hen. "Deze waarheid staat geschreven in hun eigen boeken, maar het is al lang geleden vergeten. Onze sterfelijke zielen kunnen de dingen van de geest niet bevatten,¹⁴³ en toen men ophield om geleid te worden door de Geest van de Schepper, keerden zij langzamerhand terug naar het eerste verbond, terwijl zij dachten dat ze nog onder het nieuwe verbond waren."

"Dit is radicaal," zei de jongeman.

"Ja dat is het," antwoordde Joshua. "Het is een radicale boodschap dat de natuurlijke mens niet in staat is om dat, wat de Schepper voor hem in petto heeft, te bereiken. Er werd geleerd dat de natuurlijke mens veranderd kan worden naar het beeld van de Schepper, door hulp te krijgen van de Geest van de Schepper. Er werd geleerd dat wanneer de kinderen van Aardmens gehoorzaamheid beloven, ze goddelijke assistentie zullen krijgen, totdat ze hersteld zijn naar Zijn beeld. Maar dat is niet zo."

“Nee,” onderbrak ik, “want de natuurlijke mens is al ter dood veroordeeld, en de ziel die zondigt moet sterven.¹⁴⁴ Er is een nieuwe weg, die in de afgelopen eeuwen verborgen was, maar die nu weer duidelijk wordt gemaakt. De Schepper moet een nieuwe schepping binnenin je verwekken, en dan ben je bij machte om die nieuwe schepping te claimen als je ware 'zelf'. Dat staat geschreven in de wet, hoewel maar enkelen het begrepen hebben.”

“Wat zegt de wet dan?”, vroeg hij belangstellend. De anderen die zich verzameld hadden om naar het gesprek te luisteren hielden zich aandachtig stil.

Ik antwoordde, “de erfenis, samen met iemands familiale identiteit, gaat via de lijn van de vader.¹⁴⁵ Om die reden neemt een vrouw, wanneer zij een man trouwt, de naam van haar man aan en treedt toe tot zijn familie. Biologisch gezien is zij van haar oorspronkelijke familie, maar wettig gezien heeft ze haar identiteit veranderd in die van haar man. Dat is een wettelijke kwestie, geen biologische.”

Ze knikten allemaal instemmend met hun hoofd.

“Zo is het ook met jullie, want jullie zijn deel geworden van het gezelschap dat bekend staat als de vrouw van de Schepper. Toen het zaad van Elyon jullie zwanger heeft gemaakt door jullie oren, werden jullie de moeder van dit nieuwe schepsel. Hij heeft Zijn naam op jullie voorhoofd geschreven. Jullie namen Zijn familienaam aan, en wettig gezien worden jullie nu niet langer geïdentificeerd met de familie van Aardmens. Hoewel jullie natuurlijke, sterfelijke lichaam, altijd een biologische afstammeling zal zijn van Aardmens, herkent de wet jullie nu als deel van de familie van de Schepper. Jullie hebben een nieuwe naam!”¹⁴⁶

“De dood wordt doorgegeven door het mannelijke zaad, beginnend bij Aardmens zelf,” legde ik uit. “Op dezelfde manier wordt het Leven doorgegeven door het geestelijke zaad van Elyon. En de vrouw, hoewel zij biologisch gezien sterfelijk is, is toch in staat om een onsterfelijk kind te dragen, omdat ze gehuwd is met de Schepper, en daarom bij Zijn naam geroepen wordt.

“Dat is geweldig!” zei de jongeman, en de anderen die meeluisterden knikten vol verbazing naar elkaar. “We wisten allemaal van deze wetten af, want ze zijn vanaf het begin bij ons gebruikt in de natuurlijke wereld. Maar er werd ons nooit geleerd dat de wet geestelijk is.”¹⁴⁷

“Nou, dat is de openbaring die wij ontvangen hebben,” zei ik nederig. “Deze nieuwe schepping die nu in jullie leeft, draagt het leven van zijn Vader, de onsterfelijke Schepper. De dood van Aardmens is niet aan hem doorgegeven door deze voorziening in de wet. Nu moeten jullie leren om te wandelen op een nieuwe

weg.¹⁴⁸ De eerste stap is het onderkennen dat deze nieuwe schepping je 'ware ik' is. Hij is wat jullie aan het worden zijn. Hij is jullie nieuwe generatie, maar hij is ook 'JIJZELF'. Geloof erin en ken je nieuwe identiteit, begin erin te leven en te bewegen. Wees dit nieuwe schepsel en heb je bestaan daarin."

"Maar hoe werkt dit dan?" vroeg de jongeman. "Hoe kan ik dit doen? Ik heb dat nooit eerder gedaan, en ik ken niemand anders die me kan laten zien wat ik moet doen."

Toen sprak Joseph voor de eerste keer. "Volg de innerlijke stem van deze nieuwe mens. Weiger de uiterlijke mens elke autoriteit of invloed in jouw leven. De uiterlijke mens heeft zich altijd beziggehouden met de kennis van goed en kwaad, om zijn gedrag te reguleren en om zijn natuurlijke zelfzuchtige verlangen te ontkennen, ter wille van de orde in de samenleving. Maar de innerlijke mens doet van nature goed, vanwege het leven dat in hem is. Wanneer je de innerlijke mens volgt, dan zal je erin slagen om alles te doen wat de uiterlijke mens heeft geprobeerd – en daarin faalde – vanwege zijn inherente sterfelijkheid. De innerlijke mens slaagt daarin, terwijl de uiterlijke mens slechts gedeeltelijk succes kan behalen, voor zijn uiteindelijke mislukking."

Hij vervolgde, "Het zal tijd kosten om te leren wat het onderscheid is tussen deze twee stemmen, die allebei strijden om jouw aandacht. In de praktijk hebben we allemaal de neiging om steeds terug te keren naar de oude identiteit van Aardmens, die we kenden vanaf onze geboorte, omdat we eraan gewend zijn. Maar wanneer je de wetten over identiteit kent zul je in staat zijn om je er meer bewust van te worden. En na een tijd zul je de twee stemmen gemakkelijker kunnen herkennen."

"Kunnen we hen herkennen door wat ze zeggen?" vroeg hij.

"Ja, dat kan," zei Joseph. "De natuurlijke mens zegt je om de goddelijke wet te overtreden, want het vlees dient de wet van de zonde.¹⁴⁹ En zonde is overtreding van de wet.¹⁵⁰ De geestelijke mens binnenin je, dient de wet van de Schepper van nature, en daarom zal die je nooit leiden om de wet te verachten, of om deze op enige manier te overtreden. Deze twee mensen zijn met elkaar in oorlog.¹⁵¹ Wanneer je de wetten van de Schepper leert, zul je in staat zijn om de twee stemmen te onderscheiden door wat ze je zeggen om te doen."

"Dat is een goed advies" zei de jongeman, en de anderen knikten instemmend.

"We moeten hier later nog eens verder over praten, maar dit is voldoende om ons op het juiste pad te brengen. Heel veel dank voor het delen van de openbaring die de Schepper jullie gegeven heeft!"

"We hebben morgen nog één ontmoeting," zei Joseph. "Ik heb veel te delen over

de openbaring die mij gegeven is. Ik hoop dat jullie kunnen komen om nog meer waarheden te horen.”

Ze knikten allen instemmend, en gaven te kennen dat zij niet van plan waren om de kans te missen om nieuwe en grotere waarheden te leren dan die ze in het verleden hadden gekend.

Voetnoten

141 — Romeinen 5:12.

142 — Kolossenzen 1:16-20, [2 Korinthiërs 5:20*]

[Noot van de vertaler bij Kolossenzen 1:16-20:

De Nederlandse vertalingen verschillen in vers 20 iets van de Amerikaanse, waardoor het lijkt of God dit alleen maar zou willen, maar misschien niet werkelijk dóen. De NBV heeft bijvoorbeeld het woordje “wil” aan de tekst toegevoegd. Dit woordje staat er in de grondtaal echter niet].

143 — 1 Korinthiërs 2:14.

144 — Ezechiël 18:20.

145 — Numeri 36:3.

146 — Jesaja 65:15.

147 — Romeinen 7:14.

148 — Romeinen 8:4, 5.

149 — Romeinen 7:25.

150 — 1 Johannes 3:4.

151 — Romeinen 7:23.

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 11 - Jozefs Boodschap

“Orde, orde,” riep de burgermeester tegen de verzamelde menigte. Hij pauzeerde een moment terwijl het rumoer verstomde, en zei: “Onze laatste spreker deze week is Jozef. Hij is de meest gerespecteerde oudere van de stam op wiens land onze stad gebouwd werd. Hij spreekt in elk opzicht voor het stamhoofd zelf, maar vandaag is hij gekomen om zijn openbaring en gave van de Schepper te delen.”

Jozef nam plaats op het podium en begon langzaam en weloverwogen te spreken. “In het begin gaf de Schepper ons de opdracht om vruchtbaar te zijn en om ons te vermenigvuldigen.¹⁵² Als Aardmens en zijn vrouw niet hadden gezondigd, dan zouden ze vruchtbaar zijn geweest op de manier zoals de Schepper het bedoeld had. Omdat zij geschapen waren naar het beeld van de Schepper, zouden ze ook kinderen hebben gekregen naar het beeld van de Schepper. Maar omdat zij dat beeld verloren door hun ongehoorzaamheid, werden hun kinderen daarna geboren naar het beeld van hun gevallen staat. Zo vader, zo zoon; ieder naar zijn aard.”¹⁵³

Velen in de menigte knikten. Zij kenden het verhaal goed.

Jozef vervolgde: “De wereldgeschiedenis is een zoektocht geweest om terug te keren naar het beeld van de Schepper. Maar afgezien van enkelen, waren de meesten het pad kwijt. Nu is echter de tijd gekomen om dit geheime pad openbaar te maken. Dat is de kern van de openbaring die wij drieën ontvangen hebben en waartoe wij geroepen zijn om die met jullie te delen.”

De mensen waren stil terwijl zij afwachtten totdat de langverloren waarheid vaste vorm zou aannemen in hun oren.

“Joshua heeft jullie verteld over het verschil tussen de twee regenboog verbonden. Anava heeft de openbaring gedeeld over het zaad van Elyon, dat de kracht heeft om van binnen een nieuw geschapen mens te verwekken die naar het beeld van de Schepper is. Aan mij is het water uit de levensrivier gegeven om dat zaad mee te bevoeien, zodat het uit zal groeien naar volwassenheid en vrucht zal dragen.

Een aantal mensen knikten instemmend, maar de meesten begrepen het niet helemaal. Iedereen was stil.

Joshua sprak opnieuw. “Deze vallei is goed bevoeid geweest door de rivier die van nature uit de berg stroomt. De bron van deze rivier is het eerste verbond, en het heeft de vallei *productief* gemaakt. Maar ik bied jullie water aan uit de levensrivier

dat het vruchtbaar zal maken. Het voedsel dat jullie geproduceerd hebben met natuurlijke middelen is goed geweest, maar daar moet je iedere dag van eten want het kan nooit de innerlijke honger stillen. Het water dat jullie hebben gedronken is goed, maar daar moet je iedere dag van drinken want het kan nooit de innerlijke dorst lessen. Wanneer je drinkt van het water dat ik geef zal dat een bron van levend water worden binnenin je, en dan zul je nooit meer dorst hebben.”¹⁵⁴

De mensen staarden elkaar vol ongeloof aan, met een verwarde blik in hun ogen. “Het water dat we drinken is uit de berg gekomen, en werd aan ons gegeven door de Schepper,” reageerde iemand uit de menigte. “Het was het geschenk van de Schepper aan ons, en het is goed genoeg voor mij!”

“U hebt gedronken van het water van de eerste regenboog,” antwoordde Jozef. “Het is goed en het heeft jullie allemaal productief gemaakt, maar het heeft jullie niet vruchtbaar gemaakt. Zou u niet liever de hele wereld met vruchten willen vullen?”¹⁵⁵

“De twee regenbogen zijn hetzelfde,” verklaarde de oude man. “De dubbele regenboog is alleen maar de tweede getuige van dezelfde waarheid. Wanneer de Schepper heeft gezegd dat de eerste goed is, wie zijn wij dan dat wij deze kunnen minachten door de tweede superieur te verklaren? Waarom zouden we de eerste moeten verlaten, en de tweede moeten volgen?” Veel mensen in de menigte vielen hem bij.¹⁵⁶

“Ik bied jullie de mogelijkheid om de oorspronkelijke opdracht te vervullen om vruchtbaar te zijn,” drong Jozef aan. “Het pad is door het nieuwe verbond, van waaruit het levenswater ontspringt. Niet alleen jullie, als burgers van Newkirk, mogen baat hebben bij dit water, maar ook zij die hier eerder woonden, toen het nog bekend stond als Kirk. Ook de mensen uit andere steden zijn uitgenodigd om te drinken van dit water. De Schepper heeft alle mensen evenveel lief, en Hij heeft zijn belofte uitgebreid naar hen allemaal.”¹⁵⁷

“Dat is waar,” zei de oude man luid zodat iedereen het kon horen, “maar zij moeten zich eerst bekeren van hun weigering om burgers te worden van Newkirk. Ze moeten zich onderwerpen aan de Gemeenteraad om de Schepper te kunnen behagen.”

“Iedereen die het verlangen in zich heeft om te drinken van de levensrivier toont al bewijs van geloof in de Schepper,” sprak Jozef tegen. “Zij zullen niet worden geweigerd. Wanneer zij zo'n verlangen hebben, en u niet, wie is er dan welgevallig voor de Schepper?”

“Beschuldig jij ons van rebellie tegen de Schepper?” barstte de oude man uit.

“Heeft u geloof in *Zijn eed*, of in *uw eigen*? Heeft u het zaad van Elyon in uw oren ontvangen? Verlangt u naar het levenswater om u vruchtbaar te maken? Dit zijn de dingen die de Schepper behagen. U veroordeelt uzelf als u geen geloof in Hem hebt, en als u Zijn gaven weigert. Zij die het weigeren zullen in het oordeel komen, want dat is de enige manier waarop ze uiteindelijk het licht zullen zien. *De Schepper zàl geloofd worden*, want Hij heeft gezworen dat Hij dit zal bewerkstelligen, zelfs als mensen gecorrigeerd moeten worden door Zijn oordelen. Maar ik bied u een betere weg aan.”

Nu werd de oude man boos. “Hoe durf je ons te beschuldigen van rebellie! We hebben de Schepper ons hele leven gevolgd! We hebben ons geloof gesteld op Zijn Woord, zoals dat uitgelegd werd door onze hooggeëerde geleerden uit het verleden. Jouw uitleggingen voldoen niet aan onze lang gekoesterde traditie; daarom heb je ongelijk!”

Jozef antwoordde, “U hebt uw eigen wet niet volmaakt gehouden. Niemand van jullie heeft voldaan aan de vereisten die jullie zelf hebben vastgesteld.¹⁵⁸ Als u eerlijk bent, dan weet u dat u hebt gefaald. U denkt echter dat het voldoende is om bestraffingen te ondergaan en om boete te doen voor uiterlijke handelingen van wetsovertredingen. Maar geen enkele vorm van boetedoening kan u bevuchten met het zaad van de Schepper en u veranderen in een nieuwe schepping. Ik kan u vertellen dat de Schepper meer geïnteresseerd is in het veranderen van uw natuur, dan in het disciplineren van uw gedrag. De Gemeenteraad is nooit in staat geweest om mensen van binnenuit te veranderen, door gehoorzaamheid aan de wet af te dwingen met bestraffing en boetedoening.”

“Waag jij het om de Gemeenteraad te lasteren?” riep de oude man boos.

“Ik wijs alleen maar op de beperkingen ervan,” reageerde Jozef. “U gelooft dat het de missie van de Gemeenteraad is om de eed hoog te houden, die jullie voorouders gezworen hebben om de wet te gehoorzamen. Het feit dat jullie je moeten bezighouden met wetshandhaving toont aan dat de menselijke natuur niet veranderd is. Jullie hebben vele jaren gehad om te slagen, maar niemand van jullie gehoorzaamt die wetten van nature. Dit bewijst dat jullie nog niet naar het beeld van de Schepper zijn, want als dat zo was dan zouden jullie allemaal de wet gehoorzamen. Dan zouden jullie geen dwang en discipline nodig hebben om gehoorzaamheid af te dwingen, want jullie harten zouden dan volledig instemmen met de wet, en zich ten allen tijde richten naar zijn rechtvaardige standaard.”

“Nu vertel jij ons dat de wet zelf ontoereikend is!” zei de oude man luid. Hij keek om zich heen naar de mensen, om ze te bewegen zich achter hem te scharen. “Ja, inderdaad,” zei iemand vlug.

Jozef vervolgde zijn betoog. "Nee, ik zeg alleen maar dat de menselijke natuur niet in staat is tot volledige gehoorzaamheid aan de wet. We verlangen er allebei naar dat alle mensen zich onderwerpen aan de wet. Maar dan met een verschillende benadering. Onder het eerste verbond, waarop u uw vertrouwen hebt gesteld, werd de wet gegeven als een gebod. Maar onder het nieuwe verbond werd de wet gegeven als een belofte."

"Bijvoorbeeld, de wet zegt: '*Gij zult niet stelen*'.¹⁵⁹ Als gebod eist dit gehoorzaamheid van hen die zouden willen stelen, en straft het hen die dat doen. Maar als belofte heeft de Schepper beloofd dat Hij je hart dusdanig zal veranderen dat je *niet zult stelen*. Hij heeft beloofd dat iedereen zijn wet zal gehoorzamen, niet uit angst voor straf, maar omdat het hart instemt met God en geen verlangen heeft om te stelen. Is het niet beter dat harten overeenstemmen met de natuur van de Schepper, dan om gehoorzaamheid af te dwingen van een onwillige ziel, die alleen gehoorzaam is uit angst voor straf?"

Velen in de menigte keken elkaar vol verbazing aan. Ze waren verrast door de simpele waarheid, maar zij vreesden de Gemeenteraad, die hen zou kunnen straffen voor weerspanningheid.

"Er is nog iets wat ik moet zeggen," verklaarde Jozef in alle ernst. "De stad Newkirk werd gebouwd op het land van de stam. Jullie tradities zijn daarom onderworpen aan de landwetten van de stam. We hebben heel lang erkend dat het land eigendom is van de Schepper alleen,¹⁶⁰ en dat we slechts rentmeesters zijn van Zijn land. Als rentmeester wil ik jullie er allemaal aan herinneren dat jullie land onderworpen is aan de wil van de Schepper, en dat de Schepper het nieuwe verbond vastgesteld heeft."

"Wie niet instemt met Zijn nieuwe verbond," vervolgde Joshua, "zal het recht verliezen om op Zijn land te wonen. Tot nu toe heeft Hij jullie mislukte pogingen om te leven volgens het eerste verbond door de vingers gezien. Wanneer jullie volhouden om onder dat verbond te blijven, zal de Schepper je verantwoordelijk houden voor de eed die daarbij gezworen is. En alleen zij die volmaakt zijn zullen in het land mogen blijven. Hoeveel van jullie zijn zonder zonde?"

Niemand stak zijn hand omhoog. De oude man kreeg een felrode kleur. Hij werd niet alleen in verlegenheid gebracht, maar nu was hij woedend.

"Dus, hier is de deal," zei Jozef. "De Schepper is niet van plan om het eerste verbond te vernieuwen, want het is bewezen dat het faalt. We komen nu in een nieuwe tijd. Het nieuwe verbond werd al lang geleden bekrachtigd en Newkirk heeft een lange tijd gekregen om het begrip hier van in hun harten te laten zinken. Helaas

heeft de Gemeenteraad hierin gefaald, als de vertegenwoordiger hier tenminste spreekt voor de gehele Raad.”

Terwijl hij dit zei, wees Jozef naar de oude man in het publiek, die nu zijn tanden op elkaar klemde en zat te trillen van woede.

“Het hoofd van de stam heeft mij aangewezen om de landwetten van onze stam te handhaven en deze zullen de tradities van Newkirk vervangen. Als u zich de geschiedenis herinnert werd dit al eens eerder gedaan, toen deze stad nog bekendstond als Kirk. De inwoners van Kirk, die het nieuwe verbond weigerden, werden de stad uitgeworpen vanwege hun rebellie tegen de Schepper. Newkirk werd gesticht op het fundament van het nieuwe verbond, maar de Gemeenteraad heeft het nieuwe verbond behandeld alsof het eerste verbond was vernieuwd. Dit is onacceptabel. Jullie moeten dus allemaal kiezen wie jullie willen dienen; de Schepper of de Gemeenteraad.¹⁶¹ Er breekt een nieuw tijdperk aan. De Schepper is begonnen om Zijn land terug te eisen, en Hij is van plan om het te bevolken met hen die geloven in Zijn belofte; zij die het zaad van Elyon in hun oor zullen ontvangen en zij die zullen drinken van het levenswater.”

Na die woorden stapte Jozef van het podium en liep snel door het gangpad richting de deur. Joshua en ik volgden hem op de voet. We waren nog maar net uit het Stadhuis toen een grote aardbeving de plaats op zijn grondvesten deed schudden, waardoor veel mensen op de grond werden geworpen. Ik zeg *veel*, want zij die het zaad in hun oor hadden ontvangen bleven onwankelbaar, inclusief wij drieën die getuigden van de waarheid.

Angstig renden de inwoners het Stadhuis uit, en veel van hen vielen op hun knieën voor mij neer en smeekten me om een zaadje te planten in hun oren. Ik haalde mijn kopje met zaad tevoorschijn en gooide er heel veel in de lucht. De zaadjes vonden hun plaats in gewillige oren en verwekten daardoor nog meer zonen van de Schepper.

“Kijk! De berg!” schreeuwde iemand. We keken allemaal naar de berg die gehuld leek te zijn in rook en stof van de aardbeving. Er ontstond een grote barst in de zijkant van de berg en er scheen een rossige gloed door de opstijgende wolk. “Rennen! De vulkaan is aan het uitbarsten!” schreeuwde iemand.

“Nee, vrees niet!” riep Joshua. “Dit is waarvan gesproken werd door de profeten toen ze zeiden *'nog eenmaal zal ik niet alleen de aarde, maar ook de hemel doen beven.'*¹⁶² Een geweldig schudden is begonnen. Het zal alle dingen neerwerpen die niet overeenstemmen met het Koninkrijk van de Schepper, zodat een nieuwe orde der eeuwen kan worden gevestigd. Keer nu naar het nieuwe verbond en wordt burgers van het nieuwe Koninkrijk dat is gekomen, dan zul je niet wankelen.”

Met die woorden kwamen de twaalf mannen tevoorschijn die hadden gevraagd om verdere uitleg. Een van hen, een woordvoerder, zei, "We zullen alles verlaten en u volgen. We hebben uw ster gezien,¹⁶³ we hebben uw zaad ontvangen, en we zullen van uw water drinken.

"Kom, volg mij," zei Joshua.

Voetnoten

152 - Genesis 1:28

153 - Genesis 1:21

154 - Johannes 4:13, 14

155 - Jesaja 27:6

156 - 2 Korinthiërs 3:14

157 - Romeinen 11:15, 31

158 - Johannes 7:19

159 - Exodus 20:15

160 - Leviticus 25:23

161 - Mattheüs 6:24

162 - Hebreeën 12:26-28

163 - Mattheüs 2:2

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 12 - Fundamenten opbouwen

Uit de volksvergadering kwamen twaalf mannen van geloof voort die klaar waren om Jozef te volgen en mee te werken aan de opbouw van het nieuwe Koninkrijk. Anderen uit de stad waren door elkaar geschud. De burgemeester en de oude man die de Gemeenteraad vertegenwoordigden waren ook door elkaar geschud. Ze waren angstig en boos, want het zag ernaar uit dat hun leiderschapspositie, hun reputatie en zelfs de stad zelf gevaar liepen om ten val te worden gebracht. Door wie? Door een Indiaanse stam op wiens land de stad gebouwd was!

Daarentegen stonden de twaalf op vaste grond, vastberaden om het nieuwe werk te beginnen. "Wat wilt u dat we doen?" vroegen ze aan Jozef.

Jozef keek hen één voor één aan en zei toen, "Hebben jullie families? Waar zijn jullie vrouwen?"

"Ja, we zijn allemaal getrouwd, behalve Juan, want die is nog jong."

"Hebben jullie hen op de hoogte gehouden van de dingen die jullie gehoord hebben de afgelopen twee dagen?" vroeg Jozef.

Ze knikten allemaal hevig met hun hoofd. "Alles, behalve de boodschap van vandaag natuurlijk," zei iemand. "Ze zullen ongetwijfeld de aardbeving hebben gevoeld," voegde een ander eraan toe.

"Ga allemaal terug naar je familie," zei Jozef tegen hen. "Betrek hen in de dingen die je vandaag hebt gehoord. Stel jullie vrouwen gerust en vertel hen dat het goed is dat er een aardbeving was en dat de berg geopend is. Het werk dat voor ons ligt verlangt van jullie dat jullie sterk zullen zijn. Voor jullie allemaal geldt dat het beter is om thuis te blijven en bij je familie te zijn wanneer je vrouw bang is, of als ze niet instemt met het werk dat je van plan bent om te gaan doen."

"Laten we elkaar hier morgenochtend om negen uur ontmoeten. Wanneer jullie vrouwen ermee instemmen kunnen we met dit nieuwe werk beginnen." We kunnen geen nieuw-verbondswerk doen zonder hen, want in deze aardse realiteit is een man incompleet zonder een vrouw. In de geestelijke wereld is er geen verschil tussen man en vrouw." ¹⁶⁴

"Hoe zit dat met mij?" vroeg Juan. "Ik ben nog vrijgezel."

“Jij bent nog jong. Er is nog tijd om de ware liefde te vinden. En zelfs wanneer je alleen zou blijven zijn er andere manieren om hiermee om te gaan. Want uiteindelijk zijn alle relaties gebaseerd op het huwelijksprincipe van de dubbele getuige. Maak je daar geen zorgen over.”

“En hoe zit dat met mij? Ik ben Maggie.” Een nieuwe stem onderbrak het gesprek. Het was een jonge, maar volwassen vrouw en terwijl ze naar voren stapte voegde ze eraan toe: “Ik wil u ook volgen, maar ik ben een vrouw en ook vrijgezel.”

“Als je geloof hebt en als de Schepper het in je hart heeft gelegd om deel uit te maken van dit werk, dan ben je welkom,” zei Jozef tegen haar. “Jij hebt gaven en roepingen van de Schepper die uniek zijn voor jou alleen. En we hebben de hele verscheidenheid aan gaven nodig om volledig effectief te zijn in dit werk.”

Jozef instrueerde de groep als een geheel. “In het begin werd Aardmens zowel mannelijk als vrouwelijk geschapen.¹⁶⁵ Hij werd geschapen naar het beeld van de Schepper, die, zonder iets te ontbreken, alle kwaliteiten en sterke punten bezat die uniek zijn voor mannen en voor vrouwen. Later vond de Schepper het echter raadzaam om Aardmens te scheiden in man en vrouw.¹⁶⁶ Door zo het huwelijk in te stellen liet hij hen zien hoe ze een eenheid konden vormen in volledige harmonie.¹⁶⁷ Hiermee liet Hij het belang zien van de wet van de dubbele getuige bij het bouwen aan Zijn Koninkrijk.”

Hij ging verder. “Pas nadat zij gezondigd hadden kreeg de vrouw de opdracht om gehoorzaam te zijn aan haar man.¹⁶⁸ De Schepper begreep dat de aanwezigheid van zonde en imperfectie ervoor zouden zorgen dat mannen en vrouwen het oneens zouden worden. Want in de loop van de tijd zou hun geestelijke onderscheidingsvermogen afnemen en de opstandigheid toenemen. Om deze reden werd er gehoorzaamheid aan gezag bevolen. Toch is de ideale huwelijksrelatie altijd geworteld in eenstemmigheid in plaats van in gehoorzaamheid. Want waar harmonie heerst, daar is geen autoriteit meer nodig, omdat niemand de ander meer hoeft te bevelen.”

“Dit is ook te zien in de natuur van de Schepper,” legde Joshua uit. “De profeten noemen de Schepper bij verschillende namen. Soms gebruiken ze een mannelijke en soms een vrouwelijke naam. De Schepper is zowel Jahweh als El Shaddai, man en vrouw,¹⁶⁹ afwisselend een almachtige Vader en een Moederlijke Voedster en Verzorgster van de behoeften van Haar kinderen. Toen de Schepper de eerste vrouw van de eerste man scheidde, werden aan ieder van hen verschillende kwaliteiten gegeven. De man kreeg de oren van Jahweh en aan de vrouw werden de oren van El Shaddai gegeven. Zolang ze beiden de stem van de Schepper verstonden waren ze in harmonie met elkaar.”

“Zulke dingen hebben wij in het verleden nog nooit gehoord van onze leraren,” antwoordden ze.

“Een nieuwe dag ligt voor ons,” zei Joshua. “In het verleden zagen de mensen gehoorzaamheid als het hoogste goed. De mensheid was jong en moest eerst leren wat gehoorzaamheid is. Maar tegenwoordig zijn we voorbereidingen aan het treffen voor de bouw van een groter Koninkrijk; een die gebaseerd is op het nieuwe verbond. Ons succes hangt nu af van iets wat verder gaat dan gehoorzaamheid, namelijk het komen in een staat van overeenstemming. Alle voorgaande koninkrijken waren gebaseerd op het principe van het eerste verbond, wat neerkomt op het disciplineren van het vlees om het gehoorzaam te maken. Ons Koninkrijk is veel groter.”

“Ga nu naar huis,” eindigde Joshua. “Praat van hart tot hart met jullie vrouwen. Als ze er niet mee instemmen, dan zullen we gehinderd worden in dit werk. Er is altijd iets dat gedaan kan worden wanneer echtgenoten het niet met elkaar eens zijn. Maar gelijkstemmigheid ruimt alle hindernissen uit de weg, behalve de beperkingen die de Schepper zelf oplegt. Kom morgen terug als je dat wilt, dan zullen we de volgende stap nemen.”

Terwijl de kleine groep opbrak en ieder op weg ging naar zijn eigen huis, sprak Joseph met Joshua en mij. “Ik moet overleggen met mijn stamhoofd en hem informeren over de gebeurtenissen van vandaag, want ik verwacht dat sommigen zullen denken dat ik een opstand aan het leiden ben. We moeten ons eigen advies zelf ook ter harte nemen en overleggen met onze vrouwen. We treffen elkaar hier morgen weer.”

Jozef draaide zich om en liep in de richting van het dorp van zijn stam, hoog in de vallei. Joshua zei ook gedag en liep in de tegenovergestelde richting.

Wat mijzelf betreft; aangezien het zomer was hoefde ik geen lessen te geven op de Universiteit, en ik had een ontspannende week gepland om te genieten van vissen en wandelen in de bergen. Mijn vrouw was niet met me meegegaan naar de herberg, want ook al vindt ze het heerlijk als ik *vis* mee naar huis neem, houdt ze niet van *vissen*. Voor mij is het echter een mogelijkheid om in een ontspannen omgeving met de Schepper te communiceren, zelfs als de vissen niet bijten.

Maar nu hadden de gebeurtenissen nogal een andere loop genomen. Het leek erop dat de Schepper me onder valse voorwendselen naar de berg had gelokt. Ik was onverwachts geroepen om een visser van mensen te worden.¹⁷⁰ Niet met een hengel en een vismolen, maar met sterke netten van waarheden, verweven met liefde. Er was de laatste dagen zoveel gebeurd dat ik had nagelaten mijn vrouw op de hoogte te houden van al deze nieuwe ontwikkelingen.

Ik kwam bij mijn truck en keerde terug naar de herberg, ging door naar mijn kamer en genoot van een lang telefoongesprek met mijn vrouw. Ze was opgewonden dat de tijd om het Koninkrijk op te bouwen aangebroken was. "Ja, natuurlijk wil ik komen. Ik zal morgenochtend vertrekken en zie je morgenavond," zei ze enthousiast.

Na dit geregeld te hebben waren er nog vele uren over van deze dag. Dus ik besloot om de berg op te gaan en de reusachtige barst te onderzoeken die was opengescheurd tijdens de aardbeving. Ik wandelde daar alleen en kreeg het idee dat de mensen te bang waren om de berg te vertrouwen. Ze waren eerder ook wantrouwend geweest naar de berg, maar na de aardbeving van vandaag had de angst toegeslagen in hun harten.

Terwijl ik over het slingerende pad omhoog wandelde leek het bos wel te leven. De takken wuifden in volle harmonie met de zachte bries die door de bomen waaide. Kleurrijke vogels zongen een lied terwijl ze op zoek waren naar voedsel. Enthousiaste bijen gonsden door de lucht met een vreugdevol gezoem. De eekhoorns speelden en zaten elkaar achterna in de eiken. De natuur vreesde de berg niet en in feite leken alle levende wezens de grote, gloeiende barst, op te vatten als een aankondiging van een glorieus jubeljaar.

Het kostte me ongeveer twee uur om de buitenste rand van de grote gespleten rots te bereiken. Terwijl ik dichterbij kwam hoorde ik het geluid van stromend water en toen ik naar binnen keek zag ik dat er een meer ontstond in de diepten van de berg. Het waterniveau was langzaam aan het stijgen terwijl het wervelde en gorgelde. Als dit zo door zou gaan, dacht ik, dan zou het niet lang duren voordat het water uit de barst zou lopen en langs de bergwand naar beneden stromen, om zich onder in de vallei bij de natuurlijke rivier te voegen.

"Anava," riep de diepe Stem vanuit de barst.

"Hier ben ik," antwoordde ik.

"Ik heb je geroepen om vrucht te dragen en om deel te zijn van een omvangrijk werk. Kun je nog instemmen met wat Ik aan het doen ben?"

"Ja, mijn Koning," zei ik.

"Ik doe niets zonder dat ik eerst Mijn plan onthul aan Mijn dienaren en profeten op aarde.¹⁷¹ Weet je waarom?" vroeg Hij.

"Nee, Heer," antwoordde ik.

“Ik openbaar Mijn plan om een dubbele getuige op aarde te vinden. Hoewel ik de macht heb om alles door Mijzelf te doen, is het Mijn natuur om alle dingen te doen door middel van een dubbele getuige. Mijn dienaren en profeten zijn zij die Mijn stem horen en in staat zijn om Mijn woorden op aarde te spreken. Wanneer iemand op aarde getuigt van Mijn woord in de hemel, dan staat het vast. In elke eeuw heb ik Amen-mensen op doen staan die één met Mij zijn. Wanneer zij instemmen met Mijn woord en Mijn stem op aarde vertolken, dan wordt Mijn Koninkrijk gebouwd.”

“Verkondig Mijn jubeljaar,” vervolgde Hij. “Getuig van de wil van de hemel, en breng deze op aarde.”

Ik draaide mij om naar de vallei beneden, en riep zo hard als ik kon: “Hoor, o aarde, het is het jubeljaar van de Schepper! Hij heeft gesproken en ik zeg Amen!”

“Dit woord,” zei de Stem, “zal niet vruchteloos tot Mij terugkeren, noch zal het falen. Maar het zal zeker volbrengen wat Ik gesproken heb en wat jij hebt ondersteund.¹⁷² Ik heb vele anderen geroepen om dit te doen, maar zij waren het oneens met Mijn woord. Ik heb echter een natuurlijke overvloedigheid geschapen in elk aspect van de schepping en zo is het ook met ieder woord en met elk decreet dat uit de hemel gesproken wordt. Elk woord dat Ik spreek gaat uit naar meer dan één persoon en wanneer de vastgestelde tijd gekomen is zal tenminste één persoon het doorgeven op aarde.”

“Ga nu en zet het werk voort,” zei de Stem tot besluit. “Roep discipelen en train hen om apostelen te zijn. Laat iedereen doen naar zijn of haar roeping, want ieder heeft een woord van geloof. En wanneer zij dat innerlijke woord werkelijk kennen, en weten wie ze zijn, dan zullen ze er Amen op kunnen zeggen.”

Ik wist dat het gesprek ten einde was, en met tegenzin draaide ik me om en wandelde via het pad terug naar de herberg. Tegelijk wist ik dat hier iets belangrijks was gebeurd. Want elk woord dat in overeenstemming met de Schepper wordt gesproken, is een essentieel onderdeel van de nieuwe schepping, omdat het door geloof gebouwd is door ware en getrouwe getuigen.

Voetnoten

164 - Galaten 3:28 (Gal 3:28).

165 - Genesis 1:27 (Gen 1:27).

166 - Genesis 2:21-23 (Gen 2:21-23).

167 - Genesis 2:24 (Gen 2:24).

168 - Genesis 3:16 (Gen 3:16).

169 - Exodus 6:2, 3, hier staat letterlijk, "Ik ben Jahweh. Ik ben aan Abraham ...
verschenen als El Shaddai, maar met mijn naam Jahweh ben ik niet bekend
geweest bij hen."

170 - Mattheüs 4:19 (Mat 4:19).

171 - Amos 3:7.

172 - Jesaja 55:11 (Isa 55:11).

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 13 - Een mysterieuze verdwijning

Ik werd vroeg in de morgen wakker, toen het nog donker was en terwijl de dag aanbrak in het oosten, beklom ik nogmaals het pad naar de berg. Ik kwam precies op tijd aan bij een nabijgelegen bergrug om de zon door de harde vloer van de aarde te horen splinteren. Niets kon de voortgang van de zon belemmeren, want een vuur verbrandde alles wat in de weg stond op het voorbestemde pad. De aarde is geen partij voor de hemel, het zou het misschien een seizoen kunnen tegenstaan, maar uiteindelijk moet de zwakkere buigen voor de sterkere.

“De hemel wint altijd,” fluisterde de stille stem in mijn oor. Ik putte troost uit de wetenschap dat ik aan de kant van de hemel stond – of beter gezegd, de hemel stond aan mijn kant – in elk potentieel conflict in het leven. Toch wist ik ook dat ik alleen iets aan deze wetenschap had wanneer het getest was in de vuurproef van de ervaring. Beschermende woorden zullen alleen troosten als men het gevaar in de ogen kijkt. Licht zal alleen sturing geven in het donker. Zonder dwaze mensen zou wijsheid geen gave zijn.

Na een meditatie over de laatste openbaringen en het doen van een stil onderzoek naar andere juweeltjes die ik deze dag nodig zou hebben, stond ik op en keerde terug naar de herberg. Terwijl de zon steeg, klom ik in mijn truck en ging op weg naar Newkirk om Jozef, Joshua en de anderen te ontmoeten die nieuwgeboren waren en voorbereid op een Koninkrijkswerk wat nog niet geheel duidelijk was.

“Waar is Jozef?” vroeg ik. Niemand had hem nog gezien deze morgen. Het was bewolkt vandaag en er dreigde regen in de verte. Toch stonden daar zoals afgesproken de potentiële discipelen bijeen als een kleine menigte van mannen en vrouwen. Het scheen een belichaming van de mensheid, een ware dwarsdoorsnede in hun verschillende vormen, tinten en maten.

Joshua was net voor mij aangekomen en al snel opende hij het gesprek, “Mag ik ervan uitgaan dat jullie hier allemaal verzameld zijn, omdat jullie klaar zijn om dit nieuwe werk wat voor ons ligt te gaan doen?”

Allemaal beaamden ze, met een knik, een opgeheven hand of een luid gesproken “Ja!”. Omdat ik nieuw was in deze omgeving, kende ik niemand behalve hen die ik de dag ervoor had ontmoet. Zorgvuldig schreef ik daarom de namen op zodat ik hen zo snel mogelijk zou onthouden. Hun namen waren als volgt:

Er waren zeven getrouwde mannen: Toivo, Ivan, Chen, Raj, Olabisi, Naoki en Abdul. Vijf alleenstaande mannen: Atsa, Kuyani, Kika, Sven en jonge Juan. Er waren ook vijf alleenstaande vrouwen: Maggie, Dakota, Bryn, Zoe en Ruth. In totaal waren er

vierentwintig in ons gezelschap, waaronder de vrouwen van de zeven getrouwde mannen. Elk een unieke pilaar van het komende Koninkrijk.

Het volgende uur gebruikten we om elkaar beter te leren kennen. Elk had zijn of haar eigen verhaal, maar iedereen was op een verschillend pad geleid naar deze samenloop van roepingen. We zouden nu moeten leren samenwerken en vertrouwen op de gaven die een ieder met zich meebracht.

Jozef was nog steeds nergens te bekennen. Uiteindelijk nam ik het woord. "Ik denk dat het goed is als we onszelf verspreiden door het dorp en Jozef proberen te vinden. Ik zal zelf naar het Indiaanse dorp gaan om te kijken of hij daar nog is."

"Dat is een goed idee," antwoordde Joshua. "Laten we hier halverwege de middag weer afspreken. Als we hem eerder vinden, zullen we de bel op het stadsplein luiden."

We gingen uit elkaar en de groep begon zich over de hele stad te verspreiden terwijl ik naar het dorp aan de andere kant van de vallei reed. Toen ik op de brug over de rivier reed voelde ik een zekere energie die uit de rivier leek te stralen. Nieuwsgierig stopte ik aan de andere kant en daalde af naar de oever van de rivier. Ik boog me voorover en schepte een handvol water om het naar mijn lippen te brengen. Onmiddellijk herkende ik zijn zoete smaak. "Dit is levend water!" zei ik hardop. "Het water vanuit de bergspleet moet de huidige rivier opwaarts hebben bereikt. De vallei wordt gerevitaliseerd."

Het nieuwe bruisende water van leven stroomde nu door de vallei en vloeide zo langs Newkirk door naar de stad Cosmos die een paar kilometer verderop lag. "Ik vraag me af hoe zij zullen reageren op dit levende water," mijmerde ik.

Cosmos had een reputatie van losbandigheid en wetteloosheid, hoewel er in de stad ook een gemeenschap was met strikte morele principes die er trots op was dat ze zich volgens de wetten van de Schepper gedroegen. Nadat zij lang geleden verdreven waren uit Kirk had deze kleine gemeente een toevlucht gevonden aan de oostkant van Cosmos. Cosmos was een kakofonische mix van goed en kwaad, vrijheid en slavernij, vrede en geweld, tezamen met elke denkbare religie die een verschillend, maar 'waar' pad naar Utopia omarmt. Newkirk en Cosmos bleven wantrouwend naar elkaar en van tijd tot tijd brak er een open conflict uit tussen hen.

Levend water! Dacht ik bij mezelf. Dit kon nog interessant worden. Misschien is er langzaam vrede naar ons toe aan het drijven, zoals wolken die langzaam maar gestaag gedragen worden door sterke onzichtbare vleugels. Ik keerde terug naar mijn truck en hervatte mijn weg naar het dorp. Toen ik aankwam, vroeg ik de weg naar de hut van het stamhoofd en vond het al snel in het midden van het dorp. Ik klopte op de deur en werd al snel een comfortabele woonkamer ingeleid, waar ik geïntroduceerd werd aan stamhoofd Hiamovi. ¹⁷³

“Neem plaats,” zei hij tegen me, nadat hij me hartelijk de hand had geschud. “Kan ik iets te drinken aanbieden? Thee of koffie misschien?”

“Dank u, stamhoofd,” antwoordde ik. “Ik waardeer uw gastvrijheid. Ik zou graag wat koffie lusten, als dit niet teveel moeite is.”

“Helemaal geen probleem, Anava,” zei hij.

Niet lang daarna werden er twee kopjes koffie op de lange tafel voor ons neergezet. Hiamovi nam een slok en zei toen tegen me, “Jozef is zeer over je te spreken.”

“Dat is heel aardig van hem,” antwoordde ik met een kleine buiging. “Mijn overleden vader had een vriend die hier vandaan kwam. Dat is eigenlijk van wie ik het eerst over deze vallei had gehoord.”

“Wie was je vader zijn vriend?” vroeg hij.

“Mijn vader zei dat zijn naam Joe was en dat hij eigenlijk van de Yaqui stam was. Ik heb vele verhalen gehoord over Yaqui Joe toen ik een kind was.”¹⁷⁴

“Ik kende Joe toen ik een jongeman was. Hij woonde lang geleden onder ons, voordat hij terugkeerde naar zijn familie in Hiakim. Hij wilde sterven en begraven worden bij zijn voorouders. Deze mensen noemen zichzelf *Hiaki*, wat verbasterd werd naar *Yaqui*. Joe is een paar jaar geleden vertrokken van deze aarde naar de betere plaats, maar als jouw vaders naam Thomas was, dan geloof ik dat ik hem ook heb gekend.”

“Ja, Thomas was mijn vader,” zei ik met enige verrassing. Ik nam een slokje warme koffie.

“Hij werd een erelid van onze stam,” vervolgde het stamhoofd. “Dus dat betekent dat ook jij één van ons bent. Nu je hier bent, zullen we je naam in onze boeken opnemen als een geaccepteerde opzichter van het land. Onze hoofdopzichter, zoals je al weet, is Jozef. Hij is de zoon van je vaders vriend, Yaqui Joe. Joe’s volledige naam was Jozef en zijn zoon is naar hem vernoemd. Toen Joe terugkeerde naar Hiakim heeft zijn zoon ervoor gekozen hier bij ons te blijven, omdat dit voor het grootste deel van zijn leven zijn thuis was geweest.”

Hij pauzeerde. “Het lijkt erop dat het altijd al de bedoeling geweest is dat jullie twee elkaar zouden ontmoeten en samenwerken.”

“Ik sta werkelijk versted van dit alles!” Drukte ik me uit met enige opwinding. “Maar ik kwam hier omdat Jozef vanmorgen niet op kwam dagen bij onze ontmoeting in Newkirk. We zijn hem nu met zijn allen aan het zoeken en ik kwam hier om te zien of hij misschien nog thuis was. Het laatste wat hij gistermiddag vertelde was dat hij met u moest praten over de laatste ontwikkelingen in Newkirk.”

“Ja,” zei het stamhoofd. “We hebben tot diep in de nacht over deze zaken gesproken en ik weet dat hij hier deze morgen is vertrokken. Ik heb Jozef gemachtigd om zijn wijze gezag uit te oefenen in Newkirk en de rest van de vallei om de Scheppers wetten te handhaven zoals hij nodig zou vinden. De tijd is voor ons gekomen om het Koninkrijk van de Schepper te bouwen en om Zijn recht te doen gelden over ons deel van het land wat Hij heeft geschapen. Mensen hebben Zijn recht lang genoeg vertrapt. Ze hebben voor hun eigen rechten gevochten met maar weinig respect voor het wettelijk recht van de Schepper. Maar daar komt nu verandering in, want er is een nieuwe dag aangebroken.”

Het stamhoofd nam nog een slokje van zijn koffie. “Als er iets met zijn auto gebeurd zou zijn, dan had je het langs de weg gezien moeten hebben toen je hierheen reed. Maar over het algemeen houdt hij van een wandeling.”

“Dus Jozef lijkt vermist te zijn,” zei ik langzaam. “Dat is inderdaad een mysterie en er bekruipt mij een bepaald voorgevoel. Ik vraag me af wat er met hem gebeurd is. Ik zou nu echt moeten gaan om hem te zoeken.” Ik stond op en bewoog me richting de deur. “Ik zal op de terugweg langzamer rijden om te zoeken naar een teken van wat er met hem gebeurd zou kunnen zijn.”

“Mijn zegen is met je,” zei het stamhoofd. “Vind hem – voor ons allen. Hij kan niet verdwenen zijn, want ik heb een lange en goede weg voor hem gezien.”

Ik reed langzaam het dorp uit en de weg naar Newkirk af. Terwijl ik goed om me heen keek duurde het niet lang voordat ik een wit voorwerp vlak naast de weg opmerkte. Ik stopte de truck en liep dichterbij totdat ik kon zien dat het een modderig shirt was. Ik raapte het voorzichtig op en zag dat het met bloed besmeerd was.¹⁷⁵

De moed zonk me in de schoenen en ik huiverde. Dit zag er helemaal niet goed uit. Er was verraad in het spel. Jozef was niet zomaar verdwenen. Hij was ontvoerd!

Voetnoten

173 — Hiamovi is een Cherokee woord voor ‘stamhoofd’.

174 — Mijn vader (Thomas) was een goede verhalenverteller. Kinderen verzamelden zich vaak om hem heen om zijn verhalen over Yaqui Joe te horen.

175 — [Genesis 37:31](#)

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 14 - Meer Licht

De bel schalde drie keer luid en duidelijk over het omvangrijke stadsplein voordat ik door één van de gemeenteraadsleden werd tegengehouden. "Stop met het luiden van die bel!" schreeuwde hij naar me. "Daar mag je niet aankomen. Die bel is verboden terrein voor jou. Het is onze bel en alleen wij mogen deze luiden."

Ik gehoorzaamde, maar kon de bel niet *ontluiden* en het duurde niet lang voordat onze vrienden op kwamen draven om te horen of zien of Jozef gevonden was. Ik hield het bloederige shirt omhoog zodat iedereen het kon zien. "Ik vond dit niet ver van het Indiaanse dorp. Het blijkt Jozefs shirt te zijn. Het stamhoofd vertelde me dat hij gisterenavond met Jozef had gepraat en dat hij deze morgen terugkeerde naar Newkirk. Maar het is wel duidelijk dat er iets met hem is gebeurd onderweg. Het lijkt dat er opzet in het spel is en ik kan niet zeggen of hij dood of levend is."

"Hij zal waarschijnlijk aangevallen zijn door een wild dier," riep een gemeenteraadslid van dichtbij, waar hij had staan luisteren.

"Ik zag geen spoor van wilde dieren," vertelde ik aan de volgelingen, terwijl ik mijn best deed om het raadslid te negeren. "Het stamhoofd leek gisteravond vol vertrouwen dat Jozef in leven was. Niet door fysiek bewijsmateriaal, maar door geestelijk onderscheidingsvermogen."

Kika sprak. Als een gerespecteerd stamlid was hem een naam gegeven die *wijsheid* betekent. "Als het stamhoofd gelooft dat Jozef leeft, dan is dat omdat hij ervaart dat zijn geest nog steeds bij ons op aarde is. Het is goed als we vertrouwen op zijn onderscheidingsvermogen en doorgaan met het zoeken van Jozef."

We stemden allemaal in.

"Je zult hem niet hier in Newkirk vinden," vuurde het Raadslid van achter onze vriendschappelijke kring.

Zijn aanhoudende en onwelkome opmerkingen maakten me wantrouwend, want het leek erop dat hij buitengewoon zijn best deed om ons te overtuigen van Jozefs heengaan. Hij leek allereerst zijn zinnen gezet te hebben op het stoppen van een verder onderzoek en toen hij zich eenmaal had uitgesproken leek hij meer geïnteresseerd in het behouden van zijn positie dan in het ontdekken van de waarheid.

"Laten we doorgaan met het zoeken van Jozef in de stad. Vraag iedereen of ze Jozef deze ochtend hebben gezien. En controleer de Stadsgevangenis," zei ik, met

een wantrouwende blik op het raadslid. "Laten we hier uiterlijk bij zonsondergang weer samenkomen. Maggie en Atsa, komen jullie alsjeblieft met mij mee."

Iedereen verliet het plein in verschillende richtingen. Ik voelde de drang om met Maggie en Atsa terug naar de berg te gaan om te spreken met de Stem vanuit de barst. Misschien dat de Schepper ons zou vertellen wat er gebeurd was met Jozef en wat we daarmee moesten doen. Ik reed naar de herberg en daar vandaan begonnen we de opwaartse tocht over het bergpad naar de grote gloeiende barst aan de zijde van de berg, uitkijkende over de vallei.

"Hoeveel invloed heeft Jozefs verdwijning op onze groep?" Vroeg Maggie terwijl we omhoog wandelden. "Ik bedoel, ik besef hoe belangrijk hij is voor ons en het lijkt me dat zijn verdwijning de start van onze missie belemmert. Zullen we het werk wel kunnen gaan doen zonder hem?"

"Nee, zijn aanwezigheid is nodig, voor zover ik weet. Dat is waarom ik het raadslid niet geheel vertrouw, want het lijkt erop dat zij een sterk motief hebben om Jozef te kidnappen – zeker toen hij begon te praten over het recht van de Schepper. De raad heeft zich in de loop van de jaren stapsgewijs meer macht toegeëigend en nu de dag des oordeels dichterbij komt is het alleen maar logisch dat het terug zou vechten om zijn positie van macht te behouden.

"Dat klinkt onheilspellend," zei ze. "Zullen ze niet gemotiveerd zijn om hem te vermoorden?"

"Zeker, maar ik denk niet dat de Schepper zal toestaan dat hij vermoord wordt," antwoordde ik vlug, "en de woorden van het stamhoofd staan me bij in deze hoop. Als Jozefs aanwezigheid niet zo essentieel zou zijn voor deze missie, dan zou het mogelijk zijn om hem te vervangen, maar het lijkt mij dat zijn dood niet in het plan van de Schepper is. We leven momenteel in een overgang van het ene tijdperk naar een andere. De aarde zucht en kreunt altijd in tijden van grote verandering. Zij die in dit tijdperk regeren willen geen verandering zien, want weinigen van hen zijn geroepen om in het komende tijdperk te regeren. Wat zeg jij ervan, Atsa?"

Atsa was een ander lid van de stamraad, één met de gave van profetie. Zijn reputatie had hem zijn naam gegeven, welke *adelaar* betekent.

"Wanneer onrechtmatige heersers regeren, dan leven ze in angst," zei hij. "Hun macht over de mensen mag dan groot zijn, maar ze weten dat ze geen macht hebben over de Schepper wiens gezag ze tot zich hebben toegeëigend. Ze kunnen nooit zeker zijn van de tijd dat Hij Zijn recht zal doen gelden en alle aardse dingen zal herstellen naar de hemelse orde. Eerdere onzekerheid is nu echter veranderd in angst en wanhoop. Jozefs boodschap heeft duidelijk gemaakt dat hun tijd tot een einde is gekomen. Ze zullen doen wat ze kunnen om de Schepper tegen te houden, liever dan zich te moeten bekeren van hun daden. Hun vertrouwen in het eerste

verbond heeft hun verstand namelijk vastgezet op de gedachte dat de wil van de mens sterker is dan de Scheppers wil. Hun eigen hart verleidt hen tot de gedachte dat ze het zouden kunnen winnen van het goddelijke plan.”

“Ze hebben een hartsverandering nodig,” zei Maggie. “Als het waar is dat het ‘t plan van de Schepper is om alle mensen naar Zich toe te trekken, dan zal hun hart op een bepaald punt moeten veranderen. Wie weet zullen ze het gevecht opgeven en zich bij ons voegen,” zei ze hoopvol.

“Dat zou inderdaad heel mooi zijn,” antwoordde ik, “maar in elk goed verhaal is een held en een vijand. De beste verhalen hebben ook een verrader. Dit is een episch verhaal wat de Schepper aan het vertellen is en Hij zal het conflict uiteindelijk oplossen. Er is alleen nog een lang hoofdstuk te vertellen en de profetieën laten zien dat er nog een lange tijd verraders en vijanden zullen zijn om te overwinnen. We zullen dit huidige gevecht winnen, maar de meeste van onze vijanden zullen niet verzoend worden tot een bepaald tijdperk. Ondertussen moeten we naar Jozef zoeken.”

Atsa reageerde daarop, “De raad van Newkirk speelt de rol van verrader in ons huidige verhaal. Volgens onze geschiedenis speelde de raad van Kirk dezelfde rol in vroegere dagen. In beide gevallen, de menselijke natuur is hetzelfde, lijkt het erop dat de Schepper het verhaal herhaalt met een nieuwe set personages en een nieuwe context. We zijn gevangen in een grote draaikolk in de modderige stroom van de tijd.

Hij vervolgde, “De ogen van de Schepper hebben de stad Newkirk doorzocht zonder een teken van Jozef te vinden. Ik geloof dat we onze blik moeten verbreden en ook in andere steden verderop in de vallei zoeken. De adelaar vliegt nu zelfs naar het oosten.”

“Ik ben het met je eens,” zei ik. “Als de raad van Newkirk Jozef heeft ontvoerd, dan is het niet waarschijnlijk dat ze het risico zullen nemen dat iemand in het dorp hem kan zien. Ze zouden zeker ook rekening hebben gehouden met onze zoektocht. Het is waarschijnlijker dat ze met anderen hebben samengezworen en hem in een andere plaats vasthouden.”

Op dat moment kwamen we in de laatste ronding van het pad en de gloeiende barst doemde voor ons op. Een constante stortvloed van water stroomde nu uit zijn mond langs de berg naar beneden, over rotsen klimmend en zich voortduwend door gras en bomen totdat het de groene vallei beneden bereikte. We naderden de gloed en gingen zitten op de grote platte meditatierots die uitkeek op de grot.

We sloten onze ogen in stilte en hoorden alleen het geluid van het vallende water wat langs vele rotsen van verschillende afmetingen schraapte en ze toetakelde. De ogen van mijn geest openden zich en ik zag de nieuwe aarde – de aarde zoals het

zou moeten zijn, de aarde zoals het bedoeld was, de aarde in eenheid met de hemel, levende stenen, levend water, levende bomen, alles in harmonie met elkaar en met de wil van de Schepper.

Ik zag ook de geest van Maggie en die van Atsa en zij zagen mij. Verenigd als één zijnde, met één hart en één in gedachten, leken we gewichtloos in de aanwezigheid van Zijn Majesteit te zweven. Kleuren weerspiegelden de geur van de Schepper en veranderden met elke goddelijke gedachte. Zijn lach vulde de lucht en we ademden de frisse, levenskrachtige geest van onsterfelijkheid in. Lang verborgen geheimen van leven, begraven met vergeten heiligen in naamloze graven; verloren wijsheiden in haveloze boeken, enkel aangeraakt door wat opgewaaid stof van magiërs en filosofen; verloren kennis door in puin gestorte koninkrijken net voor de hete adem van hun bestemming – dit alles stroomde nu vrijelijk naar ons, door ons wervelende met een verlichting die ooit bekend was bij iedereen, maar nu slechts door enkelen herinnerd werd.

Toen sprak de Stem met een tedere kracht, *“De Geest van God de Heer is op u, want ik heb u gezalfd om het goede nieuws te brengen aan de armen. Ik heb u gezonden om verslagen harten hoop te bieden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan geketenden hun bevrijding, om een genadejaar van de Heer uit te roepen, om het recht te doen herstellen in de aarde en om de Trooster te brengen voor hen die treuren om de doden.”*

We bleven stil met gebogen hoofden en nederige harten, aangedaan door de kracht, maar gesterkt door de vertrouwde lucht van zekerheid in ieder woord. Er was geen enkele hint voor een mogelijke mislukking, geen duisternis die aan het licht kon ontsnappen, geen wil die zou kunnen blijven staan in Zijn aangezicht, geen wijs advies van een dwaze oude leermeester die Zijn doel zou kunnen proberen te veranderen en geen mix van liefde met een egoïstisch verlangen wat het zou kunnen winnen van deze Pure Liefde.

“Wat zie je?” vroeg de Stem.

“Een berg en een licht vanuit de spleet in de grot,” antwoordde ik.

“Dit is de berg van het huis van de Heer,” zei de Stem. “Jij bent die berg en het licht is in jou. Vandaag zul je weten dat de berg is opengebrosen en dat de sluier is gescheurd. Een licht schijnt vanuit jou een verduisterde wereld in.”

“Sta op, schijn,” vervolgde de Stem, *“want jouw licht is gekomen en over jou schijnt de luister van de Heer. Duisternis bedekt de aarde en diepe duisternis rust op de mensen, maar Ik zal opstaan in jou en door jou en Mijn glorie zal over jou verschijnen. Je zult leven en niet sterven!”*

Onze geest werd helder als de zon. We kregen voor het eerst de ogen van God en we zagen wie we echt waren, geestelijke wezens, lang gesluierd geweest door ons aardse vlees, niet alleen verborgen voor de wereld, maar ook door de ogen die ons nagelaten waren door onze voorouders. We konden niet verliezen, want we waren deel van de Scheppers vlees en bloed en Hij verliest of faalt in geen enkel doel of plan.

De zon stond stil in deze werkelijkheid van licht, waar de tijd vervangen is door bestemming. Hoewel het allemaal in een mum van aardse tijd plaats vond, brachten we een eeuwigheid door in Zijn aanwezigheid op de nieuwe aarde. Daar zagen we met één oog, hoorden met één hart en kenden in één gedachte alles wat de Schepper had voorbereid voor hen die Hem liefhebben.

Toen uiteindelijk de tijd voor ons aanbrak om terug te keren in de matte wereld van de menselijke realiteit, droegen we het Hemelse Mandaat bij ons. Alle overgebleven angst voor tegenstand was verdwenen. Er lag nu een vrijmoedigheid op ons, want we wandelden in een nieuwe wetenschap, de openbaring dat we niet slechts vertegenwoordigers waren, maar ook zonen, nakomelingen van Zijn Wezen, onverslaanbaar voor zo lang als Hij wil, het leven overwinnende en de dood elke overwinning te ontzeggen.

Toch voelde we tijdens onze terugreis naar de vallei het gewicht van de aarde op onze schouders. We droegen elk een portie goddelijke verantwoordelijkheid, wat ons toebedeeld was naar gelang onze roeping. Toch was iets in ons veranderd, onze blik op de werkelijkheid, ons persoonlijk bewustzijn, ons begrip van ons kleine deel aan een heel groot plan. Maar bovenal wisten we dat wij niet van onszelf zijn. Wij behoren onszelf niet toe, want we zijn het eigendom van de Ene die ons gemaakt had en ons het leven had gegeven.

“De adelaar,” zei Atsa, naar het oosten wijzend. Het vloog naar ons toe, totdat het op de top van een nabije boom neerstreek. “Bomen zijn mensen,” informeerde Atsa ons. “Hij heeft Jozef gezien.”

Voetnoten

176 – Kika betekent *wijsheid* in Cree.

177 – Atsa betekent *adelaar* in Navajo.

178 – Judas, de discipel (Mattheüs 26:25).

179 – Juda, de broer van Jozef.

180 – Jesaja 61:1-2.

181 – Jesaja 2:3.

182 – Jesaja 60:1-2.

183 – [Psalm 118:17](#).

184 – 1 Korinthiërs 2:9.

185 – Deuteronomium 20:19.

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 15 - Bevestiging

“Hoe kwam je aan jouw naam?” vroeg ik Atsa.

“Toen ik nog heel jong was,” zei hij, “dwaalde ik een klein eindje van mijn huis af en toen dreigde een coyote me te pakken. Een grote arend dook naar beneden en joeg hem weg. De arend hield de wacht boven me in de lucht, totdat ik weer thuis was. Mijn vader heeft de coyote niet gezien, maar toen ik thuiskwam zag hij de arend vlakbij op de grond landen. Hij liet zich aanraken door mij en toen wist mijn vader dat de arend een speciale interesse in mij had. Daarom kreeg ik de naam Atsa, of Arend.”

“Is dat dezelfde arend in die boom?” vroeg ik opnieuw.

“Nee,” zei hij, “maar wanneer het belangrijk is om iets te weten dan verschijnt er een arend, misschien één van zijn familie. Er wordt gezegd dat arenden de ogen van God hebben en vleugels van de Geest. Deze arend heeft mij en mijn vrienden naar Newkirk geleid om jouw woorden van de Schepper te horen. De arend wilde dat we jouw boodschap zouden horen en dus wisten we dat jij de waarheid sprak.”

“Bedoel je Kuyani en Kika?” vroeg Maggie.

“Ja, we zijn al vrienden sinds onze kindertijd,” antwoordde Atsa.

“Wat is de betekenis van hun namen?” vroeg Maggie opnieuw.

“Kuyana betekent *liefhebben*,¹⁸⁶ en Kika betekent *wijsheid*. Maar ik laat ze zelf hun verhaal vertellen.”

We liepen verder over het bergpad totdat we bij de herberg kwamen, waar mijn vrouw al op me wachtte. Ze was eerder aangekomen dan verwacht en de hereniging was meer dan welkom. Ik stelde haar voor aan Maggie en Atsa, die in de lounge stonden te wachten terwijl we haar tassen naar de kamer brachten. We aten een snelle lunch in de herberg, terwijl ik de gebeurtenissen van de dag aan mijn vrouw vertelde. Daarna keerden we terug naar Newkirk in mijn truck.

De bel op het Stadsplein werd opnieuw niet bewaakt, dus luidde ik hem éénmaal en liep onmiddellijk weg, voordat de toorn van het Raadslid mij kon vinden. Het duurde niet lang voordat ons hele gezelschap weer compleet was, maar helaas kon niemand van ons melden dat Jozef gevonden was.

“Ik geloof dat iedereen er is,” zei Joshua.

“We geloven dat hij in Cosmos is,” informeerde Atsa hen. “Arendsogen hebben hem gezien. Maar als dat zo is, dan ging hij daar niet heen omdat hij het zelf wilde. Het bebloede shirt zegt ons dat hij werd ontvoerd. Als hij vrijwillig was gegaan dan had hij ons tegen deze tijd wel een bericht gestuurd.”

“Drie van ons,” voegde ik daaraan toe, “zijn net naar de berg geweest, waar de Stem ons vertelde dat we de opdracht hebben gekregen ‘om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan geketenden hun bevrijding.’ Misschien moeten we beginnen met Jozef. We geloven dat hij in leven is, maar als dat het geval is wordt hij zeker gevangen gehouden. Het lijkt erop dat de Stem alleen nog wacht op onze instemming en ons dubbele getuigenis, om Zijn Woord op de aarde te bevestigen.”

Ze bevestigden allemaal mijn woorden, en daarom riepen we luid: “We maken vrijlating bekend aan gevangenen! We verkondigen vrijheid aan geketenden!” Onze stemmen echoden door de straten van de stad en al snel kwam de oude man van van de Gemeenteraad haastig op ons af, hijgend en puffend met een rood hoofd, en duidelijk zeer beledigd. “Stop met die herrie!” eiste hij. “Jullie verstoren de vrede en maken iedereen bang!”

“We getuigen van de Schepper Zijn stem,” vertelde ik hem. “Het is een prioriteit om God te gehoorzamen in plaats van mensen,¹⁸⁷ in het bijzonder als hun opdrachten tegenstrijdig zijn. U zult dat zeker wel weten.”

“Natuurlijk weet ik dat,” wierp hij terug. “Maar de Schepper spreekt door ons – de Gemeenteraad – en niet door jullie. Wij zijn degenen die bepalen wat werkelijk Zijn stem is. We kunnen het niet hebben dat iedereen zomaar kan claimen dat hij Zijn stem hoort. Vindt u ook niet? Dat zou ons chaos, verwarring en heel veel tegenstellingen brengen. En dan zou er snel verdeeldheid heersen.”

“Waarom leert u de mensen dan niet om Zijn stem goed te verstaan?” vroeg ik. “God zou willen dat *al Zijn mensen* Zijn stem horen en profeteren.”¹⁸⁸

“Dat is belachelijk!” schreeuwde de oude man bijna. “Ze zijn niets anders dan gepeupel, enkel geschikt om geleid te worden door wijzen en geleerden.”

“Dit *gepeupel* zal binnenkort profeteren,” wierp ik terug, “en hun woorden zullen de hemelen en de aarde schudden. Ongetwijfeld zal er wel eens iemand dwaasheden spreken, vanuit zijn eigen vleselijke hart, maar hun woorden zullen ontmaskerd worden zodra ze in het licht van de waarheid komen te staan. De Schepper ziet hen niet als gepeupel, maar als Zijn kinderen. Elke liefhebbende vader leert Zijn kinderen om naar Zijn stem te horen.”

“God is geen man!” schreeuwde hij naar me. “Het is godslasterlijk om Hem met gewone vaders te vergelijken! Hij is hoog en verheven! Hij is onkenbaar! Hij is de grote Schepper!”

“Maar Hij is ook heel dichtbij,” antwoordde ik, “en Hij is een *nederig God*, die Zich niet schaamt om ons Zijn kinderen te noemen. Zijn verlangen en Zijn doel is om verenigd te worden met Zijn kinderen en om hen Zijn wegen te leren. In feite is het hele doel en de bestemming van de schepping, om verenigd te worden door liefde, zodat de aarde een uiting wordt van alles wat Hij is.”

“Je hebt het verkeerd,” hield de oude man vol. “De Schepper maakte dit alles uit niets en het zal voor altijd van Hem gescheiden blijven en inferieur voor Hem zijn. Materie is slecht, en zal uiteindelijk vernietigd en verbrand worden. Zij die het goede hebben gedaan, en zich hebben onderworpen aan de Raad, zullen deze aarde verlaten en in de hemel leven.”

Joshua onderbrak nu het gesprek. “Deze visie komt van de Griekse filosofen, niet van de echte profeten. De profeten zeggen dat alle dingen goed geschapen zijn,¹⁸⁹ en dat de zonde daarna kwam. Zonde is tijdelijk en het plan van de Schepper is om de zonde uit te roeien, niet om Zijn goede schepping te vernietigen. Zonde heeft een vloek over de schepping gebracht waardoor het onrein en onheilig werd. De Schepper hoeft Zijn Schepping niet af te danken vanwege die vloek. Het is Zijn plan om de vloek te elimineren, zodat de schepping in haar oorspronkelijke staat zal worden hersteld, waardoor zij haar bestemming zal vervullen.”

“Er valt niet met jou te praten,” antwoordde de oude man. “Jij bent een deel van het gepeupel. En jullie zijn allemaal goede voorbeelden van waarom we de Gemeenteraad nodig hebben, om te besluiten wat waarheid is en wat niet. Als het aan jullie lag dan werden alle mensen gered en zou er geen stukje van de schepping verloren gaan. Dan zou er geen gerechtigheid zijn op aarde. Maar wij weten dat het grootste deel van de schepping voor altijd verloren zal gaan.”

Joshua antwoordde, “Alle dingen kwamen uit Hem, zij gaan door Hem, en zij keren terug tot Hem.¹⁹⁰ De schepping kwam uit God Zelf. Het werd gemaakt uit Goddeeltjes. En wanneer een daarvan verloren gaat, zal de Schepper voor altijd incompleet zijn. Daarom roept Gods plan op tot herstel¹⁹¹ en niet tot afscheiding en vernietiging.”

“De Gemeenteraad heeft die visie vele eeuwen geleden afgewezen. Deze visie werd niet meer aangehangen sinds de eerste paar eeuwen in de geschiedenis van Kirk. De gevestigde leer van onze traditie is nu die van eeuwige scheiding.

“Misschien moet die traditie worden herzien,” mompelde ik zachtjes, “want ik herinner me dat dit de mensen werd opgelegd met veel geweld, jaloezie, en zelfs moord.”¹⁹²

“Wat zei je daar?” vroeg de oude man.

“Niets,” antwoordde ik. “Verder discussiëren dient geen enkel doel. Onze visies zijn als tegenovergestelde polen. Alleen een radicale ingreep van de hemel kan dit conflict oplossen.”

“Laten we vertrekken,” zei ik tegen ons gezelschap. “We hebben werk te doen.”

We liepen naar de rand van de stad, terwijl de oude man terugkeerde naar zijn bezigheden in de Gemeenteraad. Terwijl we op weg waren, nam Joshua me terzijde en fluisterde, “Terwijl jullie op de berg waren, besloot ik om de Gemeenteraad te inspecteren. Ze hadden vandaag een gesloten vergadering, maar ik vond een open raam en was in staat om te horen wat ze bespraken. Ze hadden het over Jozef en het werd duidelijk dat zij hem vroeg deze morgen ontvoerden, toen hij terugkwam van het Indianendorp. Ze hebben samengezworen met de Gemeenteraad van Cosmos en Jozef aan hen uitgeleverd.”

“Waarom zouden ze dat doen?” vroeg ik.

“Ze overtuigden de Raad van Cosmos ervan dat Joze evengoed een bedreiging was voor hen, als voor Newkirk en dat hij erop uit was om hun gezag te ondermijnen. Niet alleen Newkirk, maar ook Cosmos en de andere steden verderop in de vallei zijn gebouwd op land van de stam. Wanneer Stamhoofd Hiamovi zijn gezag over alle stamland uit zou oefenen, zou dit het hele gebied kunnen beïnvloeden.”

“Ik begrijp het. Het is overduidelijk dat zij vooral bang zijn om hun machtspositie te verliezen,” concludeerde ik. “Het is begrijpelijk vanuit hun positie gezien.”

Toen we arriveerden aan de rand van de stad, waar de spionnen van de Raad ons niet konden afluisteren, deelden Joshua en ik onze zorgen met de groep. “We weten door een afgeluisterde discussie van de Gemeenteraad dat Jozef gevangen zit in Cosmos. Maar omdat het al laat wordt vandaag zullen we morgen naar Cosmos gaan om te zien of we Jozef kunnen vinden.

Voetnoten

186 — Kuyani betekent liefde in Quechua.

[Noot van de vertaler: Quechua is een inheemse taal van de centrale Andes, een groot gebied in Zuid Amerika. Meest bekend als de hoofdtal van het Inca-rijk]

187 — Handelingen 5:29.

188 — Numeri 11:29.

189 — [Genesis 1:31](#).

190 — Romeinen 11:36.

191 — Handelingen 3:21.

192 — Dit gebeurde in het jaar 400. Zie het boekje *A Short History of Universal Reconciliation* (Korte geschiedenis van de universele verzoening)

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 16 - De Toerusting

Ik werd wakker gemaakt door iets wat leek op een snelle schal van een trompet. Terwijl ik uit bed strompelde was ik er niet zeker van of ik de trompet had gehoord in mijn droom of dat er iemand ergens buiten de herberg op geblazen had. De duisternis stond op het punt om weggeleid te worden door haar oostelijke poortwachters.

“Hoorde je dat?” vroeg mijn vrouw.

“Ja, en jij?” antwoordde ik.

“Ja.”

We wisten beiden dat we iets gehoord hadden, dus kleedden we ons haastig aan en liepen de trap af naar de lounge ruimte. Ik beende met grote stappen naar de voordeur, duwde hem open en stapte naar buiten in de koele, donkere stilte. Terwijl ik door de deuropening liep voelde ik een vreemde sensatie en toen ik een blik op mijn vrouw wierp, zag ik dat zij het ook voelde. Toen merkten we dat onze kleding was veranderd en dat we beiden plotseling in het wit gekleed waren.

Het was alsof we door een membraan waren gebroken dat de ene wereld van de andere scheidde. Deze nieuwe wereld was nog steeds zwak verlicht, maar het landschap leek anders – levendiger dan normaal - te zijn. De bomen wiegden zonder een zuchtje wind, en ze fluisterden naar elkaar. Er leken lichte schaduwen tussen de bomen te glijden. Terwijl we op de veranda van de herberg stonden en de omgeving in ons opnamen, kwam er een wolf tevoorschijn uit het bos. Er liep een lam aan zijn zijde, die in het volste vertrouwen dicht naast hem liep.¹⁹³ Normaal gesproken zou de aanblik van een wolf zo dichtbij beangstigend zijn, maar het stille vertrouwen van het lam haalde de klamme hand van angst weg, voordat het ons hart kon grijpen.

“Daar zijn ze,” zei de wolf tegen het lam, “onze beschermers. Zij weten wat we moeten doen.”

“Ja,” zei het lam zachtjes, terwijl hij aandachtig naar ons keek alsof hij wachtte op verdere instructies.

Mijn vrouw draaide zich naar mij toe en vroeg, “hoorde ik net een wolf praten?”

“Als jij het hoorde, dan hoorde ik het ook,” antwoordde ik. “Het lijkt erop dat we

overgestoken zijn naar een andere dimensie, waar de dieren onze taal spreken. Of anders zijn onze oren zo afgestemd dat we de taal van wolven en lammeren kunnen begrijpen.”

“Hoe zit het met duiventaal?” hoorden we een vogel tjilpen, die boven ons was neergestreken op een balk van de veranda.

“Ja, we horen je,” antwoordde mijn vrouw, “en we begrijpen het. Wat gebeurt hier? We hebben dit nog nooit eerder meegemaakt. Zijn we in een andere wereld?”

“Nee, het is dezelfde wereld,” roekoede de duif, “maar het is de wereld zoals die zou moeten zijn en zoals die aan het worden is. Een nieuwe dag is aangebroken, waarop de grote verzoening van de schepping gaat beginnen.” De blijde duif barste uit in een Ochtendlied, gezongen in een andere taal, ¹⁹⁴ hoewel we ieder woord onmiddellijk begrepen zodra het onze oren binnenkwam.

Mee noo – Maa nee doo	Liefhebbende Geest (God)
Mee gwetch – kee tchee – Mee gwetch	Dank U! Een heel groot dank U wel!
Pee ma tchee ee yan	Omdat U mij leven gegeven hebt
Ah pee ting – kay yaa pee	Nog eens
Mee gwetch – kee tee nin	zeg ik – Dank U -
Ay pee tchee – tay ay yan	met mijn hele hart
Mee noo – Maa nee doo	Liefhebbende Geest (God)
Naa taa maa wee shin	bescherm en bewaar mij
Noon goom kaa kee shee kak	gedurende deze dag
Tchee – meen wen daa man	om tevreden te zijn
Kit – aa naa mee yaa win	met Uw wijze van gebed
Kaa – kee – mee shee yan	die U mij gegeven heeft
Noon goom – kaa – kee shee gak	Deze dag
Shaa way nee mee shin	weest U mij genadig
Mee noo – mee kaa wik	Herinner vol goede gedachten
Taa soo – saa – kee kee shep	iedere morgen
Tay bay nee mee nung	de Ene waartoe wij behoren
Kaa kee naa – aa wee ya	en iedereen

Kaa – pee maa tchee yaat	die Hij leven gegeven heeft
Ween – kay shay waa tee sit	Hij die vol mededogen is
Mee noo – mee kaa wik	Herinner vol goede gedachten
Paa kaan – kee shee kat	een verandering van dag
Kaa wee mee nee koo yang	die ons gegeven wordt
Mee noo tay – oon gee	vanuit een goed hart
Meen way daa mee aa taa	Laten we Hem behagen
Mee gwetch – wee in aa taa	laten we Hem danken
Saa yaa kee ee koo sit	de Ene die we liefhebben
Mee noo – Maa nee doo	onze Liefhebbende Geest (God)

Terwijl deze woorden van lofprijs de mond van de duif uitstroomden, zwaaiden de bomen en klaptten hun handen. Veel dieren kwamen dichterbij en wilden géén van deze gedachten missen. Herten, eekhoorns, kraanvogels en zelfs beren leken evenveel kracht, verkwikking en leven te winnen als wij, bij elk woord van het lied. Er heerste vrede in ieder hart dat het Ochtendlied hoorde en toen de klanken van laatste noot waren uitgestorven ging er een geweldige roep uit in de mist, een aanvaardbaar offer van lofprijs voor de Schepper van alle dingen.

Vervolgens ontwortelde een kleine jonge boom zichzelf uit de grond, gleed tussen de bomen uit in onze richting en boog zich lichtjes. Het schudde een voor een zijn takken van zich af, totdat hij daar kaal maar stevig stond, een levende staf van ongeveer zeven voet in lengte. Hoewel hij niet hardop sprak, begrepen we zijn gedachten en bedoeling. We reikten beiden onze handen uit en grepen samen de boom vast. Het leek tevreden dat we het zouden gebruiken waarvoor het bedoeld was; om leven te brengen en alle gevangenen te bevrijden.

De dieren en de gestalten in het wit die op een afstandje stonden, vervaagden langzaam uit ons blikveld. We stonden weer alleen in het vroege ochtendlicht en opnieuw gekleed in onze oorspronkelijke kleding. Alleen de duif en de staf bleven over, zij waren met ons de onzichtbare sluier gepasseerd. De duif vloog naar beneden en landde vrolijk op de rechterschouder van mijn vrouw. Verrukt fluisterde ze naar haar nieuwe vriend, "ik zal jou Sippore noemen," en ze aaide zachtjes over het hoofd en de nek van de duif. ¹⁹⁵

"We zouden op weg moeten gaan," stelde ik voor. "Het lijkt erop dat we toegerust zijn voor de gebeurtenissen van de dag. Sippore lijkt met jou verbonden te zijn!"

“Ja,” antwoordde ze, “wij zijn één.”

Nadat we naar de truck op de parkeerplaats van de herberg waren gewandeld, gingen we snel onderweg naar Cosmos. We verwachtten daar de anderen van ons nieuwe gezelschap te ontmoeten en op zoek te gaan naar Jozef. De zon steeg hoger en hoger, terwijl we in stilte langs de zacht stromende rivier van de Berg van Openbaring reden. We overpeinsden de betekenis en het gewicht van deze ongewone gebeurtenissen.

We waren nog niet ver toen de naam voor de staf in mij opkwam. “Ik zal de staf Jubilee noemen”, zei ik hardop, “wat Jubeljaar betekent.” Mijn vrouw knikte instemmend. “Dat is een goede naam,” zei ze bevestigend. Ze greep de staf met een hand en liet haar andere hand er van boven naar beneden overheen glijden.

“Kijk!” riep ze uit. “Er wordt iets op geschreven!”

We keken beiden toe, terwijl de staf letters op zichzelf kerfde in precieze letters: “*Verkondig Vrijheid.*”¹⁹⁶

“Uw wil zal gebeuren,” zei de staf in stilte tegen ons, “want jullie stemmen in met de Schepper om de gevangenen vrijheid te brengen.” We hoorden zijn heldere stem met de oren van ons hart en wisten dat geen gezag op aarde zou kunnen overwinnen en weerstaan wat er in deze staf was verborgen. We waren vol vertrouwen dat onze opdracht niet kon falen met deze staf van autoriteit.

We arriveerden eindelijk in de stad Cosmos en reden naar het stadscentrum, waar de Raad, het gerechtsgebouw, de gevangenis en de burgerlijke stand dicht bij elkaar in de buurt lagen. De gebouwen waren gesitueerd aan drie kanten van een park met oude bomen, groene weiden, harde bankjes en vaste paden. In het midden van het park stroomde een natuurlijke bron uit de grond, uit de top van een vulkaanvormige heuvel van aarde en mineralen. Van daaruit stroomde het water door een ondergrondse pijp om uit te komen in de nabijgelegen rivier.

Ik parkeerde de truck en nam de staf mee naar het park. Terwijl we de verharde weg overstaken die het park omringde, drong er een vreselijke stank binnen in onze neusgaten. We liepen onder een boog door waarop stond te lezen, “Tocht der Tranen”,¹⁹⁷ en we konden zien dat het pad rechtstreeks naar de fontein leidde. Toen we dichterbij kwamen zagen we dat er helemaal aan het einde een bronzen plaquette in het pad was gemetseld. Er stond op: “*Fontein van Mara*”.¹⁹⁸

We merkten dat het water uit de fontein zeer alkalisch was, en te bitter om te drinken. Door de jaren heen hadden de mineralen een geel-bruine minivulkaan gevormd, waaruit het water naar buiten stroomde.

“Het hart van deze stad is bitter,” merkte mijn vrouw op. “Maar wat verborgen is onder de grond kan niet onopgemerkt blijven, want de druk moet ergens kunnen ontsnappen. Deze fontein lijkt een uitlaatklep te zijn die een explosie verhindert.”

“De mensen moeten gewend zijn geraakt aan deze stank,” antwoordde ik met enige walging. “Ik neem aan dat als je deze stank jaar in, jaar uit ruikt, je eraan gewend raakt en het niet langer als een probleem ziet.”

De Jubilee staf zond een gedachte uit: “Elke druppel van dit bittere water is een traan van mensen met een gebroken hart. Deze fontein heeft duizenden jaren gestroomd omdat *sluwe, ambitieuze en gewetenloze mensen* ¹⁹⁹ anderen hebben misbruikt, geslagen en geknecht. Vrijheid is de gave van de Schepper; slavernij is het alternatief van mensen. Er is een grote samenzwering geweest tegen de hemel om de controle over de aarde te verkrijgen. Mensen wilden zich verzekeren van het recht om anderen tot slaaf te maken. Onder zulke omstandigheden is waarheid de vijand van de staat. Jullie hebben een eeuwenoude opdracht gekregen, die lang is ontkend en bijna vergeten, om een zegen te zijn voor alle volken van de aarde.”

Tranen welden op in de ogen van mijn vrouw en ze mengde deze een tijdje met de tranen van de schepping die uit de fontein van Mara vloeiden. “De Schepper,” vervolgde Jubilee, “heeft autoriteit nooit omschreven als het recht om anderen tot slaaf te maken; het werd ingesteld om liefdevolle harten de mogelijkheid te geven om anderen te dienen en indien nodig, om hen te bevrijden. Maar in de loop van de tijd, toen sterfelijkheid lichamen ziek maakte en harten werden vergiftigd door bitterheid, zochten mensen naar autoriteit om anderen tot slaaf te maken. Slavernij is een overgeërfd kwaad.”

Terwijl ik peinsde over deze gedachten die uit het hart van de staf van autoriteit kwamen, zag ik in dat zelfs de Schepper Zelf niet de bedoeling had om Zijn Schepping in slavernij te brengen. Hoewel het inderdaad een straf van de wet was voor degenen die anders niet in staat waren om een vergoeding te betalen aan hun slachtoffers, werd slavernij strikt beperkt door tijd. Het doel ervan was om recht te doen aan het slachtoffer en om de zondaar te corrigeren, maar niet om een permanente instelling te zijn in de samenleving. Door de wet geëiste gehoorzaamheid was alleen een middel tot een doel, een tijdelijke discipline om het kwaad te bedwingen dat uit verbitterde harten stroomt, totdat Zijn natuur is ingeboezemd in de harten van de mensen, door de kracht en de genade van het Jubeljaar.

“Ik heb iets voor jou!” De luide stem rukte mij los uit mijn overpeinzingen. Geschrokken keerde ik mij om en nam instinctief een verdedigende houding aan.”

Voetnoten

- 193 — Jesaja 11:6 (Isa 11:6).
- 194 — Ojibwe hymne getiteld *Ochtendlied* [Ojibwe: inheemse taal in de Noord-Amerikaanse Grote Merenregio, gesproken door indianenvolkeren].
- 195 — *Sippore* betekent 'vogel' in het Hebreeuws
- 196 — Leviticus 25:10, dit is ook een inscriptie op de Liberty Bell (*Vrijheidsklok*) in Philadelphia.
- 197 — De originele 'Trail of Tears' (*Tocht der Tranen*) was de gedwongen herplaatsing van het Cherokeevolk in 1838, als gevolg van de Indian Removal Act in 1830 (wet uit 1830). Onderweg stierven er tussen de 2000 en 6000 Cherokees. Veel stammen uit het westen werden verplaatst naar Oklahoma tussen 1830 en 1850.
- 198 — Exodus 15:23.
- 199 — Een frase uit George Washington's afscheidsrede in 1796, die waarschuwt voor hen die proberen "om de macht van het volk te ondermijnen...en om zichzelf te verzekeren van de macht binnen de overheid."

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 17 – De Fontein

“Wow Anava! Wij zijn het maar!” zei Kuyani, terwijl hij een stap achteruit deed. Joshua stond naast hem en lachte, duidelijk geamuseerd. “Rustig aan. Volmaakte liefde sluit alle angst uit.”

We hebben vanmorgen gesproken met het stamhoofd Hiamovi,” verklaarde Joshua. “Hij wilde dat wij deze zak met gezegend zout aan jou zouden geven. De daad bij het woord voegend haalde Joshua een kleine zak tevoorschijn en plaatste die in mijn hand.

“Wat is de bedoeling ervan?” vroeg ik.

“Dat weten we niet,” zei Kuyani. “Het stamhoofd zei dat hij jou afgelopen nacht in een droom zag, waarin hij een zoutverbond²⁰⁰ met jou sloot. Hij zei dat jij wel zou weten wat je ermee moest doen, en zodoende vroeg hij ons het aan jou te geven wanneer we elkaar weer zouden zien.”

“Bedankt,” antwoordde ik. “Ik weet dat zout vrede en verzoening representeert. In de oudheid werd het aan elk offer toegevoegd.²⁰¹ Er staat geschreven dat we zout in onszelf moeten hebben en in vrede met elkaar moeten zijn.²⁰² Het is echter enigszins moeilijk om volmaakt in vrede te zijn, terwijl de stank van deze fontein mijn neus lastigvalt.”

“Dit zout,” zei Joshua, “zou wellicht de oplossing kunnen zijn voor jouw neusprobleem en voor het probleem van deze hele stad.”

“Ik denk dat je gelijk hebt,” zei ik. Ik maakte het touwtje van de stoffen zak los en keek naar het zout. “Wat denk jij ervan, Sipp?” Ik zag dat mijn vrouw in stilte instemmend knikte. Ik keek naar Joshua en Kuyani, en zij knikten ook. Jubilee begon te vibreren in mijn hand en ik hoorde haar zeggen, “ik eerst.”

Ik liep naar de rotsrand van de fontein en plaatste het ene einde van de staf in het bittere water van het hart van Cosmos. We hoorden diep uit de grond een kreun komen en de fontein zuchtte van het genezingsproces dat begon. Ik wierp het zout in het water, waarop het water een moment begon te koken en vervolgens nam een briesje de stank op en verwijderde deze uit onze aanwezigheid. Een sfeer van vrede daalde neer op de fontein nu het vervloekte water rust had gevonden in een vredesverbond met zijn Schepper.

Sipporah²⁰³ stak haar hand in het water en bracht het naar haar lippen. "Het is zoet," zei ze. Terwijl ze iets van het water aan Sippore aanbood, zei ze, "Het is genezen."
²⁰⁴ We reikten nu allemaal verwachtingsvol uit naar het stromende water en brachten er een paar druppels van naar onze mond. Het was inderdaad zoet, en we voelden hoe het ons lichaam kracht gaf en onze ogen verlichtte, vergelijkbaar met het levende water van de Berg van Openbaring.

"De wateren zijn herenigd," zei Joshua meteen. "Het levende water is al een aantal dagen naar Cosmos aan het stromen en het lijkt erop dat de staf en het zout het water hebben geholpen om de laatste barrière te doorbreken, die de rivier van het grondwater scheidde. Dit zal zich nu verspreiden en de aarde zal nu genezen. Er zullen grote dingen hieruit voortkomen."

Na een moment van stilte fluisterde Sippore in het oor van mijn vrouw, "Mijn tijd is nu gekomen."

"Wat bedoel je?" vroeg ze.

"Hiervoor ben ik geroepen," verklaarde de duif. "De tijd is gekomen dat ik hoog opstijg om het goede nieuws van het levende water te verspreiden, opdat iedereen gezegend mag worden."

"Zul je me zo snel verlaten?"

"Nee, ik zal altijd bij je zijn en jij bij mij," tsjilpte de vogel vrolijk. "Wat ik doe, doe jij. Wanneer ik vlieg zul je de wereld door mij ogen kunnen zien en de harten van mensen van verre doorgronden. Geef me nu aan Joshua."

Sipporah nam daarop de vogel van haar schouder, haar met twee handen vasthoudend. Joshua nam een scherp mes uit z'n schede. "Je gaat haar toch geen pijn doen?" vroeg mijn vrouw bezorgd.

"Nee hoor, ik zal haar geen pijn doen," zei Joshua kalmerend. "Kuyani, help me eens."

Joshua gaf het mes aan Kuyani en stak zijn handen uit. Kuyani begreep wat hij moest doen en met een snelle beweging sneed hij een verbond in de beide handen van Joshua, door er bloed uit te laten komen. Terwijl het bloed uit zijn handen lekte reikte hij naar de duif en mijn vrouw plaatste de duif voorzichtig in zijn bebloede handen.²⁰⁵

Joshua sprak daarop met een heldere stem en op bevelende toon: "We hebben vandaag de Soevereine hersteld aan Wie iedereen gehoorzaam behoort te zijn. Hij

regeert in de hemelen en van het opgaan tot aan het ondergaan van de zon, laat Zijn Koninkrijk kome.”²⁰⁶

Toen, met een snelle beweging omhoog, gooide hij de bebloede duif in de geurige ochtendbries. De duif barstte uit in een lied van gebed terwijl ze wegvloog:
*“Genees ons lichaam, genees ons verstand, genees ons hart, en genees ons land, Yahweh...”*²⁰⁷

Terwijl het lied vervaagde hoorden we diep uit de aarde een gerommel komen, en al snel schokte het hele dorp van een aardbeving. Bomen zwiëpten heen en weer, gebouwen gleden van hun funderingen af, de aarde tolde om ons heen, maar vreemd genoeg deerde het ons niet. Wij stonden op vaste grond alsof er een sterke rots onder onze voeten lag. Het was ongetwijfeld een naschok van de aardbeving van een paar dagen eerder. We wisten dat een grote genezing was begonnen, die door geen enkele kracht op aarde of onder de aarde kon worden tegengehouden.

Plotseling kwam er een luide schreeuw vanaf een bankje in het park, net buiten gehoorafstand. Een oude man had daar in stilte gezeten. We hadden hem niet opgemerkt, maar nu stond hij daar met zijn handen omhoog geheven en een witte staf in zijn handen. “Ik was blind, maar nu kan ik zien!” schreeuwde hij. Nu hij ons voor het eerst zag, rende hij uitbundig roepend, ietwat onhandig, naar ons toe.

“Gezegend zij u! Gezegend zij u!” riep hij juichend. Toen hij eindelijk voor ons stond vroeg hij ons met grote ogen, “Wat hebben jullie gedaan? Hoe hebben jullie het gedaan?” We vertelden hem in het kort wat we hadden gedaan en hij zei, “Jullie hebben een oude profetie van de fontein hier op het Maanplein vervuld!”²⁰⁸

“Wat voor profetie is dat?” vroeg ik.

“Heb je het niet gelezen? Het is aan de andere kant van de fontein,” zei hij. “Ik heb het nooit met eigen ogen gezien, maar ik heb het vele jaren geleden met mijn handen gevonden toen ik als bedelaar bij de fontein zat.” We volgden hem naar de andere kant van de fontein en met eerbied gingen zijn vingers over de ruw uitgekerfde letters in de stenen aan de voet van de fontein. We knielden neer en lazen:

When comes humility
And two agree
With salt and tree,
The blind will see.

Wanneer nederigheid komt
En de twee het eens zijn
Met zout en hout
Zullen de blinden zien

And Jubilee
Will set men free,
For it is the key
to Liberty.

En het Jubeljaar
Zal mensen vrijzetten
Want het is de sleutel
Tot Vrijheid.

De aardbeving had inmiddels een grote hoeveelheid angstige mensen uit winkels en huizen doen rennen. Zij die dichtbij waren hadden de oude blinde bedelaar horen roepen en al snel verzamelde zich een kleine menigte om ons heen. Nog steeds bang, maar nieuwsgierig. Meer mensen waren te zien die zich ook haastten naar het park om te zien wat er aan de hand was. Ze staarden met ontzetting naar de bedelaar, wiens naam (zoals we later ontdekten) Timaeus was.²⁰⁹

“Hoe heb je je zicht teruggekregen?” vroeg iemand.

“Ik zat op een bankje in het park,” antwoordde hij, “en terwijl alles stil was bad ik tot de Schepper om genade. Plotseling begonnen mijn ogen te tintelen en de duisternis verdween. Ik zag het licht en keek voor het eerst in mijn leven het plein rond. Ik zag deze vier naast de fontein staan en hoorde een van hen met een luide stem spreken, die zo van de troon van de Schepper leek te komen. Toen zag ik de grond schudden en het hele plein begon te tollen. Voor mij was het toen duidelijk dat zij iets gedaan hadden waardoor mijn ogen opengegaan zijn.”

De menigte keek naar ons, niet wetend wat te denken en zeker niet iets ervan begrijpend. Maar toen bewoog een statig figuur zich van achteruit de menigte naar voren.

“Jozef!” riepen we uit. “Wat goed om je te zien! Waar ben je geweest? Is alles goed met je? We zijn hier gekomen om je te zoeken.”

“Ja, alles is goed. Ze hadden me ontvoerd en ik werd vastgehouden in de plaatselijke gevangenis,” zei hij wijzend naar de andere kant van de straat. “De aardbeving brak de tralies van de gevangenis en de bewakers renden in paniek weg. Ik ben hier naartoe gewandeld, om te zien waarom zich hier een menigte had verzameld.

Joshua antwoordde, “Ik hoorde de Gemeenteraad in Newkirk over jou praten en kwam erachter dat ze samenzweerden tegen jou en je naar Cosmos hadden gestuurd. Daarom kwamen we hier om naar je te zoeken. De Schepper heeft ons op

een ongewone manier in staat gesteld om jou te bevrijden – en niet alleen jou, maar ook onze vriend hier, die net genezen is van zijn blindheid.

Jozef keek hem aandachtig aan en stak zijn handen naar hem uit. “Dit is inderdaad goed nieuws, Timaeus,” zei hij zich rechtstreeks tot hem wendend. “Jouw tijd is eindelijk gekomen, en vele andere blinden zullen zien. Ik weet dat je lang op deze dag hebt gewacht.”

“Dat klopt inderdaad,” antwoordde Timaeus, terwijl hij over de schouder van Jozef keek, “maar niet iedereen is blij. Ik zie een paar mensen op ons af komen die niet verheugd zijn.”

Er kwamen ambtenaren, met politieagenten aan hun zijde, op ons af. De stadsmensen gingen opzij om ruimte voor hen te maken. Terwijl ze naderden wees een van hen naar Jozef en sprak luid, “Daar is hij! Arresteer hem!”

De agenten grepen Jozef op ruwe wijze, hoewel hij niet probeerde te ontkomen of tegenstand bood. Terwijl ze hem wegsleepten, hoorde men een van de agenten zeggen, “Meneer, waar moeten we met hem heen? De tralies van de gevangenis zijn kapot.”

“Roep de Gemeenteraad samen,” beval hij. “We moeten maar op straat samenkomen, maar we moeten nu beslissen wat we met deze oproerkraaier gaan doen.”

Enigszins verward keken we elkaar aan, ons afvragend wat ons nu te doen stond. De Schepper had Jozef bevrijd, alleen om daarna weer gearresteerd te worden. Uiteindelijk sprak Sipporah. “Ze kunnen hem niet lang vasthouden. We hoeven ons over hem geen zorgen te maken. De burgemeester en de Gemeenteraad vechten een strijd die ze al verloren hebben. We zouden medelijden met hen moeten hebben, geen angst.”

“Ja, dat is zo,” antwoordde Joshua. “Laten we verder gaan met onze zaakjes hier. De mensen zijn verzameld om het goede nieuws te horen, laten we het daarom met hen delen.”

Voetnoten

200 – Voorbeeld: 2 Kronieken 13:5 (2Chr 13:5).

201 – Numeri 18:19 (Num 18:19).

202 – Marcus 9:50 (Mar 9:50).

203 – *Sipporah* is de vrouwelijke vorm van *Sippore*, ‘vogel,’ en ook de vrouw van Mozes (Zipporah, Exodus 2:21, KJV).

- 204 – Een combinatie van Exodus 15:25 en 2 Koningen 2:19-22 (2Kin 2:19-22).
- 205 – Leviticus 14:6, 7.
- 206 – Verklaard door Samuel Adams in 1776 na het tekenen van de Onafhankelijkheidsverklaring.
- 207 – Een gedeelte uit een hymne van de Ojibwe.
- 208 – Jericho betekent 'maan.' Dit refereert naar de genezing van de wateren van Jericho. Moon Plaza is toevallig ook de naam van het winkelcentrum waar mijn kantoor gelegen is.
- 209 – Marcus 10:46 (Mar 10:46). Bartimaeus betekent 'zoon van Timaeus,' die vlakbij Jericho genezen werd. De Griekse filosoof Plato schreef een boek genaamd Timaeus, over progressieve genezing

Doorbrekend licht

Hoofdstuk 18 – Jozefs Bevrijding

Joshua klom op de rand van de fontein van Mara en draaide zich naar de kleine menigte toe die zich op het plein verzameld had.

“Er komen binnenkort grote veranderingen aan,” begon hij. “Vele jaren geleden werd deze stad geregeerd enkel en alleen door de wetten van de Schepper. Vrede en gerechtigheid regeerden. De waarheid spreken was geen misdaad. Maar met het verstrijken van de tijd kozen jullie voorvaderen Gemeenteraadsleden die wetten invoerden die niet in harmonie waren met de wetten van de Schepper. Die wetten veroorzaakten problemen en zodoende werden er weer andere wetten ingevoerd om te proberen de door de vorige wetten veroorzaakte inherente tegenstrijdigheden op te lossen.”

De menigte keek in stilte, maar aandachtig, naar Joshua.

“Velen van jullie zijn vergeten dat Cosmos gebouwd is op het land van de stammen, met de overeenkomst dat de Gemeenteraden in de vallei rentmeesters behoorden te zijn van het land van de Schepper. Zij kregen het land niet in eigendom, noch was hen het recht gegeven om wetten in te voeren die tegen de natuur en de wil van de Schepper in spreken. In het originele contract – welke ik vandaag in mijn hand vasthoud – staat dat de Schepper het recht behoudt om een ieder die Zijn wetten overtreedt te verdrijven. De meesten van jullie herinneren dit niet meer, omdat Hij toegestaan heeft dat dit gaande was. Hij is vele generaties lang geduldig met jullie geweest.”

Sommige van de ouderen in de menigte leken zich dit vaag te herinneren, maar de meesten keken verbijsterd. “Waar heb je het over?” vroeg iemand.

Joshua antwoordde, “In de dagen van jullie grootvaders verklaarde de Gemeenteraad dat de Schepper niet langer bestaat en ze eisten dat deze leugen op de scholen onderwezen zou worden. Hun doel was om het eigendom van het land van de Schepper af te pakken en zo zichzelf het recht toe te eigenen om eigen wetten te creëren die hun eigen doelstellingen dienden. Maar ik en mijn vrienden zijn hier om jullie te vertellen dat de Schepper nu Zijn bestaan heeft bewezen door de profetie te vervullen die op deze fontein geschreven staat. Hij heeft het bewezen door Timaeus te genezen, een man die zijn hele leven blind is geweest.”

Joshua stak zijn hand uit en hielp de voormalig blinde man om op de stenen richel te klimmen, zodat iedereen hem kon zien. “Jullie kennen Timaeus allemaal al vele

jaren. Velen van jullie hebben hem aalmoezen gegeven om hem te helpen in zijn moeizame leven. Maar nu kan hij jullie zien en jullie gezichten relateren aan de stemmen die hem bekend zijn. Hij werd genezen door de kracht van de Schepper – zeker niet door menselijk toedoen – en wij zijn hierheen gestuurd om jullie harten terug te doen keren naar de Schepper.”

“Dus de Schepper bestaat echt?” vroeg een stem uit de menigte. Wij hebben gehoord dat als Hij al bestaan heeft Hij nu dood is, of dat Hij ons heeft verlaten zodat we onszelf konden besturen.”

“Hij bestaat en alles in de natuur draagt zijn afdruk. Maar nu openbaart Hij zichzelf aan jullie op een nieuwe manier, want Hij heeft besloten meer zichtbaar in te grijpen in de zaken van mensen. Hij is gekomen om beslag te leggen op alles wat Hij bezit op basis van het scheppingsrecht. Wij zijn gezonden om de fundamentele waarheid te vestigen dat Hij alles bezit wat Hij heeft geschapen en dat Hij verantwoordelijk is voor het welzijn ervan. Zijn doelstelling in het scheppen van de aarde zal uiteindelijk vervuld worden, want Hij kan niet falen in enig doel dat Hij zichzelf stelt. Hij heeft gezworen in te grijpen en alles te doen wat nodig is om ons Zijn volk te maken, zodat Hij uiteindelijk niets zal hebben verloren.”

“Wat wenst de Schepper ons dan te vertellen? Wat doen we verkeerd?”

“De meesten van jullie bezitten land,” antwoordde Joshua, “maar jullie weten ook dat de Gemeenteraad het eerste recht op het land claimt en om deze reden moeten jullie eigendomsbelasting betalen. Eigendomsbelasting is gebaseerd op de onwettige claim van de Gemeenteraad op het land. Dus erken allereerst de Schepper als Eigenaar van alles wat Hij geschapen heeft. Erken Zijn recht om te besturen wat van Hem is. Verklaar Zijn kroonrechten over Cosmos en zweer trouw aan Hem boven alle mensen en boven alle menselijke regeringen.”²¹⁰

“Ten tweede,” vervolgde hij, “begrijp dat de Schepper nooit eigendomsbelasting heeft vereist, want Hij belast Zichzelf niet voor het bezitten van land. Zelfs arbeid belast Hij niet, want je arbeid is je allerheiligste eigendomsrecht.”²¹¹

“Maar hoe wordt de regering dan betaald?” vroeg een stem.

De Schepper heeft een zakelijke overeenkomst met ons gesloten. Hij voorziet ons van land en alle natuurlijke dingen – dingen waarvoor Hij gewerkt heeft in het scheppen ervan. Wij produceren dingen vanuit Zijn arbeid, dingen van waarde – zoals voedsel. Of we nemen Zijn bomen en vormen ze om tot meubels of huizen. Onze arbeid voegt waarde toe aan wat Hij heeft geschapen. Al onze eigen arbeid is van ons en alle toegevoegde waarde aan de natuur is van ons. Maar juist omdat we

dingen uit de natuur gebruiken, die Hij geschapen heeft, verwacht Hij 10% belasting terug op Zijn arbeid.”

“In deze zakenrelatie mogen wij 90% houden van onze productie houden als winst op ons werk, maar Hij wil 10% voor Zijn werk. Neem nu jullie tarweoogst als voorbeeld. De Schepper heeft jullie voorzien in land, lucht, zonlicht en regen, waarvoor Hij zijn werk heeft gedaan. Jullie gebruiken Zijn werk en voegen daar jullie eigen arbeid aan toe door gewassen te telen en de zaden te oogsten. De Schepper laat jullie 90% van de productie houden, terwijl Hij 10% verwacht terug te ontvangen voor Zijn werk. Deze 10% teruggave moet gebruikt worden om Zijn regering te ondersteunen – zij die Zijn kroonrechten erkennen.”²¹²

“Dat is een radicaal idee,” zei iemand. “De Gemeenteraad zal niet blij zijn met zo’n regeling. Zij belasten alles wat we bezitten en produceren met onze eigen inspanningen.”

“Dat is de reden waarom jullie zulke hoge prijzen moeten betalen voor de goederen en diensten,” legde Joshua uit. De meeste kosten zitten in de verborgen belastingen, want alle belastingen op goederen en diensten moeten uiteindelijk door de consumenten betaald worden. De verkoper moet dienen als belastinginner voor de Gemeenteraad.”

De mensen keken elkaar geschokt aan. Het was nooit bij hen opgekomen dat de belastingen op arbeid en op bedrijven de prijs van wat ze verkochten alleen maar omhoog dreef en dat de mensen zelf deze belastingen moesten opbrengen wanneer ze aankopen deden. Als de prijzen stijgen door hogere belastingen, heeft dat tot gevolg dat de mensen zich steeds minder kunnen veroorloven. Ze schijnen meer dan voldoende geld te hebben, maar hun geld heeft onvoldoende waarde om de hogere kosten te betalen met al z’n verborgen belastingen.

“Jullie zijn voor de gek gehouden,” vervolgde Joshua, “door sluwe, ambitieuze mensen zonder principes, die jullie overtuigden dat door het verhogen van de belastingen op de zogenaamde *rijken*, de Gemeenteraad in staat zou zijn om de armen onder jullie te ondersteunen. Maar zoals jullie kunnen zien worden de armen armer en de rijken rijker. De oplossing is niet om mensen de macht te geven om belastingen te heffen, maar om terug te keren naar de oorspronkelijke zakelijke overeenkomst van de Schepper met de mensheid. Hij vereist slechts tien procent in *offergaven* als betaling voor Zijn arbeid, maar mensen willen veel meer in *belastingen*, waarbij ze een groot deel van de arbeid van mensen stelen. Jullie hebben een grote prijs betaald door de Schepper Zijn rechten te ontzeggen en door de menselijke regering het recht te geven zich de natuur toe te eigenen.”

Een vrouw in de menigte brak uit in tranen. "Hij zal wel erg boos op ons zijn! We hebben een lange tijd Zijn bestaan ontkend en we hebben ons nog langer niet gehouden aan Zijn wetten!"

"Nee," zei Joshua tegen haar, terwijl hij zijn met bloed besmeurde handen omhoog hield, "Hij is niet boos. Hij is niet alleen jullie Schepper, maar ook jullie hemelse Vader die van jullie houdt. Hij heeft liever pijn willen verduren dan jullie verliezen. Zijn geduld is het bewijs. Nu is Hij tussenbeide gekomen door jullie stadsbedelaar te genezen, om jullie de waarheid te laten zien en om de leugens, die men jullie verteld heeft, aan het licht te brengen."

Joshua pauzeerde een moment voordat hij verderging, "De tijd is aangebroken voor Cosmos om zich af te keren van deze rebelse weg en terug te keren naar het verbond dat Hij aan het begin van de tijd met jullie gesloten heeft."

"De Gemeenteraad zal verontrust zijn wanneer ze dit horen," mompelde iemand. "Zulke woorden ondermijnen het fundament van hun macht."

Ik stapte naar voren. "Ja, zonder twijfel zullen ze niet blij zijn om de macht kwijt te raken die ze zich op onwettige wijze toegeëigend hebben," zei ik luid genoeg zodat de menigte het kon horen. "Maar dit zijn betekenisvolle tijden en er zal veel veranderen. De Schepper heeft nu ingegrepen in onze menselijke bezigheden om Zijn Nieuwe Verbondseed te vervullen om alle mensen bij Zich te vergaren, om hun God te zijn en om hen tot Zijn volk te maken. Zonder twijfel zal de Gemeenteraad jaloers zijn en de Schepper tegenwerken. Maar wie van jullie oren heeft om te horen krijgt de gelegenheid om alle dingen te herstellen en terug te keren tot de plaats van vrede en verzoening met de Schepper en Vader van allen."

Tegelijkertijd pakte ik m'n zakje met zaden en gooide kleine zaadjes in de wind. De zaden van Elyon wervelden door de menigte, landend op de oren van allen die geloof hechtten aan onze woorden. Dezen werden onmiddellijk verwekt door de Grote Geest en een levensboom begon wortel te schieten in hun harten.

"Kijk, de Gemeenteraad is tot een besluit gekomen," ze iemand.

We keken in de richting van de Raad, waar ze Jozefs zaak hadden besproken, op de straat voor het beschadigde Gemeentehuis. Iemand had een paal gehaald en plantte die in de grond aan de rand van het Maanplein. Joshua en Timaeus stapten van hun platform af en zochten hun weg door de menigte. Sipporah en ik volgden dicht achter hen aan, op weg naar de leden van de Gemeenteraad.

Wetshandhavers bouwden een martelpaal, overduidelijk om Jozef een afranseling te geven. De stadsomroeper trad naar voren en las de aankondiging voor aan de

menigte mensen: "Hoor en luister! De Gemeenteraad heeft vervolgd en veroordeeld: Jozef, zoon van Jozef, voor opruiing en misdaden tegen de mensheid. Hij heeft de wetten van Cosmos ondermijnd en aangezet tot opstand tegen de wettig gekozen regering. Hij is veroordeeld tot het publiekelijk krijgen van tien zweepslagen ²¹³ met de wettig vastgestelde zweep. Laat allen dit aanschouwen en vrees hebben om de wet te breken, want we zijn een overheid van wetten. Laat allen, middels deze veroordeling, weten wat de straf op opruiing is."

Ondertussen werden Jozefs handen vastgebonden aan de martelpaal en de Executeur van Gerechtigheid stapte naar voren met zijn officiële zweep om wet en orde te herstellen in de stad Cosmos. "Eén! Twee! Drie!" riep de omroeper met elke klap die op Jozefs rug neerkwam. Jozef trok bij iedere klap een pijnlijke grimas, maar hij keek omhoog naar de hemel met een blik van pure blijdschap op zijn gezicht. De zon brak door de wolken en scheen op Jozefs gezicht. De ster op zijn voorhoofd gloeide en begon te steeds helderder schijnen en zijn straal viel op iedereen naar wie Jozef keek.

"Vier! Vijf! Zes!" riep de omroeper. Kraak! Kraak! Kraak! Het scherpe geluid echode van het ene gebouw naar het andere. Terwijl Jozefs vlees opengereten werd door de wrede zweep, verwachtte de massa een overvloedige stroom bloed te zien. In plaats daarvan echter, terwijl de slagen de sluier van zijn vlees opentrokken, scheen het innerlijke licht van openbaring uit de barsten van zijn huid. Joseph was een levende berg van openbaring geworden en het licht dat vanuit hem de duisternis van Cosmos in scheen, was hetzelfde licht van levende waarheid dat bij het aanbreken van de schepping de donkere leegte van het universum had opengebroken.

De slagen hadden laten zien dat Jozef een zoon van het licht was – niet alleen hij, maar iedereen van ons die dit licht had gezien. We waren één geworden met de berg. Het was nu duidelijk dat achter ons eigen vlees een groot licht schuilging dat zichtbaar kon worden als de sluier opengetrokken zou worden.

Jozefs bloed stroomde uit dat licht. Het kleurde zijn rug en de grond waarop het viel. De geschrokken beul werd bleek en aarzelend keek hij naar de burgemeester om te zien of hij door moest gaan. "Niet stoppen!" beviel de burgemeester. "Geef hem alles wat hem toekomt."

"Zeven! Acht! Negen! Tien!" ging de omroeper door met tellen. Kraak! Kraak! Kraak! Kraak! Het gezicht van de beul vertrok pijnlijk en zijn hand trilde terwijl hij doorging met de slagen. Op het moment dat het volledige vonnis volvoerd was snelde de beul naar Jozef met tranen in zijn ogen en maakte zijn handen los. Hij ving Jozef op

voordat zijn knieën het begaven en zei, "Het spijt me zo. Ze dwongen me dit te doen."

Jozef keek in zijn ogen, glimlachte lichtjes en fluisterde, "Ik vergeef je. Ook dit zal de Schepper verheerlijken. Vrees niet. Alle dingen werken mee ten goede." ²¹⁴

Inmiddels was het licht van Jozefs rug zichtbaar voor iedereen en een gemompel ging door de menigte. De burgemeester voelde de groeiende boosheid en afgrijzen in de menigte en werd bleek, de Gemeenteraadsleden deden een stap achteruit, niet wetend hoe ze met de situatie moesten omgaan. Maar de burgemeester herstelde zich snel en wendde zich tot de omroeper. "Lees de rest van het vonnis!" riep hij eisend.

De omroeper aarzelde een moment, schraapte zijn keel en sprak met bevende stem: "Er mag nooit meer sprake zijn van opruiing tegen de Gemeenteraad en jullie zullen je onthouden van het promoten van ideeën die de wettige autoriteit ondermijnen!"

Jozef antwoordde duidelijk en vastberaden: "Of het juist is in de ogen van de Schepper om meer acht te geven op jullie dan op Hem, mogen jullie zelf beslissen, want wij kunnen niet ophouden te spreken over wat we gezien en gehoord hebben." ²¹⁵

"Als je dat waagt," dreigde de burgemeester, "zul je een erger lot ondergaan dan dit. We zijn dit keer genadig geweest door je slechts tien zweepslagen te geven. De volgende keer zullen we niet zo vriendelijk zijn."

Daarmee draaide de burgemeester zich om en liep weg. De Raadsleden volgden gehoorzaam.

"Wat jullie ook met me doen," zei Jozef zachtjes, "jullie kunnen alleen maar de heerlijkheid van de Schepper onthullen."

De omroeper liet zijn papieren vonnis vallen en de mensen renden naar Jozef, verbaasd over zijn moed en onder de indruk van het heldere licht dat nog steeds uit de barsten van zijn rug kwam.

"Ik breng hem naar de kliniek," vertelde de beul de onrustige menigte, "en ik zal al zijn onkosten betalen." ²¹⁶

"Voordat we gaan," zei Jozef, "wil ik jullie allemaal vertellen dat de Schepper voor jullie allemaal een weg heeft vrijgemaakt om Zijn licht te ontvangen. Er breekt een nieuwe dag aan, waarin Zijn liefde aan ons geopenbaard wordt. Het licht dat jullie in mij zien, zal in jullie allemaal gezien worden. De Gemeenteraadsleden zullen zich

verzetten tegen de Schepper, want ze willen niet opgeven wat ze zichzelf toegeëigend hebben. In vroegere tijden is hen de mogelijkheid gegeven om ons te doden. Nu kunnen ze ons niet meer doden, want hun tijd is voorbij. Het getuigenis van de waarheid zal nog tegengewerkt worden, maar uiteindelijk zal het overwinnen, want die tijd is nu aangebroken.”

Terwijl Jozef naar de kliniek gedragen werd gooide ik opnieuw zaadjes in de wind en nog vele kwamen terecht in andere open oren. Een uitzonderlijk zaadje vloog in de oren van de beul²¹⁷ en schoot wortel in het oor van zijn hart om uit te groeien tot een mooie en vruchtbare boom.

Voetnoten

210 – Het eerste gebod, Exodus 20:3.

211 – Geciteerd uit een besluit van de US Supreme Court, *Butchers' Union Co. V. Crescent City Co.* 111 U.S. 746 (1883), wat oa. zegt: *“Het bezit van iedere persoon is zijn eigen arbeid, aangezien dit het oorspronkelijke fundament is van alle bezit, daarom is dit het heiligste en onschendbaar. Het erfgoed van de arme ligt in de kracht en behendigheid van zijn eigen handen en het belemmeren van het aanwenden van deze kracht en behendigheid op enige manier waarop hij dat gepast vindt, zonder schade toe te brengen aan zijn naaste, is een directe overtreding van het heiligste bezit.*

212 – Zie ook mijn boek, [Deuteromium, de Tweede Wet, Toespraak 4: De Weg ten Leven voor de Zonen Gods, Hoofdstuk 3](#).

213 – Tien is het Bijbelse getal dat verwijst naar de Wet.

214 – Romeinen 8:28 (Rom 8:28).

215 – Handelingen 4:19 (Act 4:19).

216 – Merk de gelijkenis van de Goede Samaritaan op, Lucas 10:35 (Luk 10:35).

217 – De Beul is een globaal model van Saulus, die Paulus werd.

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 19 - Genezing

“Wacht!” zei Jozef tegen de Beul. “Breng me naar de fontein. Laat me het bloed daar van mijn rug wassen.”

“Zoals je wilt,” kwam het antwoord. “Trouwens, mijn naam is Paul. Ik ben van plan mijn baan als Beul voor de Stadsraad op te zeggen. Ik wil niet meer bekend staan als de Beul.”

“Dat kan ik me voorstellen,” zei Jozef, “Van nu af aan ben jij Paul en mijn vriend.”

De fontein was inmiddels bereikt en Jozef zat nu op de ronde stenen muur daarvan. Joshua was hen gevolgd en mijn vrouw en ik liepen daar vlak achter, klaar om te helpen waar we konden. Om en nabij een dozijn mensen uit de stad waren ons ook gevolgd met ontzag en verbazing, maar bleven in stilte staan op een respectvolle afstand.

Paul klom in het ondiepe water aan de basis van de fontein en schepte water in zijn handen om het op Jozefs bebloede rug te gieten. De wonden bruisten en begonnen zich te sluiten voor zijn ogen. Het innerlijke licht wat fel uit zijn wonden had geschinen dimde zich nu terwijl het open vlees zich langzaam sloot tot een band van littekenweefsel. Binnen een paar minuten waren de wonden volledig genezen en de littekens zagen eruit alsof ze al lang geleden waren ontstaan.

“Dit zoete water heeft grote genezingskracht,” merkte Paul op. “Er is een opmerkelijke verandering van atmosfeer sinds je hier kwam.”

“Een ieder die komt naar het water zal genezing vinden als dat de intentie van hun hart is,” onderbrak Joshua. Jozef hield zich stil en sloot zijn ogen terwijl hij op krachten kwam.

“Het lijkt erop dat het water geen littekenweefsel geneest,” constateerde Paul.

“Nee,” antwoordde Jozef, “En dat zou ook niet moeten. Deze littekens zijn eretekens²¹⁸ die mij niet af worden genomen. Deze littekens zijn het bewijs van de gebeurtenissen van deze dag, welke ik kan laten zien als men ooit twijfelt aan mijn getuigenis van licht en genezing. Vanwege deze littekens zullen mensen ernaar verlangen om te drinken van deze fontein die overvloeit van levend water. De genezing van Cosmos is begonnen.”

“Ikzelf heb dit water nodig,” zei Paul, “want ik heb genezing en vergeving nodig. Mijn hart rouwt om de mensen die ik pijn heb gedaan in het verleden. Jij, Jozef, bent niet de eerste die ik moest ranselen. Erger nog, ik moet met een zwaar hart toegeven dat de Stadsraad me een paar jaar geleden de opdracht gaf om één van hun vijanden te executeren.”

“Ik kan me geen openbare executies herinneren in de afgelopen jaren,” zei Joshua.

“Dat komt omdat het een geheime executie was,” antwoordde Paul en tranen welden op in zijn treurige ogen. “Het was absoluut niet rechtvaardig, maar werd in het holst van de nacht uitgevoerd.”

“Dus het was moord?” flapte ik eruit.

“Helaas wel”, zei Paul met droefheid, “al ziet de Stadsraad het niet als moord. Zij hebben het zichzelf gerechtvaardigd om te moorden, liegen en stelen – allemaal als middel voor het doel van het grotere goed. De man was lid van de Stadsraad geweest en onderdeel van hun geheime club, het Rhodomon Genootschap.²¹⁹ Om lid te kunnen worden, moet iemand een verschrikkelijke eed van geheimhouding afleggen. De straf voor het openbaar maken van de geheimen van het Genootschap is de dood. Ik weet dit, omdat ik ook een Rhodomon-lid ben geweest. Zo kreeg ik mijn baan als Beul. Ze zouden deze baan niet toevertrouwen aan iemand buiten het Genootschap, want, zoals ik ontdekte, was een onderdeel van dit werk het onofficieel vermoorden van hun vijanden. Tegen de tijd dat ik me realiseerde dat het Genootschap deze vreselijke eed serieus nam, zat ik gevangen in angst, wetende dat als ik van mijn lidmaatschap af zou zien, dat mijn leven in gevaar was, omdat ik teveel wist.”

“Hoe heb je hem vermoord?” vroeg Jozef.

“Drie van ons bonden hem vast en gooiden hem op een diep punt in de rivier,” antwoordde hij. “We deden het na middernacht op een maanloze nacht zodat niemand zou zien wat we gedaan hadden. Het was mijn taak om hem van de boot af te duwen nadat er gewichten aan zijn lichaam vast waren gemaakt. Het is een vreselijk en pijnlijk geheim geweest dat mijn hart heeft verscheurd en mijn gedachten vergiftigd voor een lange tijd.”

Op dat moment stapte een vrouw met een hoed en een gedeeltelijk gesluierd gezicht naar voren uit de menigte. “Wat was zijn naam – de man die u moest doden?” vroeg ze met een trilling in haar stem.

“Het was Wethouder Morgan,”²²⁰ zei Paul, met zijn hoofd neerhangende in schaamte en verdriet.

De vrouw zakte neer op de grond en begroef haar gezicht in haar handen. "Dat was mijn vader," zei ze met een snik.

"Oh, mijn God!" zei Paul. "Het spijt me zo. Vergeef me alstublieft, ik wist niet wat ik deed."

De vrouw huilde een tijd, terwijl we in verschrikking naar elkaar keken. Uiteindelijk hervatte ze zichzelf en zei met een pijnlijke stem: "Ja, ik vergeef je," terwijl ze haar sluijer en hoed afdeed. Terwijl haar volle donkerbruine haar op haar schouders viel staarden wij naar haar in ongeloof. "Maggie!" Joshua's stem brak de geschokte stilte van dat moment.

"Ja," antwoordde ze met tranen in haar ogen. "Morgan was mijn vader. Ik heb jarenlang vermoed dat de gemeenteraad bij zijn moord betrokken was. Daarom verliet ik deze stad en verhuisde naar Newkirk. Dit is de eerste keer dat ik terug naar Cosmos kwam sinds die tijd, want ik was bang dat de Stadsraad mij ook zou vermoorden. Dat is waarom ik mij vermomd had in de menigte."

Paul viel op zijn knieën neer. Het was één ding om een man te doden, maar het was heel iets anders om oog in oog met zijn dochter te staan, wiens leven zo ernstig aangedaan was door de moord. Het is één ding om vergeving te vragen aan anderen, maar iets anders om jezelf te vergeven. Hoe kan iemand vergoeden wat hij in zo'n geval gedaan heeft? Het is moeilijk voor een dergelijk slachtoffer om te vergeven, maar zelfs nog moeilijker voor een berouwvolle persoon om zo'n vergeving te accepteren.

Maggie stond op en liep langs Paul naar de fontein. Ze maakte een kom van haar handen en dompelde ze in de leven-gevende stroom. Ze draaide zich om en knielde voor Paul neer. "Hier. Drink dit," zei ze. Het was haast een bevel. Het water tegen zijn lippen houdende, accepteerde hij haar vergeving en het water van leven begon de innerlijke wonden te genezen van zijn gemartelde ziel. Hoewel er littekens zouden blijven als levendige herinneringen aan een gedane zonde, gebrandmerkt op zijn vergeven ziel, littekens die hem nooit de luxe van hoogmoed zouden toestaan, littekens die het verhaal zouden vertellen van een arme ziel die zachtmoedig was geworden door een daad van vergeving.

"Als slachtoffer," zei ze tegen hem, in zijn waterige ogen kijkende, "is mij de macht gegeven om de zonde te laten bestaan of om hem te vergeven. Dit recht is mij gegarandeerd door de profeten die de wetten van de Schepper hebben geopenbaard.²²¹ Net zoals ik ben vergeven door de Schepper, zo vergeef ik jou. Net zoals ik ben genezen van de bitterheid in mijn hart en alle dwaasheid die ik heb

gedaan door deze verbitterdheid, zo ook beveel ik dat alle bitterheid moet vluchten door de grotere kracht van vergeving.”

Paul fluisterde, terwijl hij met verwondering en verbazing in Maggie's ogen keek, “Ik ben eindelijk vrij. Ik vrees niet langer wat men met mij zal doen. Ik ben als het ware opgestaan uit een nachtmerrie.”

Toen verhief hij zijn stem zo dat iedereen die aanwezig was kon horen wat hij zei. “Laat het bekend zijn aan iedereen dat de Stadsraad van Cosmos geregeerd wordt door moordenaars van het Rhodomon Genootschap. Doordat ik vrij ben gezet door de kracht van vergeving, kan ik getuigen aan iedereen dat ik door de burgemeester en de hele Stadsraad de opdracht had gekregen om Morgan te executeren, niet voor een misdrijf wat hij heeft gedaan, maar voor de bedreiging dat hij openbaar zou maken dat de geheime regering de stad over had genomen. Dit is de waarheid.”

De mensen uit de stad keken elkaar aan in schok en ongeloof. Ze waren zich zeker bewust van het hoofdkwartier van het Rhodomon Genootschap, want het stond direct achter het Stadhuis. De deur van het gebouw was gegraveerd met het hoofd van een geit in de vorm van een pentagram, waarvan het rumoer ging dat het hun god was die ze Baphomet noemen. Er werd gezegd dat de twee gebouwen aan elkaar verbonden waren door een ondergrondse tunnel. Maar het Genootschap deed zich voorkomen als een achtenswaardige liefdadigheidsorganisatie en er werd gezegd dat er veel vermogende zakenlui en belangrijke overheidsfunctionarissen onder de leden waren. Weinigen geloofden dat het duister was op één of andere manier.

“Ik zeg hierbij mijn lidmaatschap van het Rhodomon Genootschap op,” zei een man die naar de voorgrond stapte. “Ik was me niet bewust van de acties van de Stadsraad, omdat ik alleen een lid ben op een laag niveau. Ik ben ook misleid en ik heb er verkeerd aan gedaan om deze organisatie te ondersteunen met mijn contributie en mijn aanwezigheid. Ik beken dat ik dezelfde vreselijke eed heb afgelegd als Paul, omdat ze me de aard van deze eed niet hebben verteld voor het moment van mijn inwijding. Deze eed is inderdaad te schrikbarend om te herhalen, maar ik ging ervan uit dat het gewoon tradities waren van een gewelddadiger verleden en nooit meer serieus genomen zouden worden vandaag de dag. Paul heeft echter laten zien dat de leiders van het Genootschap ze weldegelijk serieus nemen. Hoe kan ik mij ontdoen van deze eed? Zijn zulke beloften niet heilig en onschendbaar?”

Op dat moment nam ik het woord. “De profeten vertellen ons dat als iemand een eed heeft gezworen waarvan hij onmachtig is om hem te houden of dat hij hem niet kan houden door zijn immorele aard, dan moet hij er afstand van doen voor het

aangezicht van de Schepper.²²² Hoewel het een zonde is om een eed te schenden, begrijpt de Schepper dat het een grotere zonde kan zijn om bepaalde beloften in stand te houden. Om deze reden beveelt Hij ons om al dit soort beloften te herroepen en het is een zonde om door zo'n eed gebonden te blijven."

"Dan sta ik hier voor de Schepper van het Universum en herroep mijn beloften aan het Rhodomon Genootschap," zei hij, terwijl hij zijn rechterhand op hield. "Ik erken mijn zonde en vraag om vergeving. Ik draag hierbij mijn trouw over van het Rhodomon Genootschap naar het Koninkrijk van de Schepper zelf."

"Wij zijn getuigen," antwoordde de menigte en hoewel de anderen geen Rhodomon leden waren, zwoeren ze allemaal trouw aan de Schepper en Zijn Koninkrijk.

"Dit is de start van een nieuwe Grote Opwekking – de derde in de laatste eeuwen als ik het goed heb," zei Joshua.²²³ "Ik geloof dat deze Opwekking gerechtigheid terug zal brengen in regeringen en genezing voor de volken. De glorie van de Schepper zal de aarde bedekken, zoals de wateren de zee bedekken."²²⁴

"Daar is geen twijfel over mogelijk," zei Jozef. "De eerste Opwekking was goed en de tweede was beter, maar ze vervaagden allebei naarmate de tijd verstreek. Deze zal niet vervagen of tot een einde komen, want we leven in de aangewezen tijd van grote genezing. Het water van deze fontein is genezen. Een rivier van leven vloeit nu door deze vallei van de grote breuk in de zijkant van de berg van Openbaring. Dit kan net zomin worden gestopt dan dat men het aanbreken van de dageraad kan stoppen."

Toen daalde een kleine, met bloed bevlekte duif neer op Sipporah's schouder en fluisterde in haar oor. Ze draaide zich naar mij en zei zachtjes: 'Het Rhodomon Genootschap is op dit moment nog steeds bijeen. Sippore zegt dat hun spionnen ons in de gaten houden en dat ze gealarmeerd zijn over wat er hier aan de hand is. Ik denk dat we moeten vertrekken."

"Ja, dat denk ik ook," zei ik. Ik draaide me naar de anderen en vertelde hen wat we zojuist hadden begrepen en concludeerde, "Het is tijd voor ons om uiteen te gaan. Ga en verspreid het nieuws aan iedereen die je tegenkomt. Getuig van de dingen die je hier hebt gezien en gehoord. Vertel de mensen het goede nieuws van de genezen wateren op het Maanplein, zodat zij er ook van kunnen drinken en genezen worden van alle bitterheid in hun harten. Hun eigen innerlijke genezing zal getuigen van de waarheid van wat je aan hen hebt laten zien."

"Kom," zei ik, mezelf richtend op onze vriendschappelijke kring. "We moeten deze dingen overbrengen aan Stamhoofd Hiamovi."

En daarmee vertrokken we, met Paul aan onze groep toegevoegd en Maggie die zijn hand vastpakte.

Voetnoten

218 — Galaten 6:17.

219 — Rhodomon is een verouderde spelling van Rodomon en refereert naar Rodomonte, een belangrijk karakter in de epische gedichten *Orlando innamorato* (1484) en zijn vervolg *Orlando furioso* (1495) uit de Italiaanse Renaissance. Rodomonte was arrogant en opschepperig. Later kwam dan ook het Engelse woord *rodomontade* (alsook *rhodomontade*) in gebruik, wat betekende “opschepperige, bluffende taal.” Het woord werd gebruikt door Charles Finney in zijn boek, *The Character, Claims en Practical Workings of Freemasonry*, hoofdstuk III, gepubliceerd in 1869. Hij pastte de term toe op de apologeten van de Vrijmetselarij. Het “Rhodomon Genootschap” slaat op Vrijmetselarij, maar ook op alle andere geheime genootschappen wiens doel is om regeringen en rechtbanken te beïnvloeden en te domineren.

220 — De executie van Kapitein William Morgan in 1826 door de hand van de Vrijmetselarij werd een nationaal schandaal dat ervoor zorgde dat de meeste Vrijmetselaren zich terugtrokken uit de organisatie. Deze moord was ook de inspiratie voor de Anti-Masonic Party, die in 1828 werd gevormd. De bekentenis op het sterfbed van Henry L. Valance in 1848 bevestigde dat hij en twee anderen Morgan in de Niagara Rivier hadden geworpen en dat hij (Valance) degene was die Morgan de rivier in had geduwd.

221 — De goddelijke wet definieert en handhaaft *rechten*. Dit omvat het recht van slachtoffers om een vergoeding te ontvangen of om hen te vergeven die in overtreding waren tegen hen. Dat is waarom Jezus hen kon vergeven die Hem gekruisigd hadden (Lukas 23:34 – Luk 23:34) en Stefanus zijn moordenaars kon vergeven, inclusief Saulus/Paulus in Handelingen 7:60.

222 — Leviticus 5:4.

223 — De eerste Grote Opwekking was onder Jonathan Edwards halverwege de 17^e eeuw, welke de weg baande voor de Amerikaanse Republiek. De tweede Grote Opwekking was onder Charles Finney in het midden van de 18^e eeuw, welke praktisch opriep tot bekering van de Vrijmetselarij en de slavernij gedachten. De derde Grote Opwekking moet nog komen.

224 — Habakkuk 2:14.

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 20 - De Ogen van God

We reden in een colonne naar het huis van Stamhoofd Hiamovi in het Indiaanse dorp aan de andere kant van de rivier en werden hartelijk verwelkomd. Het stamhoofd was in het bijzonder heel blij om Jozef te zien, zijn hoofdopzichter, levend en wel, hoewel zijn gezicht verduisterde toen hij Pauls belijdenis hoorde, Maggie voelde rouwen en de littekens op Jozefs rug zag.

“Deze littekens werden onrechtvaardig toegediend,” zei het Stamhoofd, “maar ze bewijzen de onwaardigheid van de Stadsraad. Hun afwijzing en mishandeling van jou geven mij het recht om hen uit hun gezagsposities te zetten en te vervangen voor anderen.²²⁵ De tijd is gekomen om te handelen.”

“We moeten ook naar Newkirk gaan”, antwoordde Jozef, “en zien wat daar moet gebeuren met de Stadsraad. Ze hebben altijd respect voor u gehad, hoewel het er op lijkt dat zij degenen zijn die Cosmos ertoe hebben bewogen om mij te ontvoeren. We moeten deze zaak verder onderzoeken. Er is nog veel wat we niet weten.”

“Ja,” stemde het Stamhoofd mee in. “De leiders van de twee steden werken duidelijk samen en zijn misschien aan het samenzweren tegen ons en tegen de Schepper zelf.”

“Opstandelingen leven altijd in angst,” voegde ik toe. “Angst motiveert hen om zich agressief op te stellen om zichzelf te verdedigen en dat te beschermen wat ze zich onwettig hebben toegeëigend. Ik verwacht dat deze leden van de Stadsraad niet anders zijn. Ik verwacht niet dat zij zich zullen bekeren, maar dat ze zullen vechten en ik denk dat we ons daarop moeten voorbereiden.”

“Het Nieuwe Verbond,” kwam Joshua tussenbeide, “garandeert dat zelfs de opstandelingen onderworpen zullen worden en in overeenstemming zullen komen met de Schepper aan het einde. Het is alleen niet waarschijnlijk dat dit de tijd al is dat ze zich zullen bekeren. Hun harten zijn nog verhard. Ze moeten eerst tot een oordeel gebracht worden en wanneer ze alles verloren hebben zullen ze in de juiste positie zijn om rechtvaardigheid te leren.”

“Ja, daar ben ik het mee eens,” zei het Stamhoofd bedachtzaam. “De enige manier om deze mensen te herstellen is door het oordeel. Dus we moeten het oordeel brengen en hun koninkrijk verstoren. Het is de enige manier om de stadsmensen te bevrijden. Als we niets doen, dan zullen de mensen bedrogen blijven worden en geregeerd door slechte mensen.”

Op dat moment hoorde ik een zacht tikken op het raam. Toen ik me omdraaide zag ik de kleine duif licht op het vensterglas pikken. De duif was weggevlogen toe we naar het huis van het Stamhoofd waren gereden, maar was nu teruggekomen. Sipporah stond meteen op en liep naar buiten. De duif vloog op en al snel kwam mijn vrouw terug de kamer in met de duif op haar schouder.

“Er is nieuws,” kondigde Sipporah aan. “Sippore heeft de ogen van God en ze is heen en weer door de stad Newkirk gevlogen om te kijken wat ze zou zien.” Terwijl de duif in haar oor fluisterde, vertelde Sipporah de boodschap aan de rest van ons.

“Ik zag een razende burgemeester en een verschrikte Stadsraad in een staat van paniek toen ze erachter kwamen dat één van hun leden – de Beul – zich bij het gezelschap had gevoegd. Ze zijn nu plannen aan het smeden voor zijn dood, omdat hij teveel van hun geheimen kent. Maar ze zijn zenuwachtig geworden door het feit dat Jozefs wonden zo snel zijn genezen en weten zich hier geen raad mee. Op dit moment geloven ze dat de enige oplossing die hen kan redden is om Paul, Jozef en misschien zelfs het hele gezelschap te vermoorden. Ze weten dat simpele zweepslagen de dingen alleen maar erger zullen maken, nu ze zien dat deze wonden zo snel genezen.”

“Dus ze hebben oorlog uitgeroepen,” zei het Stamhoofd gewichtig. “In hun verblinding denken ze dat ze vechten tegen vlees en bloed, niet wetende dat als ze tegen ons vechten, dat ze tegen de Schepper Zelf vechten. Het vermogen van de mens om zichzelf te misleiden kent geen grenzen. Maar ik begrijp dat de Schepper hun ogen heeft verblind en hun harten heeft verhard om hun hart zichtbaar te maken aan de mensen en om ons een wettige oorzaak te geven om het oordeel over hen te brengen. De dag van bevrijding is nabij. We hebben geen reden om deze kwade plannen en uitspraken van mensen te vrezen.”

“Hoe zullen we dan nu verder gaan?” vroeg Joshua.

“Slaap vannacht en ga morgen naar Newkirk,” zei het Stamhoofd. “Ga naar het Maanplein midden op de ochtend en verklaar de waarheid in het openbaar. Laat ons deze situatie het hoofd bieden. Omdat het Rhodomon Genootschap niet alleen de macht heeft over de Stadsraad, maar ook over het rechtssysteem, zullen we over hun leiding heen moeten gaan en ons direct beroepen op de mensen. Laat de mensen beslissen wat er moet gebeuren met de door hun verkozen ambtenaren. Spreek de waarheid in liefde²²⁶ en weet dat je woorden bevestigd zullen worden door tekenen die volgen.²²⁷ Je hoeft dit gevecht niet te vechten, want het gevecht behoort toe aan God.”²²⁸

“Laten we gaan dan,” zei ik. “Laat het licht binnenkort helder schijnen vanaf vele donkere bergen.”

En daarmee vertrokken we. Sippore, de met bloed bevlekte duif, vloog opnieuw op om de harten van mensen te doorzoeken en de weg voor ons te bereiden. Terwijl we de rivier doorkruisten, voelden we een energieke pulserende kracht van de rivier en we wisten dat het hart en de gedachten van iedereen die in de vallei woonde werd veranderd met elke beker water die ze nu zouden drinken. De meesten van hen begrepen nog niet wat er aan de hand was, want hun wereld leek nog steeds hetzelfde. Maar een onmerkbare vernieuwing was begonnen, verborgen in simpele en fundamentele dingen die men lang voor gewoon had gehouden.

Ik stopte en parkeerde de truck aan de andere kant van de brug. Ik draaide me naar mijn vrouw en stelde voor dat we af zouden dalen naar de oever van de rivier. We stapten uit de truck en wandelden naar de rivier, welke lieflijk stroomde en sprankelde in het laatste zonlicht van de dag. Sipporah knielde neer, nam wat water in de kom van haar hand en waste haar gezicht.

Toen keek ze op met verbazing op haar gezicht. “Mijn ogen zijn helderder dan gewoonlijk,” zei ze. “Er gebeurt iets met mijn ogen. Ze voelen scherper, op een bepaalde manier vernieuwd.”

“Als je nu beter ziet dan hiervoor, dan zal dat zijn door de veranderingen die plaatsvinden,” zei ik. “Nu dat het water van de Berg van Openbaring in de rivier stroomt, kunnen we veel goede dingen verwachten. Misschien heb je je leesbril niet meer nodig.”

Al snel vervolgden we onze weg terug naar de herberg en kwamen aan op het moment dat de zon onderging aan de westelijke horizon. Vlak na ons kwam Jozef aan en we deelden onze avondmaaltijd met hem in het restaurant van de herberg. Terwijl we aan het eten waren keek Jozef met een vreemde blik naar Sipporah en zei: “Is de kleur van jouw ogen veranderd? Er is iets anders aan je ogen.”

“Ik kan de kleur van mijn ogen niet zien,” antwoordde ze, “maar als het niet veranderd is, dan zouden ze donkerbruin moeten zijn.”

“Nou, dan is dat het niet,” zei Jozef. “Ze zijn nog steeds bruin. Maar ik ervaar dat er iets anders aan is.”

Sipporah vertelde hem toen van de aparte ervaring aan de oever van de rivier en hoe het water haar ogen leek te genezen en haar zicht te verhelleren op een subtiele manier.

“Ja, de rivier van leven heeft jou een gift gegeven,” zei hij vastberaden. “Geen twijfel over mogelijk dat je binnenkort erachter komt wat dit betekent. De gaven van de Schepper komen wanneer we ze nodig hebben.”

Toen veranderde ik het onderwerp. “Het Stamhoofd vertelde me dat jouw vaders naam Jozef was en dat mijn vader Thomas zijn vriend was. Mijn vader vertelde mij vroeger verhalen over Yaqui Joe, dat was hoe hij hem noemde.”

“Was dat jouw vader?” zei hij met verwondering. “Ja, ik was toen nog jong, maar ik kende hem. Die twee waren goede vrienden en gingen regelmatig kamperen in de bergen. Ze hielden allebei van de natuur en de natuur bood hen vele interessante avonturen.”

We deelden die avond veel verhalen vanuit het verleden en ik kreeg de mogelijkheid om vele spannende gebeurtenissen die mijn vader mij vroeger toevertrouwd had op te helderen en te verduidelijken. Tegen de tijd dat we naar ons bed gingen had ik het gevoel dat ik Jozef mijn hele leven al had gekend. En dat had ik ook inderdaad. Maar het was al laat en we hadden onze slaap nodig. Het duurde niet lang voordat we al dromend overgingen in andere dimensies van realiteit die grotendeels ontoegankelijk waren, behalve door te slapen.

Toen hoorde ik ergens uit de verre uithoeken van de innerlijke ruimte mijn naam roepen en ik werd wakker uit een diepe slaap toen de hand van mijn vrouw mijn schouder aanraakte.

“Ben je wakker?” vroeg Sipporah aan me.

“Bijna,” mompelde ik.

“Ik had een droom,” zei ze.

“Hebben we dat niet allemaal?” antwoordde ik zonder mijn ogen te openen.

“Nee, ik meen het,” hield ze aan. “Dit was te echt om gewoon een droom te zijn.”

“Wat zag je?” Tegen deze tijd realiseerde ik het me dat het belangrijk voor haar was en dat het niet kon wachten. Te vaak raken dromen verloren in de mist van de nacht of worden weggevaagd door mindere dromen die volgen. Als dit echt belangrijk was, dan moest het meteen uitgesproken of opgeschreven worden, zodat het niet verloren zou gaan.

“Ik vloog hoog aan de nachtelijke hemel en keek neer op de stad Cosmos. Toen zag ik een auto rijden van Newkirk naar Cosmos en het stopte tussen het Stadhuis en

het gebouw van het Rhodomon Genootschap. Een duister figuur stapte uit de auto en klopte op de deur van het Genootschapsgebouw. Een ander duister figuur opende de deur en liet hem binnen.”

“Toen vloog ik laag en ontmoette de muis van het Stadhuis, die mij scheen te kennen. Ik vroeg hem om de boel te onderzoeken en mij te vertellen wat er aan de hand was. Hij gleed door een piepkleine scheur in het gebouw en na een lange tijd kwam hij bij me terug om me te vertellen dat de twee burgemeesters elkaar hadden ontmoet in de tempel.”

“Tempel?” onderbrak ik.

“Ja, hij noemde het Genootschapsgebouw een *tempel*,” zei ze. “Hij zei dat de burgemeester van Newkirk boos was op de burgemeester van Cosmos en hem flink aan het uitschelden was. Mijn indruk was dat de burgemeester van Newkirk de leider was van de twee. Hoe dan ook, ze begonnen hun plannen te bediscussiëren om valse getuigen op te roepen tegen ons, zodat ze een excuus zouden hebben om ons in de gevangenis te stoppen als samenzweerders en ons misschien zelfs ergere dingen aan te doen.”

“Denk je dat de droom op een bepaalde manier verbonden is aan de realiteit?” vroeg ik haar.

“Nou, dat is het vreemde deel. In de droom was ik een duif - Sippore om precies te zijn - en ik zag de dingen als door haar ogen. We waren één. Haar gedachten waren mijn gedachten.”

“Je kon de muis ook begrijpen en ermee praten,” herinnerde ik haar in alle ernst. “Het lijkt erop dat we begrip hebben gekregen van alle talen, zelfs die van dieren. Het lijkt erop dat we meer en meer in harmonie met de natuur komen.”

“Er is meer te vertellen,” ging ze verder. “Na het krijgen van het veldrapport van de huismuis, vloog ik opnieuw de donkere lucht in en keek naar de rivier. Daar zag ik een tumult, alsof een grote aardbeving eronder had toegeslagen. Ik zag hoge golven tegen de kust slaan en in het schimmige licht zag ik een andere figuur alleen langs de kust lopen. Ik kon het gezicht van de man niet zien, want hij droeg een hoed. Op dat moment vloog ik naar de herberg hier en werd ik wakker uit mijn droom.”

“Ik weet haast niet wat ik moet zeggen,” zei ik langzaam, “maar ik gok dat Sippore een drukke nacht heeft gehad en dat jij werkelijk één met haar bent geworden op een nieuwe manier. Je zag wat zij zag, maar de mysterieuze man die van de rivier

kwam is onduidelijk. Misschien zullen we het later nog uitvinden, misschien zelfs morgen als we naar Cosmos gaan.”

Met die woorden gingen we weer liggen en sliepen verder tot we wakker werden van het licht wat door een kiertje van het gordijn scheen.

Voetnoten

225 — Net zoals de verdrukking van de profeten (en uiteindelijk de Zoon) door de Joden, het volk diskwalificeerde (Mattheüs 23:31-38), zo diskwalificeert de verdrukking van de heiligen door de 'kleine hoorn' (kerk) de kerk om te regeren in het Koninkrijk (Daniël 7:21; Openbaring 18:24). Op dezelfde manier werd Saul (Pinkstergelovige) vervangen door David, de overwinnaar; en de zoon van Hagar werd vervangen door de zoon van Sarah (Galaten 4:30).

226 — Efeziërs 4:15.

227 — Markus 16:17-18.

228 — 1 Samuël 17:47.

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 21 - Het Bezoek

In de ochtend reed Jozef met Sipporah en mij naar Newkirk. We kwamen midden op de ochtend aan zoals het Stamhoofd ons had geïnstrueerd. Nadat we de truck hadden geparkeerd liepen we naar het Stadhuis in het centrum van de stad. Toen we langs één van de huizen liepen die langs de straat stonden, opende er een deur en Paul riep ons met een luide fluisterstem.

“Anava! Iedereen! Hierbinnen!”

We stopten en keken opzij en Paul wenkte ons om snel binnen te komen. We stapten het huis binnen en Paul sloot de deur snel achter ons. “Ze zijn van plan je te arresteren zodra je aankomt. De rechtbank is al voorbereid om je direct te kunnen verhoren en ze hebben de bedoeling om je snel en stil te veroordelen voordat je hen dwars kunt gaan liggen.”

“We weten dat ze van plan zijn ons vals te beschuldigen,” antwoordde ik, “dit begrepen we van de duif afgelopen nacht, dus deze openbaring is nu bevestigd. Wat is je plan?”

“Omdat het hun bedoeling is om een geheime rechtszitting te houden,” zei Paul, “stel ik voor dat we er een heel openbare rechtszitting van maken.”

“Perfect,” zei Jozef met een lach. “Hoe zullen we dat doen?”

“Iemand zou de bel op het Stadsplein kunnen luiden?” opperde ik.

“Ja, dat zou de mensen bijeenbrengen,” zei Paul, terwijl hij knikte. “Maar om dat te laten lukken, zullen we eerst moeten toestaan dat ze je oppakken en naar de rechtbank brengen voor een verhoor. Als we de mensen te snel bijeenroepen, dan zullen ze simpelweg het plan staken. Ze moeten betrap worden op het uitvoeren van een illegaal, geheim verhoor, want alleen dan kunnen hun plannen worden blootgelegd. Wanneer de rechtszitting is begonnen kunnen we een menigte mensen meebrengen en hun voornemen tot geheimhouding ruïneren.”

“En verder?” vroeg ik. “Hoe kunnen we onszelf verdedigen?”

“Wees niet bezorgd over wat je zult zeggen,” antwoordde Paul.²²⁹ “Zeg gewoon datgene wat je op dat moment ingegeven wordt. Vergeet niet dat jij het niet bent die spreekt, maar het nieuw geschapen mens in jou. We weten niet precies de aard van hun beschuldigingen, dus het heeft geen zin om ons voor te bereiden hierop.

We weten hoe dan ook dat de waarheid in ons is en dat de waarheid ons vrij zal zetten.”²³⁰

“Ik zal de bel luiden en de mensen bijeen verzamelen nadat je gearresteerd bent,” voegde Paul toe. “De mensen kennen mij en ze zullen komen. Ik twijfel er niet over dat het nieuws over de gebeurtenissen in Cosmos gisteren al door de stad zijn verspreid en dus komen ze, al is uit nieuwsgierigheid.”

“Dan staat het plan vast,” constateerde Jozef. “Laten we onze aanklagers tegemoet gaan in geloof en zonder angst.”

“Ik ga met je mee,” zei ik tegen hem.

“Ik ook,” zei Sipporah.

“Misschien is het beter als jij achterblijft met Paul,” stelde ik voor. “Hij heeft misschien hulp nodig en ik zie niet in waarom je jezelf in gevaar zou stellen.”

“Daar ben ik het mee eens,” zei Jozef. “Jij komt niet hier vandaan en weinigen zouden jou herkennen. Jij kunt je vrijuit in de menigte heen en weer bewegen zonder wantrouwen te wekken.”

“Oke, ik geloof dat je gelijk hebt. Maar ik hou altijd van een goed avontuur!” zei ze met tegenzin.

“Ik twijfel er niet over dat jij jouw avontuur zult krijgen,” zei ik tegen haar, “maar een ieder van ons speelt zijn eigen rol in deze orkaan. Hier, neem mijn staf.”

En daarmee stapten Jozef en ik terug de straat op en vervolgden onze weg naar het centrum van de stad. We waren nog niet ver toen een auto met officiële markeringen naast ons stopte en twee mannen uitstapten. “Kom met ons mee. Je staat onder arrest!” Zei één van hen met een bevelende stem. “Stap in de auto!”

“Ja meneer,” antwoordde ik respectvol. We stapten in de auto, de officieren sloegen de deuren dicht en sloten ons op achter in het voertuig. Ze reden ons de korte afstand naar de rechtbank en parkeerden de auto voor de deur. De officieren openden de achterdeuren van de auto en sleepten ons de auto uit door de deur naar de rechtbank. De deur werd achter ons op slot gedaan en mijn hart zonk in mijn schoenen toen ik mij realiseerde dat we geen sleutel van het gebouw hadden. Hoe konden de stadsmensen binnen komen om dit geheime verhoor publiekelijk te maken?

We werden de rechtszaal in gebracht. De burgemeester wachtte aan de ene kant en wij werden naar de andere kant van de zaal geleid, tegenover de burgemeester. We waren nauwelijks gaan zitten toen ons opgedragen werd op te staan, terwijl de rechter de zaal binnen liep. Nadat de inleidende procedures afgerond waren, las de rechter de aanklacht tegen ons voor: opruiing en aantasting van openbaar eigendom.

We probeerden niet te lachen.

Terwijl de burgemeester opstond om getuigen tegen ons in te brengen, luidde de bel drie keer in de verte. We keken elkaar betekenisvol aan. Twee getuigen werden opgeroepen om te vertellen wat Jozef had gezegd over het vervangen van de gemeenteraad vanwege het zich toe-eigenen van macht. Dit was natuurlijk waar, hoewel de getuigen met grote verontwaardiging het verhaal deden overkomen als een revolutionaire daad van samenzweerdigers die probeerden de wettige regering van Newkirk ten val te brengen.²³¹

Wat betreft de aanklacht van het aantasten van openbaar eigendom, stonden getuigen uit Cosmos op om te verklaren dat we het natuurlijke water van de Fontein van Mara op het Maanplein hadden veranderd. Omdat het water zelf als openbaar bezit werd geclaimd en wij dit water zonder vergunning zoet hadden gemaakt, vertelden de getuigen op dramatische wijze het verhaal opnieuw, alsof we de hele toeristenindustrie van de stad schade hadden berokkend.

Het leek ons niet juist om in Newkirk beschuldigd te worden van het schenden van openbaar eigendom van Cosmos, maar de rechter haalde een aantal documenten voor de dag van de Gemeenteraad van Cosmos, welke hen het recht gaven om ons namens hen te berechten voor deze "misdad".

Toen de tijd voor ons aanbrak om voor onze eigen zaak te pleiten, stond Jozef op om als eerste te getuigen dat het geen opruiing was om aan de rechtmatige Eigenaar terug te geven wat de Gemeenteraad onrechtmatig tot hun eigendom had gemaakt. Als hoofdopzichter had hij volmacht van Stamhoofd Hiamovi zelf om de wettelijke rechten van de Schepper te herstellen. Het land en het water waren onrechtmatig toegeëigend door de Gemeenteraad, alsof er geen Schepper was of alsof de Schepper Zijn eigendommen lang geleden had verlaten.

Wat betreft de Fontein van Mara, deze had de Gemeenteraad van Cosmos zelf gebouwd, maar het had niet het water gemaakt wat er in omhoog vloeide vanuit de grond. Niets van de fontein zelf was veranderd of beschadigd. Alleen het water was genezen. "Deze aanklachten," hield Jozef vol, "zijn gebaseerd op de veronderstelling dat de Gemeenteraad het water bezit, terwijl het dit in feite niet

doet. De Schepper is de eigenaar van het water en de Gemeenteraad gebruikt het, niet als een recht, maar als een voorrecht alleen.”

Precies op dat moment opende de deur en een stroom van mensen vloeide de rechtszaal binnen, het proces onderbrekend. De burgemeester sprong op en schreeuwde, “Hoe zijn jullie binnen gekomen? Wie heeft jullie erin gelaten? Iedereen moet onmiddellijk de zaal verlaten! Jullie hebben geen reden om hier te komen! Dit is privé! Dit is een officiële vergadering!”

“Dit lijkt mij een verhoor,” zei één van hen. “U weet dat geheime verhoren verboden zijn. Het publiek heeft altijd een recht om aanwezig te zijn bij verhoren. Dit is ook een openbaar gebouw. Wij hebben het volste recht om hier te zijn.”

De rechter keek naar de burgemeester, maar de burgemeester keek nerveus. Hun plan was ontdekt en er was geen mogelijkheid om dit nog geheim te houden. Ik keek naar Jozef en glimlachte. Mijn blik gleed over de menigte en ik zag Paul en Sipporah achter in de ruimte, die zich in de menigte gedekt hoopten te houden. De kleine rechtszaal was van muur tot muur volgepakt met mensen. Het is onwaarschijnlijk dat de ruimte ooit eerder zo gevuld is geweest bij een verhoor.

De rechter en de burgemeester wisten dat ze gedwarsboomd waren en dus sloeg de rechter zijn hamer neer en zei luid, “Deze zaak is nu opgeschort en is uitgesteld naar een latere datum die nog vastgesteld zal worden!” Het proces kwam zo tot een abrupt einde.

Maar de mensen werden niet zo makkelijk aan de kant gezet. “Waarom waren jullie een illegaal geheim verhoor aan het houden?” Vroeg een man om verantwoording. De burgemeester gaf geen antwoord, om te proberen de vraag te ontwijken.

Toen stapte Paul naar de voorgrond en confronteerde de burgemeester door oog in oog met hem te gaan staan. De burgemeester werd lijkkleek toen Paul hem aansprak. “Als jullie een verhoor willen houden, arresteer mij dan maar voor de moord op Raadslid Morgan,” zei hij. “Ik beken schuld van dit misdrijf. Ik deed dit, omdat ik de bevelen opvolgde van de burgemeester van Cosmos, wie op zijn beurt bevelen opvolgde van u, de voorzitter van het Rhodomon Genootschap. Raadslid Morgan was van plan te ontmaskeren dat u en het Genootschap illegale heersers waren in Newkirk en Cosmos. Hij was een bevriend Genootschapslid, maar hij keerde zich van jullie af nadat hij ontdekte dat jullie een bordeel hiernaast hielden. Hij moest hiermee met zijn leven betalen.”

De burgemeester werd rood van woede. “Hoe durf je me hiervan te beschuldigen!” Schreeuwde hij. “Als jij schuldig bent, dan zul je gestraft worden, maar ik had hier niets mee te maken! Je hebt geen bewijzen tegen mij! En wat zeg je over een

bordeel? Ik weet niets over een bordeel!”

“Ik denk het wel,” zei een vrouwenstem uit de menigte. Maggie stapte naar voren en verklaarde rustig, “Morgan was mijn vader en nadat hij vermoord werd, zijn mijn moeder en ik naar Newkirk gevlucht, voor ons leven vrezend.” Ze keek rond in de menigte. “We dachten dat wij hier veilig zouden zijn. Maar integendeel. We kwamen erachter dat we in het hart van het gevaar waren komen te wonen. Ik herinner me dat u naar de kleine hut kwam waar wij leefden en op dat moment dachten wij dat u ons kwam helpen te overleven. Maar u beveelde dat mijn moeder mij in uw bordeel te werk zette en toen ze met afschuw vervuld werd, dreigde u haar met hetzelfde lot als mijn vader ten deel viel.”

Ze pauzeerde voordat ze verder ging, “Ik werd gedwongen daar te werken tot maar een paar dagen geleden, toen ik woorden van liefde en troost hoorde tijdens de Gemeentevergadering. Ik ontving toen een zaadje van Elyon in mijn oor en mijn leven is voor altijd veranderd.”

De menigte stond als aan de grond genageld door haar kalme en zelfverzekerde getuigenis. Wat een moed heeft zij, dacht ik, om tegen de burgemeester op te staan en te getuigen over haar schaamtevolle leven. Alleen iemand die vergeving echt toegeëigend had zou deze dingen met zo’n onbeschaamd vertrouwen openlijk kunnen bekennen. Haar tijd van gevangenschap, extern zowel als intern, was geëindigd. Niet langer een Andromeda, maar nu een bevrijde en gekroonde vrouw, de Cassiopeia van de profetie.

De burgemeester was geschokt door haar kalmte en vertrouwen, maar hij herpakte zichzelf met een diepe ademteug. “Niets van dit kun je aan mij toeschrijven!” benadrukte de burgemeester. “Je hebt geen enkel bewijs.”

“Misschien niet,” klonk een stem van achteruit de zaal. Niemand had de vreemdeling binnen zien komen, met zijn gezicht verscholen onder een zwarte kap. Hij begaf zich nu echter naar de voorkant van de ruimte. “Maar ik heb bewijs van de moord. Of sterker nog, ik ben het bewijs.” Hij schoof zijn kap naar achteren zodat iedereen zijn gezicht kon zien.

“Vader!” huilde Maggie, terwijl ze de zaal doorkruiste. Ze sloeg haar armen om hem heen en haar stem beefde van emotie toen ze uitsnikte, “U bent in leven! U bent in leven! Hoe kan dit? Wat is er gebeurd?” Op dat moment brak alle emotie die door jaren van rouw opgekropt had gezeten plotseling naar de oppervlakte. De sluisen waren geopend door haar vreugde en verbazing.

Terwijl hij zijn geliefde dochter vast bleef houden, sloeg Morgan zijn ogen op naar de menigte en sprak hen toe. “Afgelopen nacht voelde ik een plotselinge

uitbarsting van leven en energie en dit maakte mij wakker op de bodem van de rivier, waar ik in was gegooid. De gewichten vielen van mijn lichaam af, ik kwam bij de oppervlakte van het water en zwom naar de kust. Het levenswater heeft me teruggebracht om te getuigen tegen de heersers van deze generatie.”

Twee andere vreemdelingen stapten naar voren, een man en een vrouw. “Wij zullen ook onze getuigenis afleggen,” zei de vrouw. ‘Ooit reisde ik in mijn leven een grote afstand om de wijsheid van een rechtvaardige koning te kunnen horen. Maar voor u is de waarheid hier recht voor uw ogen en u heeft het verworpen. Ik getuig tegen u in naam van allen die nooit de mogelijkheid hadden om de waarheid te horen, zij die leefden en stierven in onwetendheid.”²³²

“Ook ik zal getuigen tegen u,” zei de man die aan haar zijde stond. “Ik spreek namens mijn generatie in het verre verleden, die zich bekeerden toen een profeet het zaad van de waarheid naar mijn stad bracht, ook al was onze kennis maar zo klein. We waren allemaal erg religieus, maar we kenden het ware karakter van liefde en genade niet, wat zo onafscheidelijk verbonden is aan de aard van de Schepper. Toch hadden we oren om de waarheid te horen en onze stad werd gered. Ik verklaar aan jullie, dat als deze stad zich niet bekeerd, dat het hetzelfde lot zal ondergaan als de verdorven steden van vroegere generaties. En als de leiders niet bekeren, dan zullen ze veroordeeld worden.”²³³

Ieder oog en ieder oor in de stampvolle zaal spande zich in om elk woord van de getuigenissen van deze drie opgestane zielen te horen. Iedereen was vol ontzag en verbazing over dit hoogst ongebruikelijke bezoek van zowel verre als nabije generaties. Iets heel bijzonder was hier gaande, iets waar velen naar verlangd hadden, slechts enkelen hadden verwacht, maar niemand tot nu toe had meegemaakt.

De burgemeester en de rechter konden hun nederlaag niet langer verdragen. Beiden renden naar het kamertje van de rechter en verlieten onmiddellijk het gebouw via een achterdeur. De menigte in de rechtszaal brak uit in gejuich en later begrepen we dat sommigen van hen het tweetal Newkirk op hoge snelheid per auto hadden zien verlaten.

Nu het verhoor voortijdig was onderbroken, was het proces ongeldig en werden de ogen van de mensen geopend. Niet alleen voor het sinistere karakter van hun leiders en het Rhodomon Genootschap, maar ook voor het woord van waarheid wat Jozef, Joshua en ik ontvangen hadden van de Berg.

Mijn ogen zochten in de menigte naar Sipporah en ik zag dat ze langzaam haar weg naar mij zocht, met de Jubilee staf in haar hand. Toen we herenigd waren, hielden we beiden een kant van de staf boven ons hoofd en riepen, “We verklaren een

Jubeljaar over Newkirk! Laat alle mensen uit de stad vrijgezet worden door de waarheid!”

Een groot gejuich barste opnieuw los onder de menigte, zich verheugend over hun nieuw ontdekte vrijheid.

Toen wendde ik me naar Paul en vroeg: “Hoe zijn jullie het gebouw binnen gekomen? Ik zag hen de deur op slot doen toen ze ons hierheen sleepten.”

Paul glimlachte. “Ik heb een jonge nieuwe vriend gemaakt”, zei hij. Hij draaide zich om en wenkte zijn vriend om dichterbij te komen en we herkenden hem allemaal. “Juan!” Riep ik uit. Juan hield een sleutel omhoog zodat iedereen het kon zien.

“Ik heb een sleutel van het gebouw,” zei hij.

“Maar hoe ben je aan die sleutel gekomen?” vroeg ik met een verbaasde blik in mijn ogen. “Ik betwijfel het dat er erg veel mensen zijn die een sleutel van de rechtbank krijgen.”

“De burgemeester is mijn oom,” vertelde hij ons. “Hij is mijn moeders broer. Ik ben -of was- deel van zijn familie, dus ik had de mogelijkheid om de deur voor de mensen open te doen.”²³⁴

“Zo zo,” zei Joshua, “jij hebt vandaag een belangrijke rol gespeeld in onze vrijlating. Je bent een echte held. Hierna zul jij bekend staan als de Geliefde Discipel, de Bewaarder van de Sleutel van de Schatkamer.”

Nogmaals brak gejuich uit onder de mensen.

De drie herborenen hadden met veel mensen uit de stad hadden staan praten in de rechtszaal en zeiden uiteindelijk vaarwel. Hun kleding veranderde op dat moment in een stralend wit en hun vormen smolten als dauw in de warme ochtendzon. Morgan zelf wendde zich naar zijn dochter, omhelsde haar stevig, kuste haar op het voorhoofd en legde haar uit dat hij nu een ander mens was van een hogere orde en dat hij niet lang kon blijven. “Ik heb nu een hogere roeping die veel meer mensen treft,” vertelde hij haar. “Ik kan niet blijven, maar ik zal je van tijd tot tijd bezoeken en op een dag zul je het beter begrijpen, nadat jij veranderd bent naar de gelijkenis van de Schepper.”

Met deze woorden liet hij Maggie los en verdween in een heldere lichtflits.

Voetnoten

229 — Lukas 12:11,12 (Luk 12:11-12).

230 — Johannes 8:32 (Joh 8:32).

231 — Jezus werd 's nachts verhoord om dit in het geheim te kunnen doen. Ze brachten daar valse getuigen naar voren (Mattheüs 26:60-61).

232 — Mattheüs 12:42 (Mat 12:42).

233 — Mattheüs 12:41 (Mat 12:41).

234 — Johannes de Apostel (Juan in het Spaans) kwam uit de hogepriesters familie. Hij sprak tegen de deurwachter bij Jezus' verhoor zodat Petrus naar binnen kon (Johannes 18:15-16 – Joh 18:15-16). Meer informatie hierover in het boek *'Dr Luke, Healing the Breaches*, Boek 8, "The Climax", Hoofdstuk 9.

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 22 - Vernieuwing

Newkirk was bevrijd van een kwaad waarvan de meeste mensen niet eens een vermoeden hadden dat het bestond. Er was hen wel verteld dat dergelijke kwalijke praktijken in Cosmos plaatsvonden, maar zeker niet in Newkirk. Toen de burgemeester en de rechter uit de stad waren gevlucht, zijn echter dezelfde dag nog hun kantoren en huizen onderzocht en kwam er allerlei nieuw bewijs naar boven. Zij die gedwongen in het bordeel werkten werden bevrijd en er werden maatregelen getroffen door meelevende burgers die voor hen wilden zorgen totdat ze een doel in hun leven hadden gevonden.

Wat de Newkirkers het meest kwaad maakte was misschien wel de hypocrisie. Er kwam aan het licht dat de burgemeester van Newkirk een bondgenootschap aan was gegaan met de burgemeester van Cosmos,²³⁵ en dat beiden hun macht hadden behouden door het Rhodomon Genootschap. De burgemeesters hadden samen afgesproken elkaar publiekelijk te bekritisieren, zodat ze zelf goed over zouden komen in de ogen van hun eigen mensen, terwijl ze in het geheim dus bondgenoten waren.

Het verhaal over het voorgenomen geheime verhoor ging als een lopend vuurtje door Newkirk. Men sprak over hoe het verhoor werd opgeschud door de getuigenissen van onverwachte getuigen en over hoe de burgemeester en de rechter waren gevlucht. Het had niet lang geduurd voordat er een grote menigte mensen zich had verzameld op het stadsplein om het nieuws te horen en zelf te zien wat er aan de hand was.

Het werd daarom noodzakelijk om de mensen te informeren om te voorkomen dat geruchten en roddels de waarheid zouden bederven. Er werd haastig een geïmproviseerd podium op het plein in elkaar gezet en Joshua ging erop staan om de mensen toe te spreken.

“Mensen van Newkirk,” begon hij, “luister naar me. Er hebben vandaag noemenswaardige gebeurtenissen plaatsgevonden, welke onze stad voor altijd zullen veranderen. De Schepper heeft in onze zaken ingegrepen om Zijn belofte te vervullen om ons tot Zijn mensen te maken. Een groot kwaad is blootgelegd binnen de regering van de stad. De burgemeester en de raadsleden zijn liever gevlucht dan dat ze hun daden onder ogen zouden zien en vele leden van de stadsraad zijn ook nergens meer te bekennen. Het lijkt erop dat alleen de berouwvolle leden zijn gebleven en het is mijn voorstel dat ze worden vergeven, maar vervangen door anderen. Het zal langer duren voor het onderzoek geheel afgerond is en wanneer al

het bewijsmateriaal verzameld is, zal het gepubliceerd worden, zodat iedereen het kan inzien.”

“Ondertussen,” vervolgde hij, “moeten we nieuwe ambtenaren kiezen om toezicht te houden op het vervolg van dit onderzoek en om de rest van de stadszaken te regelen.”

“Ik nomineer Joshua als burgemeester!” riep iemand vanuit de menigte. “Ja!” reageerde een andere stem. Andere stemmen voegden zich bij die van hen. Een groot gebrul van instemming steeg op van het plein. “Joshua! Joshua! Joshua!” Schreeuwden ze in koor. Toen hun stemmen wegstierven, klom Jozef op het platform en hield Jozua’s arm omhoog. “Iedereen die voor Joshua stemt, zeg voor!”

“Voor!” klonk een groot gejuich.

“Allen die tegen zijn, zeg tegen!” Een grote stilte viel neer op de menigte voor een moment en daarna barstte het vreugdevolle publiek uit in gelach.

“Dan verklaar ik Joshua tot onze nieuwe burgemeester!” riep Jozef. Het publiek barstte opnieuw uit in gejuich en Jozef liet Joshua’s arm weer neer.

Nadat de mensen een moment hadden gekregen om weer te bedaren, sprak Joshua opnieuw. “Ik heb goede mannen en vrouwen nodig om me te assisteren als Stadsraad.

“Kiest u maar voor ons!” riep een stem. “Wij deden het niet zo best bij de laatste verkiezing! Stel hen aan die net zo zijn als u, degenen waarvan u weet dat ze rechtvaardig zijn!”

De menigte stemde weer luidruchtig toe.

“Dan benoem ik hierbij Ivan, Atsa en Juan onder de mannen, en ik benoem Maggie, Dakota en Bryn onder de vrouwen. Deze,” zei hij, “zijn allen rechtvaardig en zullen een goede balans tussen mannen en vrouwen vertegenwoordigen voor de stad. Zij allen hebben het zaad van Elyon in hun oren en hebben gedronken van de levende wateren.”

De menigte juichte met instemming.

“Ook,” zei Jozef, “moeten we een nieuwe rechter aanstellen. Ik ken precies zo’n man die de geest van wijsheid heeft. Ik geloof dat Kuyani een goede man is voor deze taak en hij zal alle geschillen met een juiste balans van rechtvaardigheid, liefde en genade beoordelen.”

“Ja! Ja!” schreeuwde de menigte.

“Dan staat het vast,” zei Joshua. “Wanneer al het bewijsmateriaal van het corruptieschandaal van het vorige bestuur is verzameld, zal Kuyani de kwestie berechten. Ik roep een ieder van jullie die in deze corruptie een mogelijke rol heeft gespeeld dringend op om je zonden te bekennen aan de rechter, zodat je maximale genade, herstel en vergeving kunt ontvangen. Wacht niet totdat je misdaden ontdekt worden door de onderzoekers, want als ze je moeten arresteren en naar de rechtbank brengen, dan zul je minder genade ontvangen.”

Met deze woorden, stapten Joshua en Jozef van het podium, maar de menigte vervolgde met het vieren van deze feestdag. Snel daarna werd er een teken opgericht wat las ‘*Onafhankelijkheidsdag*’. Ik begreep dat die dag elk jaar gevierd zou worden met een stadsfeest, want het was de dag waarop Newkirk opnieuw begon met het leven naar hun naam. Jaren geleden, toen de naam veranderd was van Kirk naar Newkirk, was het hele karakter van de stad veranderd. Maar over de jaren heen was het vervallen in hun eerdere praktijken en overtuigingen. Nu was alles veranderd en de stad was vernieuwd naar hoe het altijd bedoeld was.

Ik voelde een hand op mijn schouder en toen ik omkeek keek ik in het lachende gezicht van Jozef. Zelfs de lijnen in zijn gezicht waren breed lachend. Hij was overduidelijk zeer tevreden met de ontwikkelingen van die dag. “We zullen onmiddellijk naar Cosmos moeten gaan,” zei hij tegen me. “We hebben hen gisteren in een soort van crisis achtergelaten en we moeten hoogte gaan nemen van hoe de situatie is veranderd sinds toen.”

“Ja, we zouden moeten gaan en Paul zou met ons mee moeten gaan,” antwoordde ik.

“Ons hele gezelschap zou met ons mee moeten gaan,” zei hij, “behalve Joshua en degenen die aangesteld zijn in de stadsraad van Newkirk. Kom, laten we de anderen verzamelen en zo snel mogelijk vertrekken. Ik zal Joshua informeren over onze plannen.”

Voetnoten

235 — De zogenoemde ‘Heilige Alliantie’ tijdens het Congres van Wenen in 1815 verenigde de seculiere naties, die onder de macht van de Vrijmetselarij stonden, met de Roomse Kerk. Beiden hadden het gemeenschappelijk doel om ‘het goddelijke recht van koningen’ te herstellen. In 1894 schreef de Secretaris van de Amerikaanse marine, R.W. Thompson in zijn boek *Footprints of the Jesuits* (voetstappen van de Jezuiten) op pagina 251 hierover.

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 23 - Herstel

Het duurde niet lang voordat een kleine colonne met voertuigen op weg was naar Cosmos. De zon stond al hoog aan de wolkenloze hemel. Terwijl ik me verschillende scenario's voor de geest liet komen van wat we in Cosmos zouden kunnen aantreffen, dommelde mijn vrouw naast me in, de Jubilee staf nog steeds in haar handen.

Na een paar minuten stilte werd ze met een schok wakker. "Wat is er?" vroeg ik.

"Ik zag het Stadsplein in Cosmos door de ogen van Sippore," zei ze. ²³⁶ "Ik zag een menigte mensen en het leek alsof ze een soort feest hielden, gecentreerd rondom de Fontein van Mara. Zieken werden genezen, geestelijk en lichamelijk, nadat ze levend water van de Fontein hadden gedronken. Iedereen op het Maanplein leek erg gelukkig, alsof een grote geestelijke last van de stad was weggenomen."

"Daarna was het alsof ik over de tempel vloog achter het Stadhuis. Ik zag mensen dingen uit het gebouw meenemen en het in een verhuiswagen stoppen. Het lijkt erop dat het Rhodomon Genootschap Cosmos verlaat." We keken naar elkaar en beseften dat we hier iets aan moesten doen.

Kort daarna arriveerden we in Cosmos en de colonne reed door naar het Stadsplein. We stapten uit onze voertuigen, ik nam mijn staf en liep richting de gelukkige menigte. We zagen een groot deel van de inwoners opeengepakt op het plein, opgewonden om zoveel mensen te zien genezen en met enthousiasme de Schepper te eren voor het leven wat Hij aan hen had gegeven. Toen Jozef verscheen, herkende de menigte hem en begon luid te roepen: "Jozef! Jozef! Jozef!"

Hij voegde zich in de menigte en nam deel aan hun feestvreugde. Maar Sipporah en ik vonden Paul, die in de menigte rond had gelopen en zeiden tegen hem, "We geloven dat er op dit moment iets aan de hand is bij de tempel en we moeten dit onderzoeken. Aangezien jij deze mensen kent, zou het goed zijn als je met ons meegaat."

"Ik voeg me graag bij jullie," zei hij, en we liepen snel door de menigte heen en langs het Stadhuis. Daar zagen we de verhuiswagen en mannen die hem vol aan het laden waren met meubilair, altaren, foto's, boeken en andere dingen die heilig waren voor de Rhodomons.

"Wat zijn jullie aan het doen?" vroeg Paul aan één van de werkers. "Waar brengen jullie dit heen?"

“Dat gaat u niets aan,” was het antwoord. “Wij volgen alleen instructies.”

“Nou, ik geloof dat het ons wel aan gaat,” antwoordde Paul, “want u bent bewijsmateriaal aan het verplaatsen van mogelijk crimineel gedrag en bewijsmateriaal van corruptie afkomstig van de voormalige Stadsraad leden.”

“Daar weten wij niets van. Wij doen gewoon ons werk,” hield de werkmans vol.

Ik boog me naar Paul en fluisterde, “Laat mijn vrouw en mij hem in de gaten houden terwijl jij naar het Plein gaat om de mensen te vertellen wat er hier aan de hand is. Breng hen hier. Ze moeten dit zien.”

Paul draaide zich om en liep snel terug naar het Plein. Een paar minuten later verscheen een grote menigte stadsmensen onder leiding van Jozef zelf van achter het Stadhuis vandaan en omringde de verhuiswagen. “Waar nemen jullie dit mee naar toe?” vroeg Jozef.

“Dat is alleen onze zaak,” kwam het antwoord.

“Dit is de zaak van de Stad,” repliceerde Jozef. “Zij hebben het recht om te weten wat voor soort geheime regering zo lang over hen heeft geheerst. Daarnaast is dit bewijsmateriaal van een moordzaak.”

De werkmans protesteerde, “Jullie hebben geen wettelijke autoriteit om mij orders te geven! Ga uit mijn weg!”

Paul stapte nu zijn kant op en vroeg de menigte, “Hoorden jullie dat? Technisch gezien heeft hij het goed. Nu de burgemeester de stad heeft verlaten en de meeste Raadsleden zijn verdwenen, heeft Cosmos geen rechtmatige regering die in deze zaak beslist wat er moet gebeuren. We hebben een nieuwe regering nodig.”

“Ik nomineer Jozef om onze burgemeester te worden!” riep iemand achter uit de menigte.

De menigte schreeuwde hun goedkeuring uit. Paul riep toen, “Jozef is genomineerd als burgemeester van Cosmos. Iedereen die voor is, zeg ‘eens!’

“Eens,” brulde de menigte.

“Iemand die er tegen is?” vroeg Paul.

Een moment stilte volgde, gevolgd door gelach. Op deze manier werd Jozef unaniem verkozen tot burgemeester van Cosmos. Nu iedereen gezien of gehoord had over het schouwspel van Jozefs afranseling de vorige dag en hoe hij het innerlijk licht had gemanifesteerd wat in hem verbleef, was er een gedeeld vertrouwen dat hij inderdaad een integere man was die een directe relatie had met de Schepper.

Jozef nomineerde vervolgens tot de Stadsraad de andere discipelen van ons gezelschap: Toivo en zijn vrouw, Chen, Raj, Olabisi, Naoki, Abdul, Kika, Sven, Zoe en Ruth. Tezamen met Jozef waren er 12 leden van de Raad, welke de mensen met unanieme instemming goedkeurden. Als laatste nomineerde Jozef Paul om de nieuwe rechter van Cosmos te worden en opnieuw klaptten de mensen in hun handen ter goedkeuring.

De werkmannen werden gedwongen hun plan te veranderen. Ze hielpen nu om dingen uit de tempel te halen en ze in de straat te zetten, waar alles in het openbaar kon worden onderzocht. Op deze manier werd aan alle mensen geopenbaard wat de geheime filosofie, rituelen, signalen en religieuze praktijken van de overheidsfunctionarissen waren geweest tot nu toe. Er werden gegevens gevonden van vele geheime verhoren en executies van degenen die bedreigd hadden hun corruptie en slinkse manieren om macht en invloed te behouden te openbaren.

Ze leerden over de geschiedenis van het Rhodomon Genootschap, over hun bondgenootschap met de Stadsraad van Newkirk, en, het belangrijkste, over hoe het geleidelijk aan dat had opgeëist wat aan de Schepper toebehoorde. Hun filosofie was geweest om het verstand van de mensen te besmetten en allerlei soorten van immoraliteit toe te staan, zodat de mensen gebonden zouden worden door hun eigen basis natuur, terwijl ze een illusie van *vrijheid* zouden hebben.

Ze hadden het idee van vrijheid en mensenrechten gebruikt om de rechten van de Schepper te schenden. Eén van de bekroonde prestaties van Stadsraad was om vrouwen het recht te geven om hun eigen ongeboren kinderen te vermoorden, alsof zij hun kinderen bezaten. Omdat de mensen waren vergeten dat ze alleen maar rentmeesters van het land waren en dat alle mannen, vrouwen en kinderen gemaakt waren van het stof van de grond die God had geschapen, wisten ze niet dat rechten alleen van de Schepper Zelf komen. Er staat geschreven dat regeringen niet bevoegd zijn om rechten te verlenen, maar ze zijn belast met de verantwoording om de door de Schepper verleende rechten te handhaven en te beschermen.

Het spreekt voor zich dat een overheid alleen privileges kan verlenen, maar toen ze de Schepper verloochenden, hebben ze zichzelf de autoriteit toegeëigend om rechten te verlenen.

De Rhodomons hadden de macht gezocht door geheime kennis en verloren technologie vanuit een ver verleden. Zulke kennis was niet kwaad in zichzelf, maar wanneer het gebruikt werd om de macht behouden en mensen tot hun slaaf te maken door geheimhouding en misleiding, dan schonden ze de wetten van de Schepper.

Documenten brachten aan het licht dat hun onderliggende bedoeling in het zoeken naar kennis van vroeger tijden was om achter het geheim van onsterfelijkheid te komen, los van het plan van de Schepper. Zij geloofden dat de Schepper er verkeerdt aan had gedaan om zulke kennis voor hen achter te houden en daarom zochten ze de onsterfelijkheid buiten Hem om. Terwijl ze dit pad volgden, kwamen ze tegenover de Schepper te staan en zo gingen ze geloven dat de Schepper slecht was. Dit zorgde ervoor dat ze zich voegden bij de grote opstand die geleid wordt door Baphomet.

Toen deze dingen ontdekt werden in de documenten en boeken, keerde Paul zich naar me toe en zei, "Als een fervent lid van het Rhodomon Genootschap werd ik ook door deze dingen beïnvloed. Het Genootschap beloofde dat als ik zou studeren en in rang zou stijgen, dat mij uiteindelijk het zogenoemde *laatste geheim* verteld zou worden, welke mij onsterfelijkheid zou geven. Mij werd wijsgemaakt dat ik een innerlijk licht zou bezitten welke mijn fysieke lichaam zou overstijgen, waardoor ik een Verheerlijkte Meester* zou worden. Toen ik dus het innerlijke licht in Jozef zag terwijl ik hem zweepslagen aan het geven was, besepte ik dat hij al had bereikt waar ik lang naar had verlangd. Dat is wat mij de ogen verlichtte en me deed beseffen dat het Rhodomon Genootschap aan de verkeerde kant van de waarheid stond."

"Dat is heel interessant," antwoordde ik. "Jouw moment van waarheid was toen je zag dat het laatste geheim niet in het Rhodomon Genootschap lag, maar in hen die ze vervolgden."

"Ja," zei hij, "ik was compleet van het pad af toen ik me dit realiseerde. Jozef had verkregen waar ik al voor een lange tijd innig naar had verlangd. Ik heb het Genootschap enorme geldbedragen betaald, mijn morele principes overtreden en mijn eigen geweten geweld aan gedaan in de hoop te bereiken wat Jozef en anderen vrijelijk was gegeven."

"Toen ik de boom van leven de eerste keer zag," vertelde ik hem, "sprak ik met de beschermer van de boom. Hij had een lang, vlamvend zwaard, waardoor het lijkt of de Schepper niet wil dat men onsterfelijkheid ontvangt. Maar de mensen hebben de Schepper verkeerd begrepen. Hij wil ons de onsterfelijkheid niet ontzeggen, maar Hij wil dat er eerst afgerekend wordt met de zonde van Aardmens aan het begin van de geschiedenis. De vloek van de wet moet eerst omgekeerd worden. Anders zouden we onsterfelijkheid ontvangen terwijl we nog zondaars zijn. In Zijn wijsheid

heeft hij het ons niet toegestaan om *onsterfelijke zondaars* te worden, want dan zouden we goden in onszelf zijn en voor eeuwig strijden met de Schepper.”

“Dat zou geen goede situatie zijn nee,” stemde Paul mee in.

“Nee, dat zou het niet zijn,” antwoordde ik. “Het goddelijke plan is om ons allemaal in harmonie te brengen met Zijn wil, gedachten en doel, zodat onsterfelijkheid niet de oorzaak zal zijn van een eeuwige oorlog in het universum. De Rhodomon filosofie is dualistisch. Zij geloven dat licht en duisternis voor altijd naast elkaar zullen moeten blijven bestaan, tezamen met goed en kwaad. Als de Rhodomons of anderen het voor elkaar zouden krijgen om onsterfelijkheid te bereiken terwijl ze in opstand zijn tegen de Schepper, dan zou het resultaat een eeuwig dualisme zijn, een scheiding tussen kinderen van licht en kinderen van duisternis. De Scheppers universum zou verdeeld zijn en Zijn wettige recht om alles wat Hij geschapen heeft te regeren zou voor altijd gedwarsboemd zijn.”

“Maar wij hebben geleerd,” ging ik verder, “dat het Zijn plan is om alle dingen te herstellen naar Hemzelf. Alle gerechtigheid in deze wereld begint met het geven van gerechtigheid aan de Schepper zelf. Als Hij een eeuwig verlies zou lijden over iets dat Hij bezit, dan zou onrecht voor altijd in het weefsel van het universum geweven zijn. Gelukkig echter had de Schepper de wijsheid voor een beter plan, de kracht om dit te verwezenlijken en de liefde voor ieder schepsel als motivatie om door te gaan totdat alles verzoend is.”

Ik pauzeerde om deze gewichtige waarheid in te laten zinken in de diepten van Pauls hart. Bedachtzaam zei hij uiteindelijk: “Dit is het laatste geheim waar ik vele jaren naar heb gezocht, het mysterie dat geheime genootschappen beweerden te bezitten - maar in werkelijkheid lang geleden juist verworpen hebben. Ze zagen geen heil in de Schepper zijn eigen plan, dus ze ontwierpen hun eigen plan, denkende dat de wijsheid van mensen groter was. Maar wat ze deden, was het vergoddelijken van dwaasheid en ze misleidden mensen om zich bij de Grote Opstand aan te sluiten. Ik ben zo blij om te horen dat de Schepper heeft gezworen om ons allemaal tot Zijn volk te maken en onze God te zijn. Zelfs zij die het meest verblind zijn door haat zullen uiteindelijk overwonnen worden door Zijn liefde.”

“Ja”, antwoordde ik. “Wanneer mensen het nodig vinden om anderen te vermoorden om daarmee hun geheimen te bewaren, zoals Morgan werd vermoord, dan is het duidelijk dat ze gedreven worden door angst en haat, in plaats van door geloof en liefde. Aan hun vruchten zul je hen herkennen.” ²³⁷

Ons gesprek werd onderbroken toen Jozef uitriep tot de menigte: “Het wordt laat. Verzamel al dit bewijsmateriaal. We zullen het allemaal in het archief plaatsen, zodat iedereen zich de wegen kan herinneren van hen die in opstand zijn tegen de

Schepper. Het is belangrijk voor toekomstige generaties om het verschil te weten tussen de bedrieglijke wijsheid van mensen en de ware goedheid van de Schepper.”

Door zoveel helpende dorpingen werd alles snel overgebracht naar de officiële archieven, niet ver daar vandaan in de straat. Ondertussen, terwijl Paul, Sipporah en ik terug naar het Maanplein begonnen te lopen, wendde ik me naar Paul en zei: “Er is nog één ding wat we moeten doen.”

“Wat is dat?” Vroeg Paul nieuwsgierig. “Kom maar kijken”, zei ik.

Terwijl ik hen over de weg naar de Fontein van Mara leidde, merkte Sipporah op: “Deze fontein is nu niet bitter meer, dus heeft het een nieuwe naam nodig. Laten we het Zoetwater noemen.” ²³⁸

Het verharde pad wat naar de fontein leid is ook verkeerd genaamd, want het is niet langer een Pad van Tranen. Laten we het hernoemen naar het Pad van Vreugdevolle Tranen.” Paul stemde hiermee in.

“Ja, dat is perfect.” Op dat moment plantte ik de Jubelee staf in de grond naast Zoetwater Fontein. Er begonnen direct helende bladeren uit te ontkiemen en binnen een paar minuten was het opnieuw uitgegroeid tot een prachtige boom, vol van leven en kracht, klaar om vrucht te dragen wanneer nodig. Terwijl ik rondliep naar de andere kant van de Fontein, haalde ik mijn zakje met zaden tevoorschijn en plantte er één naast de eeuwenoude profetie, op wiens vervulling de blinde man zoveel jaren gewacht had. Het begon onmiddellijk te ontkiemen en groeide snel op voor onze ogen, totdat het de hoogte had bereikt van de Jubeleeboom.

“Laat allen die dorst hebben komen en vrijelijk nemen van het levende water”, verklaarde ik. “Laat allen die genezing nodig hebben de bladeren van deze boom nemen en eten van zijn vruchten. Laat de hele mensheid weten dat het Jubeljaar het laatste geheim van de eeuwen is, het einde van het plan van de Schepper voor het universum, het herstel van alle dingen.”

Terwijl ik me omdraaide, keek ik mijn vrouw aan en zei, “Ik geloof dat ons werk hier gedaan is. Het is tijd voor ons om naar huis te gaan.” Toen wendde ik me tot Paul en zei: “Mijn vriend, we laten deze plaats beter achter dan hoe we hem vonden. Oordeel rechtvaardig over de mensen en maak Cosmos een plaats waar de Schepper weer kan wandelen tussen de mensen.”

“Dat zal ik doen”, antwoordde Paul. “Ik wens jullie zegen in alle dingen en ik hoop dat we jullie weer zullen zien.”

“Ja, dat zul je.”

Voetnoten

236 — Zie de vooruitgang. Eerst ontving ze berichten van Sippore, maar toen haar ogen genezen waren, kon ze door Sippore's ogen zien.

237 — Matteus 7:20

238 — de originele hoofdkwartieren van waaruit de "Indian Removal Act" va kracht werd, bevond zich in Sweetwater (Zoetwater), Tennessee. Het was een ironie van de geschiedenis dat de Trail of Tears (pad van tranen) begon in Sweetwater.

Doorbrekend Licht

Hoofdstuk 24 - Gevonden door het Licht

“Wat is dat licht?” vroeg Paul, aandachtig naar mijn gezicht kijkende.

“Waar heb je het over?” antwoordde ik met een verbaasde blik.

“Ik zie een stille gloed van je gezicht komen, niet echt zichtbaar, maar ook niet echt onzichtbaar.”

Ik wendde me tot mijn vrouw, die Pauls woorden bevestigde. “Ik weet niet zeker wat er gebeurd,” zei ik, “maar ik weet dat God licht is en in Hem is er geen duisternis te vinden.”

“Het is dus Zijn aanwezigheid” stelde Sipporah vast. “Maar waarom wordt het nu zichtbaar? Sterker nog, het licht lijkt zelfs helderder te worden.” Ze pauzeerde even. “Nu ervaar ik een tintelend gevoel, alsof elke cel - nee elk atoom! - aan het ontwaken is. Wat gebeurt er met me?”

Op dat moment verdwenen Sipporah en ik in een bundel van licht. Onmiddellijk bevonden we ons op de Berg van Openbaring, staande op de platte rots die uitkijkt over de gapende spleet in de zijkant van de berg. De Rivier van Leven stroomde nog steeds vrijuit over het hart van de berg naar de vallei beneden. De zon was vriendelijk en vol vreugde. Een grote menigte kleurrijke bloemen was opgekomen, door het licht ontsproten en bewaterd door het leven, waardoor het hele gebied in een paradijs was veranderd.

Er stonden ook twee pilaren van licht op de stromende rivier. Aanvankelijk te helder om naar te kunnen kijken, maar al snel raakten onze ogen aan het licht gewend en zagen we de pilaren de vorm van twee mannen aannemen. Ik keek naar mijn vrouw en zag dat haar gezicht met het moment steeds helderder en helderder gloeide. Ze keek mij ook aan en zei, “Je gezicht straalt steeds meer.”

Terwijl het licht op onze gezichten intenser werd, bleek het makkelijker te worden om naar de twee lichtwezens te kijken die stilletjes voor ons stonden. Uiteindelijk verbrak ik de dikke stilte en vroeg, “Wie zijn jullie?”

“Herken je me niet?” reageerde degene aan de rechterkant.

“Ik herken uw stem,” antwoordde ik, “maar niet uw gezicht. Als ik het niet verkeerd heb, was mijn eerste ontmoeting met u vele jaren terug, toen u naar mij toe kwam en met mij sprak, maar op dat moment kon ik uw gezicht niet zien.” ²³⁹

“Je had mijn licht op dat moment niet voldoende geabsorbeerd”, vertelde hij me.

“U bent Peniël”, zei ik, “het gezicht en de aanwezigheid van God. Wat is het goed om u van aangezicht tot aangezicht te zien. Ik heb uw aanwezigheid al heel lang ervaren. Ik weet dat u mijn engel bent, het woord dat door de mond van de Schepper is gezonden en vorm heeft gekregen door zijn verbeelding. U bent de openbaring van Zijn aanwezigheid, een voortvloeiende en personificatie van de Grote Geest.”

“Ja, mijn aanwezigheid in jou is toegenomen, zoals ook het licht in anderen vóór jou was. Meer zullen er volgen, want Ik breng de aanwezigheid van de Schepper naar de aarde,” zei Peniel. “Sluiers zijn nog nodig om mijn gezicht te bedekken, terwijl het hart van de mensen voorbereid wordt. Zoals je kunt zien, is het licht voor verduisterde harten teveel om te verdragen. De sluier die ik draag zijn er eigenlijk drie in één en met elke laag die verdwijnt, wordt mijn gezicht meer helder en schijnend.”

Hij ging verder, “Toen je hierheen werd getransporteerd, verwijderde ik de derde sluier van je gezicht, zodat ik opnieuw met je zou kunnen spreken - deze keer, van aangezicht tot aangezicht als vriend. Wanneer je terugkeert naar de verduisterde wereld, moet je je gezicht weer met de sluier bedekken, anders zouden mensen bang zijn om met je te praten. Hoe zouden ze dan het woord moeten horen en hun angst voor mij overwinnen?”

“Ja, ik begrijp het,” antwoordde ik. “Het kost men tijd om aan het licht te wennen. Als mensen leren lief te hebben, dan wordt angst overwonnen en de sluiers één voor één weggehaald. In de natuurlijke wereld vrezen mensen duisternis, maar in de geestelijke wereld, vrezen mensen van de duisternis het licht.”

“Inderdaad,” zei Peniel, “Het is de sleutel om het nieuwe verbond te begrijpen en in je op te nemen, want alleen dat kan deze sluiers verwijderen.²⁴⁰ Wanneer men meer begrip van het nieuwe verbond zullen krijgen, zal hun angst om tot de Schepper te naderen overwonnen worden. Met elke sluier die verwijderd wordt, zullen ze een groter licht van mijn aanwezigheid ontvangen. Wanneer ze in volledige overeenstemming met de Schepper komen, zullen zij mij ook van aangezicht tot aangezicht zien.”

Hij zweeg even en zei: “Het eerste verbond gaf mensen licht, zodat ze naar hun Schepper konden zoeken. Het tweede verbond gaf licht zodat de Schepper allen kon vinden die verloren waren. Het Licht werd niet gemaakt zodat mensen Hem konden vinden. De bedoeling van het licht is dat de Schepper de mensen kan vinden. Het licht bestaat omdat de Schepper gekend wil worden. Het licht zelf heeft

leven en doorzoekt de duisternis totdat het al Zijn kinderen vind. Geen kind zal achtergelaten worden.”

Mijn vrouw en ik begrepen het beide haarfijn, want we wisten dat Hij ons al lang geleden had gevonden en dat we van Hem houden omdat Hij ons eerst liefhad. Hoewel het ons vele jaren kostte om de kracht van Zijn wil en plan te bevatten, was Hij altijd trouw gebleven aan Zichzelf. Hij is liefde en daarom is hij ontevreden totdat alle vijanden met Hemzelf verzoend zullen zijn.

Het tweede verheerlijkte wezen stapte naar voren en sprak. “Ik ben Harpazo. ²⁴¹ Ik heb jullie beiden hier naar de berg getransporteerd.”

“U bent mijn engel!” riep Sipporah uit. “Ik ken uw naam al voor vele jaren, maar ik vroeg me altijd af hoe u er uit zou zien. U bent de Engel van Goddelijk Transport.”

“Ja geliefde”, zei hij met een liefdevolle glimlach. “Het woord dat in mij is, is wat jij bent geworden. Mijn aanwezigheid in jou heeft jullie beiden hier gebracht, omdat jullie twee één zijn, zoals het vanaf het begin der tijden altijd is bedoeld.”

We stonden perplex door de ontzagwekkende aanwezigheid van het engelenduo, oog in oog staande met de levende woorden van de Schepper, elk uniek en toch functionerend als een enkele spirituele eenheid. We herinnerden ons dat we op een hoger niveau verenigd waren met een grote schare van vorige generaties, velen uit het heden en zelfs nog meer van hen die nog verwekt moesten worden. Door de Wet van Eenheid wordt de engel van iedere persoon gedeeld met een ieder die deel uitmaakt van hetzelfde lichaam. Het is onze verantwoordelijkheid om het unieke woord van onze engelen te worden, zodat we de woorden van waarheid zullen delen die hun essentie en karakter uitdrukken.

De engelen kwamen dichterbij ons toe en we strekten allebei onze armen uit om hen te verwelkomen. We omhelsden beiden onze engel en absorbeerden hen in een explosie van eenheid. Onze lichamen, als bergen, gloeiden en glansden van een goddelijk vuur. Toen werd alles stil en een sluier werd over ons heen gelegd, een sluier van aards vlees, welke de glorie opnieuw binnen in ons verborg.

“De tijd is gekomen”, verklaarde ik na enige overdenking, “dat we terugkeren naar de donkere wereld van sterfelijke mensen, zodat we de stem van de Schepper mogen zijn. Het is niet gepast dat we genieten van de aanwezigheid van het Licht, terwijl anderen nog in duisternis verblijven. Ons vlees is weer gesluierd, zodat we mogen wandelen tussen hen die nog niet naar de berg zijn gekomen en Zijn licht nog niet hebben gezien. Ik bid dat alle mensen het woord van het nieuwe verbond zullen horen, zodat sluiers niet langer nodig zullen zijn. Met elke sluier die verwijderd wordt van hun hart, zullen ook zij een gloeiend licht zien vanuit de barst. Wij zijn nu

de berg van God en we houden deze schat van Licht in aardewerken kruiken ²⁴² waar mensen niet bang voor zijn.”

“Desalniettemin”, antwoordde Sipporah, “of ze ons nu kennen of niet, we weten wie wij zijn. We zijn nieuwe schepsels, niet langer afstammelingen van Aardmens, maar verwekt door onze Hemelse Vader. Onze identiteit bevindt zich in het lichaam van licht dat nu volledig geboren is.”

We draaiden ons om en wandelden hand in hand van de berg af, verzekerd van ons doel in het leven en klaar om ons licht te delen met iedereen die ogen heeft om te zien.

Voetnoten

239 — Peniel liet zich voor het eerst aan mij zien in de bergen van North Carolina op 8 oktober 1995. Hij identificeerde zich als Peniel. Ik kon zijn gezicht echter niet zien. Peniel betekent zowel “het aangezicht van God” als “de aanwezigheid van God”.

240 — 2 Korinthe 3:14

241 — *Harpazo* is het Griekse woord wat vertaald kan worden met “weggevoerd” uit 1 Tess 4:17 en Openbaring 12:5 en “greep en nam mee” in Handelingen 8:39. Het is ook de naam van mijn vrouw haar engel.

242 — 2 Korinthe 4:7